

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

КАТРИН СТОУН
АН СТЮАРД
ДЖОДИ ЛАРСЪН
ДОНА ДЖУЛИЪН

СЕСТРИ И ТАЙНИ

НЕЗАБРАВИМ ПОРТРЕТ НА ЧЕТИРИ ЖЕНИ,
НАД КОИТО ТЕГНЕ СЯНКАТА НА МИНАЛОТО...

БАРД

**КАТРИН СТОУН, АН СТЮАРТ,
ДОНА ДЖУЛИАН, ДЖОДИ
ЛАРСЪН
СЕСТРИ И ТАЙНИ**

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

Четири популярни авторки на съвременни романи обединяват усилията си, за да напишат наситената с опасности пленителна история за четири сестри, увенчана с любов...

ЛОРЪН е най-голямата.

Тя отглежда по-малките сестри.

АРДАТ — известна художничка, не може да се раздели със спомена за майка си...

ДАЙНА — преуспяващ адвокат, тя успява да превърне една трагедия в истинска любов...

ЯРДЛИ — най-малката. И най-романтична.

Но майка ѝ би се гордяла с нея.

*На Одри Лафер,
чието проникновение,
ентузиазъм и настойчивост
събра заедно нови и стари приятелки,
за да се получи тази книга.
Благодарим ти!*

ПРОЛОГ

Бъдни вечер, 1977

— Шейната на Дядо Коледа има ли такива хубави червени и сини светлинни? — попита четиригодишната Ярдли с тънко, сладко детско гласче.

Застанала на колене върху възглавничката пред капандурата, с притиснато към стъклото носле, тя наблюдаваше вълнението долу. Русите ѝ дълги до кръста къдрици подскачаха от енергия и неспокойство, тъй характерни за малките.

Въпросът бе към Лорън, най-голямата от четирите сестри; тя седеше до „бебето“ и със сериозно лице следеше суетнята, предизвикана от присъствието на полицията и съдебните лекари — разследването започна късно вечерта и те почти приключваха работата си. Четиринадесетгодишната Лорън Смит вече се прощаваше с детството. Бялата, алабастрово гладка кожа, дълбоките, сапфиреносини очи и черните лъскави коси обещаваха да я превърнат в истинска красавица. Тази вечер обаче очите ѝ излъчваха дълбока тъга — на младата девойка липсваше житейски опит да я прикрие.

— Лорън! — настойчиво привлече вниманието ѝ Ярдли.

— Не, сладурано — промълви тя; гласът ѝ едва се чу от шума долу.

— Глупава си, Ярдли — обади се Ардат; от позицията на своите дванадесет години тя достатъчно добре схващаше значението на покритата носилка, която двама санитарни бутаха по калдъръмената пътека.

— Не съм! — изплака момиченцето. Сълзи се стичаха от очите му, сини като на най-голямата му сестра. — Всички знаят, че е Бъдни вечер. Дядо Коледа ще дойде. Може да е с тези светлини, нали, Лорън?

Тя кимна разсеяно — винаги отговаряше утвърдително на всички въпроси на малката; правеше го така естествено, както дишаше. Ала сега внимателно гледаше баща си, който с отпуснати рамене седеше на пейка в далечния край на вътрешния двор.

Ардат се облегна на перваза; изражението ѝ представляваше смесица от войнственост и болка.

— Боже Гос...

Лорън се извърна към сестра си; от внезапния ѝ, нехарактерен за нея гняв очите ѝ потъмняха като нощта навън.

— Да не си посмяла, Ардат! Не споменавай напразно името Господне!

— Да — съгласи се и Ярдли. — Той е бебе и утре е рожденият му ден.

Без да ѝ обръща внимание, Ардат не сваляше блесналите си очи от Лорън.

— И какво ще направиш, умница? Ще кажеш на мама ли?

Лорън я зашлеви.

И четирите сестри — дори седемгодишната Дайна, седнала в другия край на стаята, която за пръв път от пет години бе пъхнала палеца си в устата — зяпнаха при тази необичайна проява на ярост.

Очите на Лорън се напълниха със сълзи.

— О, Ардат, съжалявам. Моля те, не се сърди.

Ала зад напирещите сълзи очите на дванадесетгодишното момиче блестяха като зелени ледени късчета, а лицето му, обикновено бяло като на голямата сестра, внезапно почервения от яд.

— Остави ме, Лорън — изкрещя тя, извъртя се и хукна към вратата. Спря за миг, преди да излезе, и се обърна към другите в слабо осветения коридор, гъстите червени коси около хубавото ѝ лице наподобяваха огнена аура. — Всъщност защо не си отидете всички, както направи тя!

Дайна придърпа колене към брадичката си и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Много си подла, Ардат Смит! Мама не искаше да си отиде! Тя... Тя... Случи ѝ се нещастие, нали, Лорън?

— Да — отвърна най-голямата тихо — и нейните очи плуваха в сълзи. — Беше ужасно, ужасно нещастие.

Дайна кимна тържествено. На сърцевидното ѝ личице правеха впечатление огромните сиви очи; гледаше не по-малко сериозно от своята героиня — най-голямата от сестрите Смит. И нейните коси имаха цвета на черната нощ, обгърнала къщата сега, когато и последните коли с проблесващи сини и червени светлини изчезнаха

заедно с процесията по дългата частна алея далеч от имението „Кестенови хълмове“.

— Ардат е лоша, защото не разбира, нали?

— Разбирам, малко идиотче такова! Мама е мъртва!

И четирите момичета — „красивите малки дами Смит“ (така ги нарече мама днес, когато застанаха пред коледното дърво в най-красивите си тоалети, за да ги снима татко) — се заплакаха.

— Дядо Коледа ще дойде ли все пак? — попита Ярдли и изхълца.

**ЛОРЪН
КАТРИН СТОУН**

ГЛАВА 1

Лятото на 1997

„Алоха, голяма сестрице. Да изкараш божествено в Рая и да не си посмяла да се омъжиш без нас. О, и, разбира се, поздрави на привлекателния млад мъж!“

Лорън отдавна изтри съобщението от Дайна, ала и съдържанието, и изключително непочтителните думи на сестра ѝ продължаваха да кънтят в ушите ѝ.

Лорън не се намираше на Хавайските острови с Джон, привлекателния млад кардиохирург. Той обаче беше в Рая със Стефани — прекарваха заедно ваканция на тропиците и имаше голяма вероятност да се завърне щастливо оженен. Женен или не, Джон беше безумно щастлив със Стефани. Всички в Медицинския център „Каскейд“ бяха станали свидетели на невероятната им любовна история; точно както персоналът на цялата болница стана свидетел как това се отрази на нея.

Лорън не издаваше чувствата си, не ги носеше закачени върху колосаната бяла лекарска престилка. През четирите месеца, след както Джон набързо приключи връзката им, тя запази и ведрата си фасада, и изключителния си професионализъм. Но се оказа невъзможно да скрие степените килограми, тъмните сенки под очите, тъгата.

Понеже никой не я познаваше, колегите ѝ не знаеха, че Джон съвсем не е единствената ѝ провалена любовна връзка; не бе първият мъж, чийто интерес Лорън не успя да задържи. В началото повечето проявяваха интерес, омаяни от интелекта ѝ и заинтригувани от съдържаността ѝ. Скромността ѝ, съчетана с други качества, привличаше и излъчваше невероятна мъдрост.

Доктор Лорън Смит наистина притежаваше невероятна дарба — талант да разчита рентгенови, ултразвукови и скенерни снимки; правеше го по начин, напълно противоречащ на всякаква логика. Виждаше сенки, които никой друг не забелязваше; така се стигаше до ранна диагностика и оттам — до животоспасяващо лечение.

Неслучайно гледаха на Лорън Смит като на жрица, на пророчица: дарбата ѝ граничеше с ясновидство. В Сиатъл славата ѝ я изпревари и събуди интерес още преди самата тя да се появи. Не само Джон остана заплепен от нея. Ала привлекателният кардиохирург бе „златното момче“ на болницата и винаги получаваше каквото иска. Само глупак би се състезавал с него, ставаше ли въпрос за жени.

В продължение на няколко щастливи месеца Лорън се въртеше в орбитата на Джон и се къпеше в ослепителното му сияние. Тя представляваше нещо като подвластна луна, огряна единствено от него, и така ярко отразяваше тази светлина, че за известно време дори той остана сляп за истината.

Лорън трябваше да се досети какво ще последва. Ученият у нея трябваше да ѝ подсказе. Но жената у нея — жената — просто пренебрегна безбройните доказателства: неизменните ѝ провали сред мъжете.

Лорън дори наруши основното си правило. При гостуването на Дайна през февруари запозна сестра си с Джон. Струваше ѝ се безопасно. Връзката ѝ с Джон беше от няколко месеца, бяха правили планове за бъдещето, включително и романтичната ваканция в Рая, определена за юни.

Двамата споделиха намеренията си с Дайна и тя настоя да документира щастието им на филм. После с типичния си ентузиазъм сестра ѝ изпрати копия от снимките на Ардат и Ярдли, придружени с възторжени отзиви за мъжа на Лорън и жизнерадостното предсказание, че в най-скоро време ще звучат сватбени камбани.

Но още докато тя предричаше щастие — най-сетне — за най-сериозната от сестрите, илюзията започна да се разпада. Наложил се просто Джон да си тръгне, без Лорън да пита защо. Тя знаеше, че за това не беше виновна Стефани; причината беше в самата нея. Някакъв стремеж да се накаже обаче — някаква атавистична наклонност към самоунищожение — тласкаше Лорън да го насили да изрече ужасната истина.

Джон откликна с готовност. Несвикнал да го притискат, да се чувства като в капан, той реагира с жестока ярост; талантливият хирург държеше скалпели и в двете ръце и безмилостно разряза и без това нараненото ѝ сърце.

— Никога не съм те обичал, Лорън. Не бих могъл. Ти си лед — и в леглото, и извън него. Все се надявах да открия и нещо друго — топлина, чувственост, каквото и да е. Но няма. Загубих твърде много време да търся нещо несъществуващо и определено не смятам аз да ти обяснявам твоите проблеми.

Жрицата се превърна в парий. Изключителният прием, на който се радваше заради Джон, изчезна, щом той престана да я желае. Колегите на Лорън обаче я забелязваха. И как да не я забелязват? Та тя приличаше на ходещ труп.

В болницата преценяваха отчаянието ѝ като прекалено. Вярно, Джон я заряза — сериозен удар за всяка жена. И все пак реакцията ѝ прекрачи всякакви граници. Най-сетне и тя си даде сметка за това — откри класическите симптоми на депресия: липса на апетит, безсъние, безразличие към всичко.

Джон всъщност представляваше само катализаторът, капката, която преля чашата. Ала отчаянието ѝ доказваше, че той е финалът на един живот, съпътстван от провали, от вечно бягство. Доктор Лорън Смит знаеше още нещо — подсказа ѝ го нейната мъдра проникателност, независимо от изнурения ѝ разсъдък: трябваше да се вземе в ръце. Щеше да го направи.

Докато Джон и Стефани се наслаждаваха на белите пясъци по Хавайските острови, тя щеше да се затвори в квартирата си под наем на Куин Ан Хил и ще направи равносметка на своя живот. Той се намираше в здраво залепените кашони, които я съпровождаха от място на място. Щеше да отвори тези стари кашони и да се изправи лице в лице с осезаемите напомняния за своята същност: тя е сериозната, отговорна сестра; няма успехи в светския живот и сред мъжете, но е много ценена като професионалист — специалист по виране в сенките.

„Алоха, голяма сестрице“, ѝ бе пожелала ентузиазирано Дайна. Алоха. На хавайски означава и „здравей“, и „сбогом“.

Алоха, Джон! Слава Богу, отървах се. Сбогом. И алоха, Лорън. Здравей. Здравей.

До края на седмицата отново ще бъде истинската Лорън — способна, компетентна, весела, решителна. „Алоха, малка сестрице“, щеше да поздравя тя, когато — най-после — отвърне на Дайниното обаждане. И макар да не е в Рая, гласът ѝ ще звучи топло и леко като

тропически зефир. Връзката ѝ с привлекателния млад мъж се разпадна, щеше да признае тя. Но всичко е наред, щеше да настоява тя, и без последствия. Заета е, щастлива е и разгадава сенките.

От три дни осъществяваше пътешествието си в миналото, което сама си наложи. Действаше мудро — сякаш на забавен каданс се разиграваше пантомима на крехки образи, които изпълваха натежалия въздух. Най-накрая ѝ оставаше един-единствен кашон — онзи кашон, най-здро запечатаният, останалият така най-дълго.

Съдържанието на другите лежеше по пода, съвсем открито, но още несортирано. Заобикаляха я спретнати купчинки писма, фотографии, празни кибритени кутийки, остатъци от билети — дискретни, подредени, прилежно събрани купчинки — доказателство за депресията ѝ.

„Наистина съм го загазила“ — даде си сметка Лорън. Лекарят в нея силно подчертаваше тази неясна преценка. „Потърси! — съветваше лекарят — Потърси помощ веднага!“

Ала жената със сенките се съпротивляваше на настойчивата заповед. Както винаги сама щеше да се справи с положението. Та тя бе Лорън — стълбът, на който другите се облягаха; тя никога не залиташе. Вината, провалът, че отхвърлянето на Джон ѝ влияе така, са нейни. Добре — изоставиха я; това не бе нещо ново? Тя е в състояние да се измъкне от емоционалната дупка.

„Добре — съгласи се лекарят. — Измъкни се. Но не тук. Тези така прилежно подредени купчинки спомени само те затрупват. Преди да продължиш пътуването по-нататък, по-надълбоко, е редно да прекараш известно време на неутрална територия; на място, лишено от всякакви спомени. Замини за няколко дни, колкото отново да се превърнеш в Лорън. Когато се върнеш, лесно ще се отървеш от педантично подредените купчинки.“

Северозападното крайбрежие на Тихия океан предлагаше многобройни живописни кътчета. Най-познатите обаче вече носеха знака на неуспеха с Джон — бяха ходили там или смятаха да ги посетят. Лорън имаше нужда от място, което да бъде единствено нейно, да бъде сама, без да я преследват спомени, без да я налягат мисли за миналото или за бъдещето.

Вила „Рододендрон“. Името изплува с удивителна яснота и бързо се откри от унилата ѝ тъга. За разположената край езеро вила научи

от радиорекламите — примамлива покана за еlegantност и спокойствие, за Рая в истински северозападен стил.

„Алоха, Лорън. Алоха!“

Вила „Рододендрон“ се намираше на брега на езерото Хокиам на Олимпийския полуостров — на три часа път с кола. Само след няколко часа можеше лично да види високите вечнозелени, величествени дървета, да слуша веселото ромолене на сребристите водопади и да вдишва свежия аромат на кедри и рози.

В небесата кръжат орли, обещават радиорекламите. Има и стотици сърни, наобиколени от игривите си малки. А самата вила? Предлага селска еlegantност, твърдят рекламите — лукс пет звезди в помещения, облицовани с кедрова ламперия (дървеният материал е сечен на ръка — уточняваха). От просторните стаи за гости (повечето всъщност са апартаменти) се откриват омайни гледки към езерото, гората или пищните градини, дали името на вилата.

Колекцията от рододендрони, една от най-богатите в света, сама по себе си е достатъчна причина да се посети вилата. Но там има и други растения — азалии, люляк, камелии, рози. В момента те цъфтят и изпълват юнския въздух с опияняващи аромати.

„Елате — настояваше гласът по радиото. — Елате да видите цветята!“

Повтаряха радиорекламата често през нощта, както Лорън сама се убеди, защото именно в часовете, когато не успяваше да заспи, търсеше компанията на радиото — една отмора от минорното ѝ уединение. Дали вила „Рододендрон“ е подходящо убежище за страдащи от безсъние самотни депресирани хора като нея, или е предназначена за свръхпреуспелите — онези, изпълнени с енергия и ентузиазъм, които заспиват с неохота, защото губят от скъпоценните мигове на живота, и се събуждат много преди зазоряване, за да посрещнат новия ден?

Щеше да разбере това. Набра номера, запечатал се в съзнанието ѝ след толкова месеца слушане.

Юнският ден не се бе родил напълно, ала гласът на жената на рецепцията във вила „Рододендрон“ — Гертруда — звучеше съвсем бодро; после леко изненадано и накрая — извинително. Очевидно никой не звънеше да прави резервация за същия ден, дори да е понеделник. На Лорън все пак ѝ провървя.

Имало една свободна стая. Малка, предупреди Гертруда — задната спалня на апартамент с изглед към езерото, специално приспособена за деца. Имало двойно легло и рядко използвана врата, от която се излизало направо навън към гората, не към езерото; стъклата на прозорците били умишлено затъмнени, та малките гости да имат възможност да подремват необезпокоявани през деня.

Лорън можела да използва скромната стая, ако желае.

„Да“, отвърна тя привидно спокойно, но подкрепено с едно малко отчаяно „моля ви“. Изведнъж ѝ се стори наложително да отпътува за вилата. Няколко дни в разцъфналата градина щяха да ѝ помогнат да се почувства освежена и възстановена.

След завръщането си щеше да се освободи от натрупаните предмети — и без това не е редно да ги пази — и щеше да се заобиколи с нови. Време е, след близо година в квартирата, да я направи истински дом. Не е изключено в елегантната вила да продават разни дреболии: картини на разцъфнали рододендрони или красиви керамични съдове — вазички, чаши, купи, изрисувани с люляци и рози.

Лорън си представяше жилището си грейнало в цветове и сувенири. Обичаше цветята. Винаги ги бе обичала.

Крежките растения изглеждаха така смели. Крежки, ала смели. По студените географски ширини, където бе живяла, деликатните цветчета прекарваха по-голямата част от живота си скрити. Но те преживяваха свирепите зими; преживяваха ги и после разцъфваха радостно и с усмивка насочваха деликатните си венчелистчета към слънцето.

„Елате да видите цветята“ — подканваше радиото.

„Тръгни веднага“ — настойчиво я съветваше вътрешният ѝ глас на мъдър лекар.

Лорън пренебрегна умния съвет. Оставаше един последен кашон; преди да замине трябваше да го отвори и да разпредели съдържанието му сред изрядно подредените купчинки.

Преди да отиде в колежа, Лорън педантично и методично напълни кашона. Дълго време той стоя в родния ѝ дом като затворен ковчег на нейното детство. Но откакто друго семейство се нанесе в къщата, той пътуваше с нея — един постоянен и мълчалив компаньон.

Сега, след толкова години, щеше да го отвори; отваряше го...

Беше забравила фотографиите — безчет лъскави образи, избледнели в съзнанието ѝ. Портрети от щастливи времена, така замъглени в спомените ѝ, че дори с таланта си да различава сенки не виждаше радостта в забулените дълбини.

Ето сестрите ѝ, за щастие доста по-малки от нея и прекалено млади, за да знаят истината; баща ѝ — толкова влюбен, че остана сляп за истината; и майка ѝ — усмихнала и преливаща от обич към дъщерите си.

Повечето снимки грижливо и с обич бяха подредени в албуми. С обич ли, зачуди се Лорън, или просто педантично, от пръсти така натезали и бавни, каквито бяха нейните в момента?

Някои от снимките така и не намериха място в албумите. Филмът бе проявен месеци след онази Бъдни вечер, която промени живота им. Те все още бяха в яркия жълт плик.

„Не ги разглеждай сега — предупреди вътрешният глас. — Дори не посягай да отвориш плика...“

Но тя не можа да се въздържа. Трябваше да види последната снимка на майка си. Трябваше. И когато го стори, Лорън видя майка си такава, каквато никога не я бе виждала: с извити във фалшива усмивка устни, а тъмносините очи — почти същите като тези на Лорън — бяха хлътнали, сякаш обитавани от духове... И изведнъж сякаш оживяха, станаха напрегнати, взряха се в Лорън, предизвикваха я.

Предизвикваха я.

Тя постави снимката на пода, отделно от всички други. За нея този образ на майка ѝ представляваше монументално препятствие само по себе си, огромна планина, пред която да се изправи, когато се завърне.

Кашонът бе почти празен, ако не се смятаха дневниците ѝ: страници, изпълнени с младежки оптимизъм, а между тях лежаха сухи диви цветя — опит на младо момиче да съхрани цветовете завинаги... Преди да узнае, че такава временна деликатност не може да бъде съхранена. Под дневниците имаше гравирана дървена кутия, а вътре в нея, все още зареден — все още зареден — стоеше пистолетът.

„Добре, добре... Кашонът вече е празен. Остави пистолета там, в лилавото му сатенено гнездо и карай като вятъра към цветята. Недей — недей — да вземаш пистолета в куфара си. Нали ще оставиш

спомените зад гърба си, забрави ли? Трябва да си ти, само ти да се разхождаш сред градините до езерото. Само ти, само Лорън.“

„Ала този пистолет — дамски «Смит», съм аз — моето сърце, моята душа, моят живот.“

ГЛАВА 2

Питър Кейн бе неспокоен човек. Неговото почти задушаващо нетърпение се изразяваше в положителна, мощна сила, която му донесе главозамайващи успехи. Питър се наслаждаваше на постоянното си неспокойство, с радост се подчиняваше на необходимостта да се изправи и преодолее всяко предизвикателство.

В момента и мъжът, и неговото неспокойство бяха в капан. Положението го влудяваше. Трябваше все пак да признае, че бе прикован към мястото, което обичаше, и това правеше затворничеството му малко по-поносимо. Но Питър не бе свикнал да го лишават от свободата му, да го лишават, от каквото ѝ да било.

Той, разбира се, сам се съгласи на сегашното си пленничество; всъщност той го предложи. А дадената дума го обвързваше по-силно и от най-тежките вериги.

Постъпваше като добър гражданин, като войник, изпълняващ дълга си. Начинанието имаше своите достойнства при положение, че очакваната с такова нетърпение заплаха щеше да се появи. С всеки ден вероятността изглеждаше все по-далечна.

Колкото повече време минаваше, толкова повече изгледи имаше територията, из която бродеше, да се разшири — отлично би било да обхване цялата планета, особено нейните високи, смъртоносни върхове. Дори временни пътувания до Сиатъл биха били добре дошли. Оставането му под домашен арест в Смарагдовия град щеше да му позволи да се разхожда из мансардата си, а оттам се виждаха прозорците на корпорацията му на Пето Авеню и Клубът за яхти в залива Яроу.

Такива разходки обаче не бяха позволени, а и Питър не би предложил подобно нещо. Ако наистина щеше да е следващата жертва на прелъстителката, вила „Рододендрон“ бе идеалното място, където да се справи с нея. Имението бе съвсем откъснато — със света го свързваше един-единствен път. И като се добави, че всички наети от него — и тук, и в града — служители бяха инструктирани да съобщават местонахождението му, без да задават никакви въпроси,

несъмнено обикновено необщителният и неуловим милиардер щеше да бъде открит без особени усилия.

Затова, хайде, мила дамо, която и да си, ела и ме хвани. Сега.

Горите са прекрасни, тъмни и дълбоки.

Познатият стих — любимият стих на майка й — накара сърцето на Лорън да се свие от мъка, но тя навлезе още по-навътре в гората, опитвайки се да не обръща внимание на страховете си. Редно беше да се разхожда из градините сред смелите цветя, а не сред сенките на боровете.

Ала гората я зовеше, примамваше я. Сигурно обещанието за горите, а не за цветята, я насочи към вила „Рододендрон“. Обещанието, рискът, болката... Лорън изпитваше и трите, докато навлизаше в лоното на смарагдовото тайнство. Би могла да остане тук завинаги, заобиколена от цялото величие, опиянена от ароматите.

Тук... Където се чувстваше така дребна, незначителна, в безопасност.

Но имам обещания, които трябва да изпълня.

И дълъг път да извървя, преди навеки да заспя.

Майка им пренебрегна дадените обещания и избра прекрасната утеха на вечния сън в изплетената от листа люлка на гората. Сега пред Лорън стоеше същият избор. Пистолетът, същият пистолет, се намираше в ръката й, а вятърът, свирещ сред боровете, напомняше най-нежна серенада, спокойна приспивна песен; би трябвало Лорън да има право да заспи, защото, за разлика от майка си тя бе изпълнила обещанията си.

— Ще се грижиш добре за сестрите си, нали — попита я майка й в онази Бъдни вечер, преди да отиде в гората. — А и за татко също, нали?

Както винаги Лорън й обеща. Желанията на майка й звучаха познато — припев, който я караше да се чувства нужна; тя будеше доверие и това я обвързваше по особен, специален начин с майка й, която обожаваше.

През онзи страшен ден наглед нямаше нищо тревожно. Обаче Лорън винаги щеше да се пита дали не е имало някакъв знак, който е пропуснала заслепена от своята потребност да се чувства необходима,

ако не бе трескавото ѝ желание да се чувства достойна за доверието на майка си.

Както обеща, Лорън се погрижи за по-малките си сестри и за баща си. Сега момичетата бяха пораснали, независими, силни, а баща им почина преди две години и... Лорън бе изпълнила обещанията си.

Сега можеше да заспи.

Загледа се в pistolsета. Малък, направен за жена; беше странно красив. Перлената му дръжка блестеше като дъга, а лъскавата стомана — като огледало.

Лорън съзря лице в яркото стоманено огледало — лицето на майка си; *собственото си лице*.

Горите са прекрасни, тъмни и дълбоки.

Дали, преди да натисне спусъка, майка ѝ си е повтаряла любимия стих? А може би от страх, че следващият ще ѝ напомни за дадените обещания, трескаво е натиснала спусъка? Толкова големи ли са били страданията ѝ, че сърцето на дъщеря ѝ е изглеждало като малка и приемлива саможертва?

Или, накрая, е било просто импулс, невъзвратимо хрумване, предизвикано от нашепването на вечнозелените дървета и нежните въздишки на папратта?

Наистина ли беше дъщеря на майка си? Това бе въпрос — *въпросът* — от който Лорън бягаше от толкова време и пред който сега щеше да се изправи.

Тъкмо това е причината, даде си сметка тя, поради която е тук. Изведнъж всичко се подреди съвсем логично, поне в жадуващия за сън мозък на Лорън.

Това е причината, поради която Джон я заряза и тя изпадна в дълбоко униние, лишило я от сън; неизразимото чувство на самота, принудило я да се обърне към радиото за компания. Лорън бе повярвала, че вилата я привлича с обещанието за цветя. Но не беше истина.

Дойде тук заради горите. В конспирацията вземаше участие и стаята ѝ — единствената свободна във вилата — от нея не се излизаше в градините, а към гората: гъста стена от уханен смарагд, в която тя откри пътечката, засияла като копринена зелена панделка.

Пътуването ѝ я доведе тук, на това тъмно място в дълбоката прекрасна гора. Сама, сама, единствено със спокойствието на гората...

и със смъртоносното оръжие в ръката.

„Такава ли е съдбата ми? Да свърша като майка си? Тук ли ще приключи всичко... или именно тук най-сетне ще започна да живея?“

Отговорът се съдържаеше в тези думи, нашепвани от върховете на високите борове. Сега огромните вечнозелени растения ѝ говореха така нежно, че тя не различаваше думите им. След време хорът им щеше да стане по-силен, а песента — по-чиста и ясна. Ще почака. Трябва да почака. Какъвто и да бъде отговорът, каквато и да бъде присъдата на нашепващите дървета, тя ще се подчини...

— Здравейте.

Гласът долетя дълбок и плътен като гората, изпълнен с прекрасна, смайваща загриженост.

Лорън вдигна поглед от блестящата стомана на пистолета и среща очи с цвета на гората; проблясваха с особена вътрешна сила, докато напрегнато се взираха в нея.

— Стрелба ли тренирате? — попита я той.

Горската нимфа, сепната и почти парализирана от появата на човешко същество в убежището ѝ от листа, задъхано отвърна:

— Какво? О, не... Не.

„Защото не ти е нужно да тренираш — даде си сметка Питър. — Защото ти няма да пропуснеш. Ще притиснеш дулото към слепоочието си с такава непоколебима решителност, че куршумът ще поразии целта си.“

Той усети как го обзема гняв; див и силен. Изпита внезапно желание да я защити от ужасяващата лудост на нейното отчаяние. Потребността се оказа силна и необичайна. Подобна готовност за защита обикновено пазеше за себе си, за своето уединение, за свободата си.

Докато Питър се взираше в деликатната фигура сред дантелената папрат, други чувства заличиха необичайното му желание да я защити. Дали тя — сеещата смърт съблазнителка — е пристигнала най-после, след като толкова дълго го бе карала да чака, обзет от безпокойство? Дали не бе подбрала точно това прикритие, това спиращо сърцето отчаяние със съзнанието, че няма друг начин да омае мъжа, който не можеше да бъде запленил?

В такъв случай до този момент истината е била скрита дори от него.

— Коя сте вие? — попита той.

Лорън не отвърна веднага; не беше в състояние, защото сега вече го виждаше добре.

Приличаше на горите, при които дойде да намери отговор, убежище и покой. Беше силен, величествен, притежаваше мъдрост, а същевременно изглеждаше загадъчен, безстрастен... като се изключи това, че сега, докато тя седеше мълчаливо, в тъмнозелените му очи проблесна нещо дълбоко, бъдещо страх.

Проявяваше нетърпение спрямо нея.

— Лорън — промълви тя. — Казвам се Лорън.

Сега Питър наистина беше нетърпелив — тя бе причината.

Тя ли бе зловещата изкусителка? Ако е тя, значи е изключително умна. Хитрата ясновидка не само бе намерила тайна пътека към сърцето му, но го бе накарала и да чака, бе го измъчвала със своето бавене.

Нуждаела се е, естествено, от време, за да усъвършенства маскировката си: да стане толкова слаба, че да заприлича по-скоро на видение; от безсъние сините ѝ очи да хлътнат и да се обградят от дълбоки сенки; от нея да се излъчва такова отчаяние, че дори на него — най-скептичният от критиците — да му се стори неподправено.

И накрая тази талантлива актриса бе подготвила срещата в гората като зашеметяващо представление, бъдещо нещо много повече от изненада... Защото се взираше в него така непоколебимо и ако той не подозираше каква е истината, щеше да ѝ повярва, че никога не е възнамерявала да я открие тук, а още по-малко — да я спаси. Сякаш самата мисъл за неговата намеса я ужасяваше, и то не по-малко от привидното ѝ отчаяние.

— Лорън коя? — настоя той.

— Смит.

Беше непреодолима, сякаш я обладаваха духове, а бдителността ѝ започваше да му действа. „Трябва да се преструвам, че ѝ вярвам — напомни си Питър. — Трябва да съм не по-малко убедителен от нея.“

Той съдържа остриите нотки в тона си.

— Виж, Лорън, аз съм Питър; трябва да взема пистолета ти. Не бива да се разхождаш в гората — *не и в моята гора, добави той наум* — с пистолет. Просто опасността е прекалено голяма не само за теб, но и...

— За мен?

— За теб — повтори Питър. „Опасността изглежда много голяма за теб.“ — Ако се спънеш, пистолетът може да гръмне и да не те открият навреме. Пък има и туристи, излезли да се насладят на спокойствието на гората и да се порадват на животните, които живеят тук.

— Но аз никога не бих стреляла по някого или по нещо.

— Има и нещастни случаи, Лорън. Непрекъснато стават трагични инциденти. Опасявам се, че трябва да взема пистолета ти.

— Не! Искам да кажа — не можете.

— Всъщност мога.

Тя не се усъмни в твърдението му. Чернокосият и зеленоок непознат изглеждаше много авторитетен. Дрехите му обаче — износени джинси и яке без никакви отличителни знаци — едва ли представляваха някаква униформа, а единственото му оръжие бе нетрепващият поглед.

И въпреки това авторитетът му изглеждаше неоспорим.

— Вие... лесничей ли сте?

— Нещо подобно.

— Пистолетът е семейна реликва.

— Ще го пазя като живота си. Обещавам. Ще остане заключен в сейфа на вилата и ще ти го върнат, когато тръгнеш.

„Но пистолетът ми е нужен, не виждаш ли? Трябва да разбера дали ми е писано да заспя завинаги в тези тъмни и прекрасни гори. Бях така близо до отговора. Нашепванията ставаха все по-ясни, започвах да усещам надежда, покой.“

Надежда, покой... Дали нашепващите борове щяха да ѝ заповядат да натисне спусъка, както бе направила майка ѝ, и да приключи с цялата болка? Или тези чудесни усещания всъщност бяха нещо съвсем друго — например тихата радост, че дори тя, Лорън, е в състояние да започне отново?

Нямаше представа. Дълбокият му плътен глас заглуши шепота. И сега този мъж — този мъж, — който настоява да му даде пистолета, самонадеяно се готви да ѝ поднесе отговора: „Ти не си като майка си.“

„Добре — мина ѝ през ума. — Веднага ще напусна вилата; а после пистолетът и аз ще открием друго закътано убежище, още по-уединено от това.“

Но Лорън вярваше в шепота на тези дървета и искаше да се разхожда из тези градини. Толкова важно ѝ се струваше да види цветята сега и...

— Лорън, дай ми пистолета. — Питър остана смаян от невероятната мекота в гласа си, от нежността, която изпита. Нежност и загриженост, защото бледото ѝ, изпито лице показваше обзелото я силно страдание. Достойно изпълнение, прецени той възхитен, а би трябвало да изпита единствено презрение. Гласът на Питър Кейн обаче се ръководеше от своя воля. Меко, дори по-меко от преди, той добави: — Моля те.

В отговор слабите ѝ рамене се свиха и отпуснаха, сякаш върху тях легна огромна невидима тежест.

— Май нямам друг избор.

Подаде му оръжието внимателно — с перлената дръжка напред. Безопасно, но експертно трансфериране на смъртта. Деликатните ѝ пръсти бяха ледени и оставяха безупречни отпечатьци върху блестящата стомана.

Единствено от тези отпечатьци — мечта за всеки криминалист — се нуждаеше Питър. Тогава защо, докато държеше дамския пистолет, прегърна смъртоносното оръжие, когато всъщност би искал да прегърне нея? Защо изпитва такова непреодолимо желание да я защити, че решителната му хватка унищожи всички следи?

— Ще те изпратя до вилата. Има опасност човек да се обърка в гората. Сенките правят какви ли не шеги при здрач.

— И сама ще се оправя. — „Моята специалност, моята единствена дарба е да разчитам сенки... И вероятно това се опитвах да ми кажат шепнещите дървета. Още е прекалено рано да заспя завинаги. Имам неизпълнени обещания... към моите пациенти.“ — Вие сигурно трябва да приключите с визитацията си.

— Визитация — повтори Питър. — Говорите като медицинско лице.

— Някога работех в болница.

— А сега?

— Градинарка съм.

Лорън отново сви рамене. Но този път жестът не изглеждаше така мъчителен, прецени Питър, сякаш без пистолета животът бе по-

лек. *Естествено, че е по-лек — защото тя се справяше много добре. Той плени пистолета ѝ, но тя бе пленила вниманието му.*

Питър очакваше да зърне доказателства за триумфа ѝ: леко свиване на устните, доволни пламъчета в сапфирените ѝ очи. Но видя единствено разбиране и същевременно желание да избяга, да го остави неспокоен и чакащ... отново.

— Е, най-добре да вървя. — Последната проява на възпитание забави бягството ѝ. — Благодаря ви.

И тя си тръгна — една изплашена сърна изчезваше сред гъсталака с мълчалива, невероятна грациозност.

ГЛАВА 3

Питър извади от заключен шкаф поверителния доклад на полицейския участък в Ел Ей. Лейтенант Джак Шанън обобщаваше думите на изтъкната психотерапевтка в Бевърли Хилс, казани пред лосанджелиски детектив, занимаващ се с убийства. Опасната история бе накарала терапевтката да наруши мълчанието.

„Задължение да се предупреждава“ се наричаше разпореждането — правен казус, който позволяваше на положилите Хипократовата клетва да нарушават тайната на пациента. Ако животът на друг е в опасност — например мъж съобщава намерението си да убие съпругата си — не само е допустимо, но и се изисква лекарят да предупреди и потенциалната жертва, и съответните власти.

Именно по тази причина се появи въпросната психотерапевтка.

Нейна пациентка твърдяла, че е черна вдовица — жената се омъжвала изгодно и още по-сръчно убивала. До момента, споделила тя, била убила четирима съпрузи и начинанието се оказало толкова лесно, че започвало да става скучно.

Убивала в първата брачна нощ, часове след като ставала главната наследница на богатия си възрастен съпруг. Като оръжие използвала отрова — сипвала по няколко капки в чашата с шампанско. Убийцата отказала да сподели с терапевтката каква точно отрова, но приписвала откритието си на чудесата на киберпространството.

Моя собствена WWW — световна мрежа — добавяла духовито елегантната жена паяк. Обхождала мрежата в блажена анонимност, спотайвала се и се учела, когато попадала на страниците, често посещавани от химици, криминолози и всякакви чудаци, привлечени от всичко патологично.

Черната вдовица изразила огромно възхищение от познанията на нищо неподозиращите ѝ съконспиратори; хвалела също и отровата, с която я снабдили: безцветна като диамант и бързо действаща; можело да бъде открита единствено ако човек специално я търси — нещо, което, естествено, никой никога не правел.

При всички случаи аутопсията извършвал местен съдебен лекар; неизменно констатирал спиране на сърдечната дейност в резултат на погълнато голямо количество шампанско, на недостатъчно сън и на високо ниво на адреналин, поради това че се е оженил за млада и красива жена.

При първите три смъртни случая тя била единственият свидетел в уединението сред лукса на брачното ложе. За да направи живота по-интересен, да добави малко риск, решила да умъртви съпруг номер четири на самото сватбено тържество. Пететажната торта била разрязана, булката и младоженецът завършили първия танц и докато осемдесетгодишният ѝ съпруг бърбел с децата си от предишния брак в Мейн Лайн, тя пунала няколко капки отрова в шампанското му. Доказателство за огромното ѝ въздържание, похвалила се тя на терапевтката, било, че не сипала по няколко от смъртоносните капки и в пенливото питие на децата.

Съпрузите от номер едно до номер четири били възрастни, богати, но познати само в собствените си кръгове. Понеже усъвършенствала техниката си, а възрастната плячка вече ѝ доскучала, съпруг номер пет ще бъде млад, жизнен и прочут. И защо не, задала тя риторичния си въпрос, докато се намествала по-удобно върху тапицирания в жълто диван на терапевтката. Заслужавала награда и мъжът, когото имала предвид, определено отговарял на изискванията ѝ: прекрасен, подчертано мъжкар, изключително богат и заклет ерген.

„Е — измъркала тя доволно, — възнамерявам да променя възгледите му за брака.“ „А ако не успеете“ — попитала лекарката. Пациентката се намръщила за секунда, после се усмихнала. Не че имала нужда от милионите му. Но, отбелязала тя нацупено, щяла да се почувства разочарована, ако ѝ се изплъзнело подобно предизвикателство — неговата смърт по време на първата им брачна нощ.

Този път престъплението трябвало да бъде извършено по-умело. Никой съдебен лекар не би приел версията, че мъж на неговата възраст и в неговото състояние е получил сърдечен удар, независимо колко провокираща е булката и колко страхотен е сексът. Но ако има наличие и на кокаин... Тя се усмихнала при тази мисъл. Това щяло да е най-голямото предизвикателство: да убеди въпросния мъж доброволно да замърси великолепното си тяло с незаконния бял пращец.

Щяло да бъде по-лесно, завършила тя, ако той не се оженил за нея. Би могла да го прелъсти, да му се наслади и на тръгване да му поднесе отровена бутилка шампанско.

На *него*. Като се изключат някои намеци за външността му, жизнеността му, банковата му сметка и нежеланието му да се жени, убийцата не дала никакви указания за самоличността на следващата си жертва. „Градинар, достигнал смайващи върхове“ — споменала тя. И още нещо, първоначално пропуснато от психотерапевтката, но Джек Шанън го измъкнал от нея — някаква сприва забележка за район, който приличал по-скоро на „фризьорски хаос“.

Вероник дьо Боа посетила терапевтката само веднъж. Платила в брой, а се оказало, че името и адресът ѝ на Белагио в Бел Еър принадлежат на друга. Дрехите ѝ били от „Диор“, а бижутата ѝ, според терапевтката — истински. За разлика от тях цветът на косите ѝ вероятно бил дело на някой от скъпите фризьорски салони по Родео Драйв. Бил безупречен — кестеняв с кичури злато. Но психотерапевтката определила истинския цвят на косите ѝ като доста тъмен. Гримът ѝ също бил безукорен и не по-малко сложен. Но тя щяла да бъде доста красива, дори поразителна, и без грим; а ако се махнат зелените контактни лещи, очите ѝ щели да бъдат сини.

Винаги се дегизирала, признала убийцата. Налагало се. Но и маскарадът представлявал част от артистичността ѝ. Изучавала набелязания мъж, а после се превръщала точно в жената на неговите мечти — в негова идеална куртизанка.

Тонът на психиатърката бил извинителен, докато разказвала всичко това на лейтенант Шанън. Не изпитвала никакви угризения, че нарушавала професионалната тайна. Но това било светът на киното, където истината и измислицата се преплитали. Не било изключено Вероник дьо Боа да е актриса, вживяваща се в предстояща роля. Най-вероятно случаят бил точно такъв.

Същевременно липсата на морал така се натрапвала, а враждебността ѝ към обществото изглеждала така убедителна, че лекарката не можела да гледа на случая просто като на холивудска шега. Или тази жена била извънредно надарена, или действително била обсебена от идеята си — логика на човешко същество без никаква съвест; схема, неприемлива за обществото като цяло, но напълно допустима за съзнание, насочено единствено към себе си.

Джак Шанън нито отхвърли, нито прие чутото безрезервно. Обмисли го добре, като започна с опита веднага да се сдобие с отпечатъците на тайнствената жена. Кестенявата красавица, припомни си терапевтката, бе държала с любов статуетката „Оскар“ — подарък от клиент, спечелил наградата, но впоследствие захвърлил всякакви лъскави трофеи, за да запази самоуважението си.

В луксозния кабинет на терапевтката мнозина от пациентите обичали да докосват златната статуетка — името на притежателя бе махнато. Джак Шанън успя да намери необходимия му отпечатък. Тръгна по следата на децата от Мейн Лайн. Мейн Лайн означаваше Филадельфия. Шест месеца по-рано, патриарх мултимиллионер бе умрял в подновената си къща на Белвю Стратфорд по време на сватбеното си тържество.

Децата не подозираха младата булка на баща си в нечестна игра, а само в ненаситна алчност. Бе изчезнала скоро след погребението заедно с милионите на баща им. Всички наследници на покойника живеели в къщи, където прислугата почиствала основно всеки ден. Най-малката дъщеря обаче се сетила за лицемерния интерес на бъдещата ѝ мащеха, проявен към албум със семейни снимки. Върху целофановото покритие на снимка на семейната вила в Кан се бяха запазили отпечатъци, идентични с тези върху статуетката „Оскар“ в кабинета на терапевтката. А след като подложили ексхумираното тяло на младоженеца на множество разнообразни тестове, открили високи дози на рядка и бързодействаща отрова.

Джак Шанън имаше задължението да предупреди, но не и да тревожи излишно идентифицираните потенциални жертви. Голям брой бивши градинари наистина бяха изкачили високи върхове на успеха. Той разговаря с всички. Но градинарят, който действително се беше издигнал в обществото и чийто дом се намираше на известното с дъждовете си северозападно крайбрежие на Тихия океан — място, което спокойно можеше да бъде оприличено на „фризьорски хаос“ — бе този, когото Джак предупреди първо и лично.

Срещата им предшестваха със седмици ексхумацията и откриването на отровата — неопровержимото доказателство за извършеното убийство. На този етап лейтенантът от отдел „Убийства“ разполагаше единствено със съвпадащите отпечатъци и една чута от друго история, което означаваше, че в момента ролята на Питър

щеше да бъде крайно опасна. Трябваше да заловят черната вдовица, след като тя пусне отровата в шампанското му и преди той да отпие.

Джак щеше да се навърта наблизо, разбира се, както и цялата армия полицаи под прикритие, но рискът, опасността, деликатният баланс между живота и смъртта щяха да бъдат изцяло в ръцете на Питър. Той обожаваше подобни моменти на ръба. Буквално се стремеше към тях — физически, интелектуално, по време на работа или отдиш.

Физическото предизвикателство, което му предложи Джак Шанън, изглеждаше сурово като самия живот. А колкото до интелектуалното, то също всяваше почти толкова страх, защото неподдаващият се на съблазън мъж трябваше да се превърне в актьор и да изпълни ролята на изцяло заплепен и безнадеждно очарован.

Каквато и драма да се разиграеше, тя изцяло се предопределяше от откриването на отровата в безжизнената тъкан на мъртвия съпруг. Полицията разполагаше с необходимите доказателства поне за едно от убийствата и компютрите из цялата страна издирваха богати възрастни мъже, чиито брачни свидетелства бяха бързо последвани от смъртен акт.

Макар да пуснаха Питър като стръв, засега ролята му не криеше опасност, риск или предизвикателство — пълна скука. От него се искаше единствено да осигури отпечатъци. После полицията щеше да се намеси и щяха да го освободят.

Питър си представяше, че ако убийцата действително го е нарочила за следващата си жертва, то издайническите отпечатъци ще бъдат оставени върху кристална чаша за шампанско, а не върху перлената дръжка на пистолет.

А сега? Сега навъсенният поглед на Питър се премести от полицейския доклад на Джак Шанън към взетия пистолет — един „Смит“, предназначен за дами, достоен за колекция и вероятно от първите, произведени някога. А тя, дамата от гората, се представи като Лорън Смит. Име, твърде обикновено в сравнение с Вероник дьо Боа; без вдъхновение, ако се сравни с Александра Частейн — булката от Филадельфия.

Лорън Смит. Дамата Смит. Тя ли беше черната вдовица, която го караше да чака досега? Или беше жената фантом, която той, нетърпелив и трескав, търсеше цял живот?

На пръв поглед Лорън Смит отговаряше на описанието на терапевтката от Бевърли Хилс: тъмни коси, сини очи, красива, очарователна и без никакъв грим.

Но къде беше непоклатимата ѝ увереност, че нещата ще тръгнат в желаното от нея русло?

Питър бе очаквал изключителна увереност, породена от арогантността на лудостта. Но тази дама — неговата дама — бе уязвима, деликатна, омайваща и лъжкиня.

Лъжите ѝ бяха великолепни — уплахата ѝ при появата му в гората; неподправената ѝ прямота, когато съобщи обикновеното си, вероятно фалшиво име; абсолютната ѝ невинност, докато симулираше неведение кой е той.

Не на нескромност се позоваваше Питър в предположението си, че тя знае кой е. Фактът беше всеизвестен. Жената, вписана в книгата за регистрация на рецепцията, живееше в Сиатъл почти от година; беше изключено да не е чула за него и за смайващо успешния му щурм на връх К-2.

Независимо от внезапната снежна буря Питър Кейн върна всички участници в експедицията живи — само неколцина имаха незначителни измръзвания. Колегите му алпинисти оцениха постижението като подвиг и при триумфалното завръщане, обзети от еуфория, не спряха да говорят пред медиите. И все за него.

„Сиатъл Таймс“ пушна материали за градинаря, превърнал се в крупен бизнесмен, на икономическите страници, на спортната страница, а едно от неделните издания бе посветено изцяло на вила „Рододендрон“ — някогашното му лично имение, което сега предлагаше цялата си прелест от цветя за всеки желаещ да ги види.

Много беше писано за него и в националните вестници и списания. „Форчън“ пушна материал за най-новия самоизградил се милиардер от северозападното крайбрежие на Тихия океан, а „Пийпъл“ го обяви за един от петдесетте мъже на годината. След излизането на броя пощенската кутия на списанието щеше да се пръсне. Публикуваха и снимката му, дело на колега алпинист; безброй читателки го обявяваха в писмата си за най-сексапилния мъж на света — абсурдността на твърденията им само го накара да се изсмее на глас.

Питър не се радваше на известността си, създадена от пресата. Точно обратното. Стараеше се колкото е възможно по-дълго да отсъства от страната. Случайно се намираще в Щатите, когато Джак Шанън се обади, а после се появи, за да обсъдят „черната вдовица“.

Ако убийцата действително беше набелязала Питър за жертва, то именно шумът в медиите я беше насочил към него. Иначе тя нямаше откъде да знае за съществуването му. И никой не би могъл да знае. Питър успя да натрупа състоянието си, да изкачи два пъти Еверест и да отвори елегантния си хотел в блажена анонимност още преди да щурмува Хималайския връх в снежната буря.

Ала анонимността на Питър Кейн вече принадлежеше на миналото. Следователно — освен ако дамата сред боровете не бе прекарала последната година в катерене на далечни височини или не бе обитавала тъмна пещера — тя трябваше да знае кой е. Както и да е наясно, че горите, където той настоява да не се носи оръжие, са негова собственост.

Така че нейното невинно: „Вие... лесничей ли сте?“ си беше абсолютна преструвка. Същевременно бе великолепно изиграна — той почти напълно ѝ повярва, едва ли не видя пръста на съдбата, че тя е намерила пътеката, позната само нему и на сърните: онази красива и тясна като панделка пътека сред папратите, по която обичаше да минава от обширния си апартамент във вилата до любимата си отдалечена колиба.

А после дойде най-очевидната лъжа — изненадваща грешка за изкусна актриса като нея, чието изпълнение до момента бе перфектно.

„Аз съм градинарка“ — заяви тя. Дългите ѝ тъмни мигли трепнаха, докато го изричаше, и като деликатни ветрила издадоха измамата ѝ.

Тя беше мираж, фантазия, създадена за него; неговата съвършена куртизанка най-после пристигна.

И сега се налагаше да направи едно-единствено нещо — да се обади на Джак Шанън. Детективът и екипът му щяха да пристигнат тук с частния му самолет за часове и Питър можеше да покани Лорън на среднощна вечеря в Салона на орхидеите. Нямаше никакво значение, че изтри отпечатъците от дамския пистолет, защото специалистите на лейтенант Шанън щяха да открият достатъчно нови

следи по приборите, докато Питър и Лорън танцуват в Залата на камелиите.

До два сутринта всичко щеше да приключи. Белезниците щяха да се заключат около китките на „черната вдовица“, един от многото агенти щеше да я съпроводи до полицейската кола, а Питър отново щеше да бъде свободен и нямаше да изпитва чувството, че го държат в капан.

Коего желаше, или бе желал. А сега? Сега искаше тя да е Лорън Смит, градинарка от Сиатъл, и наистина да не знае кой е той; една случайно появила се на любимото му място в гората жена, чийто пистолет наистина е семейна реликва и чието „благодаря“ идва от прекрасно, наранено сърце.

Питър изгаряше от любопитство да научи всичко за тази Лорън Смит — нейният образ го преследваше. Интересуваше се какво би я накарало да се усмихне, какво я вълнуваше, когато я откри, откъде намира отровата.

Мисълта го връхлетя със силата на внезапно разразила се буря. Питър усети хлад.

Да се обади ли на лейтенант Шанън? Да победи предизвикателството? Да премахне риска?

Няма начин. Не и преди да научи за дамата от гората всичко, което желае; не и преди двамата да изтанцуват бавния танц на смъртта... или най-чудния от всички танци.

Питър се усмихна и набра петцифрения вътрешен номер на стаята ѝ.

Тя отговори при второто позвъняване с омайващо, несигурно „ало“.

Усмивката на Питър изчезна. Той се напрегна.

— Лорън, Питър се обажда.

— О, Питър, здравей.

— Здравей. Искан да знаеш, че пистолетът ти е на сигурно място.

„На съвсем сигурно, избърсан от отпечатъци. Но ти, дамо Смит, ти съвсем не си в безопасност.“

— Благодаря.

— Няма за какво. Чудя се дали не би искала да ти покажа градините.

— Ами аз...

— Утре следобед става ли? Към един? — Много работа очакваше Питър: трябваше да ръководи империята си, да проведе няколко разговора с чужбина, да отговори на електронната си поща, да прегледа една статия, както бе обещал. Статията бе най-важна. Не се отнасяше за него, а за самото изкачване — как бяха оцелели хората от експедицията му, как и други алпинисти могат да се спасят при подобни обстоятелства. Питър харесваше статията като цяло, включително, че не се наблягаше на неговото участие. Той и журналистът на свободна практика контактуваха цивилизовано, ефективно и електронно. Сега Майк Грегори чакаше единствено окончателното му одобрение; Питър щеше да му го изпрати по електронната поща сутринта. Именно тези делови ангажменти му пречеха да се срещне с Лорън сутринта. А го възпираше и друга причина. Не би трябвало да има значение, но сякаш натежаваше най-много: тъмните черни сенки под сините ѝ очи. — Какво ще кажеш?

„Какво ще кажеш за една разходка с Питър сред цветята. Няма ли да е *ужасяващо... привлекателно?*“

— Добре — промълви тя. — В един часа.

ГЛАВА 4

Тя стоеше в гората и дърветата крещяха: „Натисни спусъка! Направи го!“

Тя обаче се противопоставяше на безстрастните им викове: „Няма! Не е редно! Моля ви не ме принуждавайте да го правя!“

После се появи Джон. Висок като боровете наоколо, той се присъедини намръщен към оглушителния хор, който ѝ повеляваше да умре.

„Ще докажеш своята мекота — уверяваше я той. — Всички ще останат изненадани, впечатлени, че не си изтъкана единствено от лед. Колко уязвима бе Лорън, ще кажат те. Имала е сърце като всички нас.“
Направи го, Лорън. Натисни спусъка. Сега!

— Не!

Писькът бе неин. Отчаяният протест я събуди.

„Не! Не! Не!“ — повтаряните наум думи съвпадаха с пулса на силно разтуптяното ѝ сърце и сякаш набираха сила с всеки удар — сила и решителност и едно чувство, странно напомнящо ѝ радост.

„Не, няма да посегна на живота си.“

„Не, никога не бих го сторила, независимо колко наранена или самотна се чувствам.“

„Не, не съм като майка си.“

„Когато ме боли, когато страдам, достатъчно е просто да се огледам наоколо, да се възхитя на даровете на живота, на факта, че живея, на великолепието на звездите, на разцъфналите рози, на прекрасните си сестри.

Трябвало е да ни се радваш, мамо, да държиш на децата си. Имахме такава нужда от теб.“

В среднощния миг в тъмнината, събудена от собствените си кошмари, Лорън избра живота. Това ли беше отговорът? Не уверението, нашепвано от дърветата, а нещо дълбоко в нея? Или подобна смелост беше просто реакцията ѝ към ужаса от кошмара?

„Трябва да разбере. Задължително. Сега.“

Беше само по нощница, боса, а наоколо се стелеха най-тъмните сенки в безлунната нощ. Ала жената разчете непроницаемата тъмнина, видя пътечката, засияла като копринена зелена панделка.

А после се озова там, на онова място; застана под високите дървета и слушаше, слушаше... И когато най-после дочу радостния шепот: „Избери живота!“ — нощният хлад и тъмнината изчезнаха.

„Аз не съм майка си и именно оттук започвам истинския си живот. Утре ще видя цветята... с Питър.“

Кобалтово небе висеше над езерото, а окъпаните в слънчева светлина борове се поклящаха като смарагди. Между езерото и гората бяха градините — огромен, ярък, уханен букет.

Ето го и Питър — чакаше я: неустоим, силен и неподвижен, ако се изключат разветите му от вятъра черни като нощта коси и изпепеляващият огън в зелените му като гората очи.

И на слънчевата светлина, както и в здрача, Лорън долавяше, че той иска нещо от нея — нещо ужасяващо... и привлекателно.

„Но аз нямам какво да ти дам, Питър. Нищо, което ти да желаеш. Просто съм родена жена — жена, която разчита сенки и от този ден, от този момент започва далечното си пътуване от едно мрачно було.“

— Прекрасен ден — промърмори тя на напрегнатите, силно искрящи зелени очи.

Прекалено искрящи.

„Много красива жена“ — помисли си той. Тъмните кръгове под очите ѝ бяха по-бледи; нещо невероятно пробягваше по слабото ѝ лице — деликатно зараждаща се прекрасна усмивка.

Нежната усмивка на устните изчезна твърде бързо и между веждите ѝ се появи бръчка.

— Трябва да си призная нещо.

— О?

— Не съм истинска градинарка.

— Така ли? — „И също така не си убийца, нали? Не можеш да си!“ Не очакваше мълчаливия въпрос, но го посрещна с радост, както и уверения отговор. Заключение бе прибързано, съзнаваше Питър, и следователно изключително глупаво. Излиза, помисли си той, че е изправен пред нещо, което идва дълбоко от душата му. Изненада се.

Имаше предвид безстрастната логика, рационалната овладяност, с които от заседателните зали до гранитните скали бе известен Питър Кейн. Но това страстно убеждение му харесваше. Приемаше го като ново предизвикателство. Той се усмихна. — И каква си, щом не и градинарка?

— Някой, който страшно би искал да е градинар.

— Достойна амбиция — увери я нежно. — Разкажи ми защо.

— О! — промълви тя едва чуто, за момент пленена от мекотата на тона му. — Ами... Предполагам, защото цветята винаги са ме привличали. Помня, че като момиче наблюдавах съседката как засажда луковиците. Рисувала картина, обясни ми тя. Завършеното табло нямало да се види преди пролетта, но знаела точно как ще изглежда всеки цвят и какъв ще бъде ароматът му.

— И е била права.

Лорън сви рамене.

— Никога не се усъмних. Впрочем така и не разбрах. Същата зима се преместихме в друг квартал.

— Никога ли не си се грижила за своя градина?

— Не?

— Защо?

— Вероятно, защото постоянно се местех. — „Като се започне от онази зима, когато майка ни влезе в гората, за да заспи завинаги.“ След това тя непрекъснато се местеше, бягаше, сякаш деликатните коренчета на Лорън никога не издържаха да бъдат засадени на едно място. Но сега вече бе дала обет да спре с бягството си, да се радва на великолепните си сестри, на звездите, на цветята. — Значи това са рододендроните?

— Това са рододендроните — потвърди Питър, омаян от емоционалната палитра — по лицето ѝ пробяга какво ли не: от пълна безнадеждност до твърда решителност. Желаше да узнае всяка нейна непокорна мисъл. Но не сега, не и когато бурята е преминала, останала е в миналото, а сапфирените ѝ очи са изпълнени с надежда. — Това е Ана-Роуз Уитни.

— Ана-Роуз Уитни? Те имат имена?

— Естествено. Всички цветя имат. Ана, да ти представя Лорън.

— Здравей, Ана.

Тя протегна деликатната си ръка към тъмнорозовите цветове, но се въздържа да ги докосне.

— Можеш да ги пипнеш. Ана е много издръжлив вид.

Бледите пръсти на Лорън погалиха розовата коприна.

— Изглежда щастлива тук.

— Такава е. Допада ѝ мъгливият климат, подобно на много рододендрони. То е заложено в корените им, както е било в хималайската им родина.

— Хималаите? — Думата събуди тревожни асоциации у лекарката — надморски височини, опасни за човешкия организъм; там човек може да се задуши от липса на кислород и да измръзне на острия студ. — В Хималаите има цветя... Рододендрони?

— Да. Всъщност две трети от видовете рододендрони по света виреят в тамошните мъгливи долини. На места има цели гори от рододендрони във всевъзможни багри. Маймуни се хранят с цветовете им, птички пият нектара им, а мечки се крият в образуваните от листата им пещери. Гледката наистина е изумителна: пъстри като дъгата гори ограждат най-коварната планина на земята.

— Бил си там? — прошепна Лорън. — Виждал си тези пъстри като дъгата гори?

— Да.

„И ти май не знаеше, нали Лорън Смит? Ти наистина не знаеш кой съм.“ Мисълта го връхлетя ненадейно и го изпълни с желание. Искаше да я отведе в Хималаите — не при опасните върхове, а при горите като дъги. Нея. Хитрата убийца? Не. Тази дама Смит. Неговата дама Смит е къде-къде по-опасна... Омайница, която краде сърцето му.

— Има ли и други хималайски видове тук, в градината?

— Много. Искаш ли да ги видиш?

— Да. — *Всеки смел и пъстър цвят.* — Ако обичаш.

Обикаляха рододендроновите акри с бавна, сгрявана от слънцето крачка. Лорън имаше чувството, че се намира на празнично градинско увеселение, на истинско галапредставление, където гостите, с изключение на нея, са елегантно облечени във всевъзможни цветове.

Питър — домакинът на ухайното тържество — дори в избелелите си джинси изглеждаше безупречно елегантен, пълен с грация, сила, стил, а проблесващите му зелени очи ѝ казваха, че тя е най-почетната гостенка.

На моменти зеленият като гората поглед на Питър ставаше сериозен и изпитателен — тя извърщаше очи, но веднага нещо, което не успяваше да назове, я караше да го погледне отново. И когато очите им се срещнеха, той ѝ се усмихваше сексапилно и унищожително и я представяше на останалите си прекрасни, макар и не така почетни гости. Мис Мейдън и Уиндбийм. Жан-Мари дьо Монтаг. И Каролин, Синтия, Пърпъл Сплендър, Пинк Пърл.

Питър галеше венчелистчетата им и понеже Лорън искаше да е градинарка, ѝ разказваше как трябва да се грижи човек за цветята.

— Това е мъртъв цвят — посочи той, а силните му, но нежни и изкусни ръце откъснаха вече прецъфтелия цвят. — Къса се при мястото, където крехкото клонче се е захванало за основното стебло. Виждаш ли?

— Да — отвърна Лорън, но свъси вежди.

— Какво има?

— Мъртвите цветове изглеждат така тъжни, а са били ярки, красиви, пълни с обещание...

— Но обещанието е изпълнено и ще бъде подновено. Ако се вгледаш по-внимателно, ще видиш колко много напъпили цветове има.

„Бебета — помисли си Лорън, — дъщери на някога разцъфналите ярки цветове... Дъщери, които, грижиш ли се добре за тях, ще прекарват по цял ден на слънце.“

— Ако не искаш, не е задължително да го правиш, Лорън. Никой не чисти мъртвите цветове от рододендроните в Хималаите и въпреки това те се отрупват с цветове всяка година.

— Но след като ще ставам градинарка... — Деликатно и предпазливо, без да поврежда скъпоценните дъщери, тя откъсна един увяхвал цвят. — Готово. Добре ли го направих?

— Отлично.

Лорън се усмихна, наклони глава и присви интеллигентните си сини очи.

При този внезапен изучаващ поглед Питър се засмя тихо.

— Да?

— Всъщност ти си повече градинар, отколкото лесничей, нали? Дори смятам, Питър, че ти си главният градинар.

Беше лесно да се стигне до подобно заключение. Малка армия от хора работеше сред рододендроните; армия, отбеляза Лорън, която го

гледаше като генерал.

— Виновен съм — призна той.

— Каква прекрасна професия.

— Такава е и има значителни поощрения, като например храна от първокласната кухня на вилата. Хайде, сигурно умираш от глад.

— О, да. Май огладнях.

— Сякаш си изненадана. Ти въобще обядва ли?

— Обикновено не обядвам.

— А закуси ли?

— И не закузвам.

— Е, Лорън, градинарите трябва да ядат. — „Трябва да те нахраня.“ — Хайде с мен.

ГЛАВА 5

— Още една екстра. — Питър кимна към изградената в селски стил, но луксозна колиба с изглед към езерото; бяха стигнали до върха на скалата.

Преди да поемат към небесата, той настоя да си разделят една от прочутите шоколадови сладки на главния готвач. За да заредят с гориво, обясни й той, и да имат енергия за катеренето. Излязоха от градината, минаха покрай мястото, където я видя за пръв път, а после продължиха нагоре по виещата се пътечка.

Сега в очарователната всекидневна на частното му убежище Питър започна да вади съдържанието на плетената кошница. Беше я носил все едно е празна.

— Хапни — подкани Питър нежно, след като нареди върху ниската масичка, заобиколена от меки, тапицирани столове, достатъчно деликатеси за разкошен банкет.

Лорън се подчини. Тънките й пръсти взеха сандвич с краставичка. При вида му веждите на Питър се стрелнаха нагоре, но бе възнаграден: тя се развесели, очите й сияеха.

— Не е ли достатъчно? — попита го.

— Никак.

— Е — отбеляза тя удивена, — важното е, че наистина съм гладна.

„Гладна съм за храна, за живот, за цветя... И за начина, по който ме гледаш.“

— Добре, ти хапни, а аз ще говоря. Или ще мълча.

— Искам да говориш.

— Тогава съм изцяло твой, Лорън. Питай каквото желаяш.

„Каквото желая? Толкова много неща. Защо ми се струва, че очите ти проникват в душата ми, а сенките там те безпокоят? И това, което съзирам, дали е желание? Желание за мен, сякаш съм страстна жена? Сякаш се превръщам в чувствено същество, когато ме погледнеш. Чувствам се така... жива.“

Такива мисли нахлуха в главата на Лорън, ала тя ги прогони. Току-що се роди от сурова зима, продължила десетилетия. Едно странно пробуждане — сякаш зависеше от волята на друг. И все пак тя се придържаше към среднощния си обет да се наслаждава на чудесата около себе си. Всичко друго, нещо в повече, е незряло... И извънредно опасно.

Наоколо, наоколо...

— Добре. Този рододендрон до вратата на колибата — тъмносиният. Не си спомням за такъв вид в градината.

— Защото няма. Хималайски е, много рядък и капризен. От цялото имение благоволява да вирее единствено тук. Не съм сигурен защо. Сигурно, защото е малко по-нависоко. Или заради мъглата, която обикновено се задържа до обяд, или защото боровете едва пропускат слънчевата светлина. Каквато и да е причината, изборът къде да живее е каприз на самото растение.

— Каприз?

„Нали знаеш — като суетата при избора на имена: Александра Частейн или Вероник дьо Боа.“ Питър прогони неканената мисъл и се усмихна на непретенциозната жена, разположила се насреща му.

— Синият красавец отвън е истински благородник. И е чистокръвен, а не хибрид. Малко примес би му придал издръжливост.

— Правил ли си го някога, Питър? Създал ли си хибриден вид?

— Не. — Поне не засега, мина му през ума. Знаеше техниката, естествено, но никога не бе проявявал търпението. Представи си как създава най-необичайния хибрид, цвете на име Лорън — изключителна кръстоска между сапфирено и кремаво. Сега Питър Кейн се чувстваше безкрайно търпелив... И същевременно твърде неспокоен. — Никога не съм проявявал търпение. Откакто се помня, все съм неспокоен, още от детството си в Алоха.

— Алоха? — „Алоха, Джон. Върви по пътя си, довиждане. Алоха, Лорън. Здравей.“ — Израснал си на Хаваите?

— Не. В Алоха, щата Вашингтон. Малко градче, само на няколко километра оттук. Всъщност минала си оттам на път за вилата. В началото на века го е основал Уилфред Доул, родом от Хаваите; дошъл на континента да учи в Станфорд, а после се преместил по северозападното крайбрежие на Тихия океан. Компанията му за дървен материал също се казвала „Алоха“.

Лорън долови симпатията в тона на Питър.

— Роднина ли ти е? Баща? Дядо?

— Не. Просто бе чудесен човек, щедър, честен и добър. Баща ми работеше в дъскорезницата „Алоха“, а когато почина — смъртта му нямаше нищо общо с работата му — господин Доул се погрижи семейството ни да е добре осигурено. Такъв човек беше.

В резултат на подобно добро отношение Питър Кейн, наел хиляди хора по света, се отнасяше към подчинените си не по-малко предано и грижовно.

— Самият ти работил ли си в дъскорезницата?

— За кратко.

— Докато не стана прекалено неспокоен.

Той се усмихна.

— Да. Напуснах Алоха и пътувах известно време — гонех вятъра и дъгата. Но сега се завърнах, като Дороти.

— Дороти? О, от „Магьосникът от Оз“.

— Помниш ли думите ѝ? „Няма друго място на света като дома!“

— „Няма друго място на света като дома.“ — Е, Лорън, това съм аз и животът ми накратко. Разкажи ми за себе си.

— За мен?

— Къде е твоят дом?

Никъде. Но идваше време току-що роденото цвете да пусне нежни корени в богатата, топла земя. Вероятно в Сиатъл, в Смарагдовия град... А защо не в тези гори, в тази колиба, с него? Гласът на Питър звучеше така нежно, когато произнесе думата „дом“, а зелените му очи се стоплиха от вложеното интимно значение, сякаш и тя имаше нещо общо със завръщането му.

— Лорън?

— Филадельфия... Поне там живееш като момиче.

— В Мейн Лайн ли? — попита той спокойно.

— Майка ми беше от Мейн Лайн.

Както и нещастният съпруг на Александра Частейн. Просто съвпадение, уверяваше го неговият вътрешен глас. Питър прекара този вълшебен следобед, като се остави на глупавите мечти и загърби логиката. А сега логиката и мечтите се сливаха. Защото Питър знаеше — знаеше, — че Лорън Смит не е убийца. Не можеше да бъде.

— Разкажи ми за пистолета, Лорън. Спомена нещо за семейна реликва.

— Да. Прадядо ми по майчина линия го поръчал за булката си — ръчна изработка е. Искал тя да бъде в безопасност, когато той отсъства.

— Като любовен подарък.

— Точно така; наследствен е — оттогава се предава от майка на най-голямата дъщеря.

— Ти ли си най-голямата?

Лорън кимна.

— Имам три по-малки сестри.

— И — предпазливо започна Питър — тъй като дамата „Смит“ е у теб, майка ти явно не е жива.

— Не, не е. — Лорън направи пауза, после тихо прибави: — Много обичаше пистолета. Беше добър стрелец и сигурно щеше да стане олимпийска шампионка, ако не е било по-важно — или поне за семейството ѝ — да направи дебюта си в обществото и да се омъжи добре.

— И успяла ли?

— Дебютирала в обществото, да... Но с брака не случила. Родословието на баща ми не е знатно като нейното. Тя имаше благородническо потекло, с чиста кръв, точно като твоя хималайски рододендрон.

Вероятно затова не е била по-издръжлива.

— Лорън?

— Да?

— Има още, нали?

Да. Да. И никога не го бе споменавала пред когото и да било.

„Трябва да го кажеш на Питър — настояваше вътрешен глас. Вероятно мъдрият глас на лекарката в нея я убеждава, че изповедта е нещо добро за потъналата ѝ в сенки душа. — Докторке, излекувай се.“

Но гласът сякаш звучеше по-скоро иронично, отколкото мъдро; сякаш говореше от опит. Кажи му за поредицата провали, за смъртта.

Редно беше, съзнаваше го. Ала нямаше сили да го стори.

В измъченото си мълчание Лорън долови глас, неговия глас, дълбок като гората и нежен като цветовете на току-що разцъфнала роза.

— Майка ти се е самоубила, нали? Самоубила се е с този пистолет.

— Да.

— Съжалявам — прошепна той.

— И аз. Имаше толкова неща, заради които да живее — сестрите, баща ми.

— Теб. — Теб! — Нищо чудно, че не се доверяваш лесно.

Толкова ли очевидно беше? Или просто той също е ясновидец като нея? Лорън, надарената рентгеноложка, разчиташе сенките на болестите, предвестници на смъртта.

Но в състояние ли бе този мъж, този елегантен магьосник на цветя и цветове, да разчете сенчестите тайни в сърцето ѝ?

— Такава ли съм? — промълви тя.

— Как да не си! Какво по-голямо нарушаване на доверието от това да те изостави родител? — Питър Кейн не бе страдал от подобно предателство. Той проявяваше инстинктивна бдителност, плод на разяждащото го неспокойство и силно желание за уединение. В някои моменти обаче се налагаше да се доверява — на скалата например, когато само едно тънко въже го свързва с друго човешко същество. Тогава доверието му бе пълно. Тогава... когато ставаше въпрос за неща на живот и смърт.

„Довери ми се, Лорън. Довери ми се.“

— Какво правеше в гората?

„Каж ми! Каж всичко на Питър.“ — Умолителният глас представляваше току-що появила се новост, някакво непознато досега нашепване за кураж... и надежда.

— Искан, предполагам, да разбере какво е изпитвала, да схвана защо го е направила.

— И си се питала дали и ти не можеш да го направиш?

— За това се чудя от много отдавна... От смъртта ѝ.

— И? Научи ли?

Или заключеният в сейфа пистолет все още я примамваше, изкушаваше, предизвикваше?

Лорън видя изражението му — смесица от свирепост и нежност.

— О, знам, Питър. Никога не бих постъпила като нея. Никога. Независимо от всичко.

— Това е добре — прошепна той. Идеше му да я вземе в обятията си и винаги да я брани. Ала неговото изтъкано от сапфир и екрю диво цвете бе така сдържано, така самовглъбено. И Питър се задоволи само да докосне бледата, хладна буза. Кожата на Лорън се стопли под нежната му ласка и стана бледорозова. — Защо не се отървеш от пистолета? Намерила си отговора си. Преминала си изпитанието.

Лорън поклати глава леко и отмести ръката му. Усетила хладината от загубата, се намръщи, после сякаш вътрешно се стегна, като че ли допирът му и топлината му са били просто мираж.

— Не мога да се отърва от пистолета. Не и преди да съм го обсъдила със сестрите си.

— Кое то отново ще пробуди тъгата им, свързана със смъртта на майка ви.

— Кое то ще им разкрие истината. Те не знаят как точно е умряла... Поне двете по-малки не знаят. Възможно е Ардат да се е досетила.

— Наистина ли ти е необходимо да им разкриеш истината? Статистиките са доста ясни и категорични относно опасността да се държи оръжие вкъщи.

— Вярно е. Но ние съхраняваме дамата „лейди Смит“ като съкровище, а не като оръжие, и сега е поверено в моите ръце...

„И ти го държеше в гората, където се подлагаше на изпитание, терзаеше се.“ Лорън пазеше пистолета, пазеше сестрите си, пазеше най-мрачната тайна на семейството. „Какво тежко бреме“ — помисли си Питър. Но тя твърдо бе решила да го понесе — и го понасяше. Сама.

— Поне ще обмислиш ли предложението ми? — Деликатното свиване на раменете ѝ прониза сърцето му. — Е — подхвана той нежно, — ще ми разкажеш ли за сестрите си?

Лорън прие поканата му с благодарност и облекчение. Докато разказваше за Ардат, Дайна и Ярдли, очите ѝ сияеха от любов и гордост.

Питър искаше да спре времето, да запази завинаги тези моменти, освободени от всички и всякакви сенки. Но дори и най-безстрастните желания на един страстен милиардер не могат да спрат хода на Земята; след време телефонното извънмяване наруши идилията. Гостите му

бяха пристигнали — делови колеги, с които щеше да вечеря в луксозния си апартамент.

— Тази вечер има събиране на персонала във вилата — излъга той. — Налага се да присъствам.

— О! — Лорън се надигна. — Да, разбира се. Най-добре да си вървя.

— Ще тръгнем заедно — спря я Питър. — Ще те отведе в стаята ти, за да ти оставя кошницата с храната.

— Не съм в състояние да хапна нищо повече.

— До обилната закуска сутринта?

Лорън се усмихна.

— До късно след това. Наистина. Всичко беше толкова вкусно...
Защо не го занесеш на събирането?

— Добре.

На път за апартамента си щеше да остави кошницата в кухнята. Имаше кой да се възползва от изисканите деликатеси. Персоналът с удоволствие щеше да се справи с вкусните неща.

Питър бързо прибра храната в кошницата и те пое. В здрача мъглата се спускаше като сребърен дантелен воал. Беше вълшебно пътуване — следваха виещата се пътека надолу, обгърнати от блестящата сребристост. Когато стигнаха кедровата веранда пред скромната ѝ стая, среброто се примеси със злато — лампата заблестя като пълна луна.

Питър постави кошницата на парапета и освободи неспокойните си, жадуващи за нея ръце.

Неспокойни, сръчни ръце; силни, но и нежни, когато обгърнаха талията ѝ.

— Разрешаваш ли да те целуна?

— Да.

— Но? — попита той, забелязал сянката върху лицето ѝ.

— Не ме бива много.

— Нима? Трудно ми е да повярвам.

„Но е истина. Аз съм лед.“

Или поне досега беше.

Щом я целуна, в нея се надигнаха най-прекрасните вълни от топлина и я изпълниха с радостни сребристи и златни нишки, които я оплитаха в неземен сън.

Неземен... докато не свърши целувката. Но завършекът бе земен, защото обещавахе още; един тържествен обет, даден с тихо простенване и блеснали зелени очи.

— Не искам да си вървя — прошепна той дрезгаво, а устните му докосваха нейните. — Но наистина се налага. Сутринта, ако желаеш, ще те представя на розите.

— Да... Моля те.

Докосна страната ѝ като милувка за сбогом и изчезна в мъглата.

Влажната пелена стана по-гъста: мрачна, зловеща, предупреждаваща, сива. Всичко това придружаваше Питър ту като живи същества, ту като фантоми, които плуват във влажния въздух и дебнат, наблюдават.

Кой може да го следи, зачуди се той. Сянката на жената, откраднала сърцето му?

Възможно ли е да е едновременно и ангел, и убиец? Раздвоена личност, обсебена от насилствена смърт и грубо предателство?

Литър не попита за бащата на Лорън. Но тя сподели, че майка ѝ, родом от Мейн Лайн, не е оправдала с брака си надеждите на семейството. Нима мъжът с по-низше потекло е довел майката на децата си до самоубийство, а предизвиканата травма е тласнала най-голямата им дъщеря да търси отмъщение чрез съпрузите си?

Ако беше така, Лорън не знаеше нищо за озлобената си близначка, хитроумната убийца, която дори сега го наблюдава от спусналата се тъмнина.

Ако е така, Питър ще обича едната... и ще брани другата.

„Довери ми се, лейди Смит. Довери ми се.“

ГЛАВА 6

Деловата среща на Питър приключи след полунощ и след полунощ той отново потърси заплашващия го фантом в непрогледната сива мъгла.

Ала безплатното зло бе изчезнало, сякаш то или тя никога не е съществувала. Докато Питър бродеше из дантелените сенки, попадеше единствено на нощното великолепие на гората.

Питър Кейн усещаше също така великолепие на Лорън, чийто прекрасни очи бяха замъглени от тъгата на мъртво цвете.

Независимо колко засегната или колко сериозно беше наранена Лорън, тя не бе в състояние да извърши убийство. Нито, прецени той, можеше да таи в себе си някакво скрито чудовище.

Дали пък влиянието на мъгливото вълшебство наоколо и неясната призрачност около лишения му от сън мозък не предизвикваха тези негови желаниа?

Питър не спа; дори не се опита. Разхожда се до зори като неспокоен пастир. На зазоряване се изкъпа, преоблече се и не удостои с внимание обилната закуска на градинарите — изобщо не закуси и отиде да чака в розовата градина.

Нуждаеше се от мечти, които да заместят храната му, а също и от нея. Или поне така му се струваше... докато тя не се появи. Тогава с известна отмъстителност съзнанието му се проясни и силното му тяло застана нащрек, наблюдателно и бдително. Знаеше, че го прави инстинктивно, като алпинист, трениран да реагира на зашеметяващите височини с бистър ум и логика.

Сега изострените му инстинкти заповядаха да я погледне, внимателно да се вгледа в нея... И щом се подчини, сивият ден се превърна в искрящо сребро, мечтите се сляха с логиката — сияеща сватба от преливаща радост.

— Добро утро — поздрави той нежно.

— Добро утро.

— Поспа ли?

— Сънувах — промълви Лорън. С отворени очи сънуваше. Единствено него. Дали и на него целувката му беше попречила да заспи? Дали го беше държала буден, неспокоен и желаещ? — А ти наспа ли се?

Питър се усмихна.

— Помечтах.

„За теб — допълниха зелените му очи. — Теб.“

Стояха при входа на розовата градина изцяло под прицела на остъклената веранда — неофициалната трапезария във вилата. Тази сутрин имаше доста гости; те се наслаждаваха на разнообразните цветове на розите, докато закусваха с прочутите медени кифлички на готвача.

— Смятай, че съм те целунал — прошепна Питър.

Тя наистина се почувства целуната — от очите, от усмивката, от гласа му. Една милувка, която, независимо от липсата на осезаемост провокира смелите и прекрасни нишки на щастието и топлината.

— И ти.

— Благодаря.

— Моля. — Тя се засмя тихо, за да освободи част от натрупващата се еуфория. Искаше да сподели радостния кипеж в душата ѝ, но тук не беше подходящото място, а и щеше ли да намери думите? Вместо това изрече, ала не с тревога, а тържествено, сякаш всяка капчица мъгла беше целуваща братовчедка на мехурчетата на нейното опиянение: — Ръми. Сигурно е чудесно за цветята.

— Напълно. Те нямат нищо против да си намокрят краката.

— Е, нито пък аз.

— Но на теб не ти се налага. В бараката има гумени ботуши и дъждобрани; ще са ти нужни, защото тези ситни капки ще преминат в сериозен дъжд.

Подаде ѝ тухленочервени ботуши и яркожълт дъждобран. Той имаше и качулка, но Лорън я пренебрегна, без да се вълнува в какъв хаос ще се превърнат косите ѝ.

На Питър обаче му заприлича по-скоро на фризьорска магия. Лъскавите ѝ тъмни коси блестяха като отрупани с диаманти, а ветрецът леко си играеше с къдриците ѝ. Лицето ѝ се обсипа с нежни капки — изглеждаха фантастично розови, влажни, свежи и прекрасни.

А после, точно както той предсказа, заваля силен и студен дъжд. Най-после Лорън покри мокрите си коси. Най-после, но беше прекалено късно.

Стана ѝ студено.

— Време за горещ шоколад — обяви Питър.

Тя леко се усмихна; посинелите ѝ устни потрепераха.

— Чудесно.

— Ще разпоредя да ти го донесат в стаята в секундата щом излезеш изпод горещия душ.

— Благодаря ти. Това е още по-примамливо.

Но не и най-прекрасното нещо, помисли си Питър. Най-прекрасното би било да се изкъпят заедно, а после цял следобед да се любят пред огъня в камината. Но когато отведеше своята Лорън в леглото, искаше да разполагат с цялото време на света, а в два часа го чакаха телефонни разговори.

— Следобед ме чака доста канцеларска работа, но ще успея ли да те заинтересувам с вечеря в осем в Салона на орхидеите?

— Да. Ще бъде прекрасно. — „И изтънчено“ — помисли си Лорън. И изискваше нещо много по-елегантно от джинсите и пуловерите в куфара ѝ.

За такива случаи обаче вила „Рододендрон“ разполагаше с бутик за официални тоалети — идеалното място, където да откриеш подходящо облекло за вечеря в петзвездния ресторант — скъпия петзвезден ресторант.

— Защо се намръщи, Лорън?

Защото се чудеше как да направи така, че тя да плати вечерята. Доктор Лорън Смит е високоплатен специалист, който разгадава сенки, а той е само един градинар. Щеше ли да го обезпокои този факт? Не, естествено, това не би смутило такъв силен и уверен мъж.

Но не е изключено малко да се подразни от измамата ѝ.

— Лорън?

— Трябва да ти кажа някои неща за себе си.

„И аз имам някои неща за признаване.“

— Добре.

— Довечера ли? — попита тя и усети как я побиват леки тръпки.

— Довечера — съгласи се той.

После, защото не можеше да устои, защото му бе нужно да я увери, че не бива да се страхува да му признае всичко, Питър целуна появилите се по челото ѝ бръчици.

Една интимна целувка зад арка от рози и дъждовна пелена, които ги скриваха от любопитни погледи; проучваща целувка: от челото, през клепачите до устните. Лорън имаше вкус на дъждовни капки, рози, страст и радост.

Тя потрепери от страст и дъждовни капки.

— Горещ шоколад — прошепна той между целувките.

— Горещ шоколад.

— И канцеларска работа.

— И канцеларска работа.

Питър се отдръпна, но очите му преливаха от желание, а същевременно бяха толкова сериозни.

— Довечера — увери я той.

Звучеше като обещание.

То си беше обещание.

Довечера.

Дребни перли украсяваха роклята от кремава коприна; с тоалета вървеше и мънистена чантичка. Никога не бе притежавала такава рокля, даде си сметка Лорън, докато се изучаваше в тристранното огледало в пробната.

— Той ще е поразен.

Тя отмести поглед.

— Моля?

Поразително красивата жена се усмихна загадъчно като котка.

— Питър ще бъде поразен от вида ви.

— Питър — повтори тихо Лорън.

— Държа се твърде нахално, нали? Не ми отговаряйте. Разбира се, че се държа така. И тъй като възнамерявам да нахалствам, предполагам, че е редно да се представя. Аз съм Мишел, а вие сте...

— Лорън.

— Е, Лорън. Наблюдавах ви заедно с Питър и проумях истината.

— Жената въздъхна. — Как си позволих да изпусна този мъж? Защо ли

го зарязах, сякаш привлекателните мултимилionери се намират под път и над път?

— Вероятно има някаква грешка. Питър не е мултимилionер. Той е...

— Чакайте да се опитам да отгатна. Градинар ли? Така може да се обясни времето, което двамата прекарвате в разходки из градините. Боже, Боже, колко непочтен е станал Питър. Но като споменах непочтен, вие нали знаете кой е той? Не е възможно да не знаете. Не четете ли вестници и списания?

„Не — помисли си тя. — Чета медицински списания... и сенки.“

— Не знам кой е.

— Което означава, че не го познавате от много отдавна. Трудно ще му бъде дълго да се преструва на скромен градинар. Искам да кажа, как обяснява Питър електронната си поща, факсовете си, разговорите с чужбина? Да не говорим за служебната вечеря снощи в луксозния му апартамент.

„Не ми е обяснявал — помисли си Лорън. — Просто ми казва, че има събиране на персонала или го чака малко канцеларска работа, свързана с градините.“

— Кой е той?

— Питър Кейн, градинар, бизнесмен, алпинист, хотелиер. Вила „Рододендрон“ е негова, разбира се, заедно с езерото и градините.

„И горите... нашепващите борове, въздишащата папрат.“

— Искам го обратно, Лорън. Съобщавам ви го заради честната игра. И пак в името на честността, трябва да ви предупредя, че шансовете ми са доста големи. До неотдавна бях истинската любов на Питър. Изплаших се. Искам да кажа — той е толкова секси, привлекателен, страстен; може да има всяка жена, която пожелае, и изведнъж да обяви, че иска мен. Избягах от любовта му, но сега се върнах.

— И сте го наблюдавали него... нас.

В отговора на Мишел нямаше нито капчица разкаяние, нито пък извинение, че е нарушила интимността им. Напротив, явно тя се смяташе за засегнатата страна.

— Беше истински кошмар. Кошмар, който напълно заслужавах. Помислих си да напусна така незабелязано, както и пристигнах. Питър беше отчаян, когато скъсах с него, а сега видях как ви гледа. И не мога

да напусна, Лорън. Залозите са прекалено високи. Обичам Питър; някога той също ме обичаше отчаяно. Освен това, ако трябва да сме откровени, вашата връзка е съвсем повърхностна и в най-добрия случай се основава на измами и лъжи. Както й да е — заровете са хвърлени. Току-що му оставих съобщение; всеки момент той ще узнае, че съм се върнала... и защо. Е, и?

Мишел бе така красноречива, когато пренебрежително махна с ръка, сякаш не бе в нейна власт да предотврати предстоящите събития и просто предоставя на съдбата да реши бъдещето. А ако се съдеше по огромния диамантен пръстен на ръката й, за нея то щеше да е бляскаво.

— Годежен пръстен — поясни тя. — Подарък от Питър. Искях да му го върна, но той не го прие. Надявал се да ме види отново да го нося — така каза, — и то завинаги...

„Здравей, Питър. Аз съм Майк Грегори или още Мишел Грегори. Наистина не възнамерявах да крия пола си, но понеже комуникациите ни бяха единствено в полово неутралния етер на киберпространството, това не ми се стори съществено. Трябва да бъда Майк, разбира се, когато пиша статии за мъже, покорили най-високите върхове на планетата. Но сега се налага всичко да бъде разкрито, защото съм тук, в прекрасното ти имение. Разгледах го и не издържах на изкушението. Запазих маса в Салона на орхидеите за осем часа. Очаквам да се присъединиш към мен. Ако не дойдеш, ще бъда ужасно разочарована, но ще те разбере. Знам колко си зает. И макар искрено да се надявам това да не се случи, давам си сметка за възможността самонадеяното ми и невъзможно нахълтване в твоето уединение да те разсърди.“

Да се разсърди? Едва ли. Всъщност, докато Питър прослушваше записа — и страстния глас, който потреперваше несигурно дори когато прелъстяваше — изпита облекчение, екзалтация... и студения тръпки на страха.

Той не познаваше това чувство. Дори от шеметните височини изпитваше не страх, а екзалтация.

Но сега нямаше екзалтация, защото не Питър висеше на ръба на несигурната скала, а Лорън.

Той прогони страха; освободи се от всякакви емоции и се съсредоточи върху необходимите действия. Мъжът, покорил най-

големите височини на планетата, съзнаваше нуждата от предпазливост. Всяка погрешна стъпка незабавно би довела до фатален край.

Първо се обади до рецепцията на Гертруда. Тя бе приятелка на майка му още от моминските им години, когато двете са прекарвали летата на плажа Копалис. Гертруда не просто работеше, но и ръководеше мястото в отсъствието на Питър, защото обичаше вилата.

Тя без притеснение му даваше майчински съвети, особено когато Питър се намираше в колибата при езерото. Надяваше се да има възможност да поговори с него за Лорън; вече сподели впечатлението си с майка му. „Случи се — обяви тя въодушевено на Елизабет Кейн. — Нашият Питър се влюби.“

Но жената долови, че сега не е моментът за майчински въпроси относно любовния живот на Питър. Гласът, който я помоли да приеме обаждането от личния си телефон в кабинета, звучеше прекалено сериозно. Изненада я и изискването — по-скоро нареждането, — което ѝ постави, веднага щом тя затвори вратата и вдигна слушалката.

— Разкажи ми за Мишел Грегори.

— Какво те интересува за нея, Питър?

Ами Лорън?

— Как изглежда?

— Ами много е красива. Прекалено красива, ако питаш мен. Аз предпочитам интересните пред свършените, а красотата е преходна...

— Какъв цвят са косите ѝ?

— Руси.

— Руси. Сигурна ли си?

— Руса е, Питър. Много, много руса.

— Според теб това ли е естественият ѝ цвят?

— Кой знае? Отива ѝ и не забелязах издайнически коренчета. Но в днешно време е трудно да се прецени.

— Забеляза ли очите ѝ? Цвета им?

— Зелени.

Значи е боядисала косите си — отново — и все още носи контактни лещи. Но беше тя. Беше сигурен в това.

— Кога пристигна?

— Вчера следобед, докато двамата с Лорън се разхождахте из градините.

— Каза ли ѝ къде съм?

Къде е Лорън?

Гертруда въздъхна.

— Наложил се да ѝ кажа. Нали ни обясни, че трябва да съобщаваме на всекиго къде точно може да те открие.

„Да, защото не се боях за себе си... И никога не си представях, че ще се появи Лорън.“

— Питър, какво става? И не ми обяснявай, че няма нищо.

— Няма да ти кажа такова нещо, Гертруда, и по-късно обещавам да ти разкажа всичко. За момента искам да работиш тази вечер. Ще пристигне мъж на име Джак Шанън, придружен от няколко колеги.

— Вилата е препълнена, Питър.

— Няма значение. Те не искат стаи. Покани ги в частната ми трапезария и ми съобщи веднага щом пристигнат.

— Разбира се.

После той се обади на лейтенант Джак Шанън в Ел Ей. Детективът от отдел „Убийства“ би бил отличен партньор в алпинизма, прецени Питър. При напрегнати ситуации Джак Шанън, подобно на Питър Кейн, не се нуждаеше от подробни обяснения.

— Тя е тук — съобщи му Питър.

— Тръгвам — отвърна лейтенантът.

Полицейските офицери, включително и специалистът по отпечатъци, щяха да пристигнат до седем. Щяха да имат време да обсъдят подробностите преди срещата на Питър в осем часа с убийцата.

Той си пое дълбоко дъх и позвъни в апартамента на Мишел Грегори, за да приеме поканата ѝ за вечеря на свещи в романтичния Салон на орхидеите. В гласа му нямаше и нотка недружелюбност — налагаше се, при положение че Лорън стоеше на опасния ръб.

„Черната вдовица“ обаче не беше в стаята си и това го изплаши до смърт.

Ами ако беше с Лорън и пиела чай? Ако се е отбила в стаята ѝ, за да сподели — и отрови — горещия шоколад, който той беше разпоредил да изпратят?

Мишел Грегори знаеше коя е стаята на Лорън. Питър не се съмняваше. Тя бе злият фантом, който го проследи в сребрилата мъгла, а зловещото ѝ присъствие почти отрови дантелената магия.

Искаше му се да изтича при Лорън, да я дръпне от коварния ръб, да застане като щит между нея и всички опасности. Но ако убийцата го наблюдаваше и преценеше, че Лорън представлява заплаха за нейните планове, подобна импулсивност щеше да причини повече вреда, отколкото полза.

Налагаше се да страни от Лорън... за да я предпази.

Отново го обзе страх, когато никой не вдигна телефона в малката стая на Лорън.

„Отговори, по дяволите, отговори! Моля те!“

— Ало?

Изпита облекчение.

— Спеше ли?

— Не.

„Просто си седях, взирах се в стената и чаках обаждането ти.“

Безизразният ѝ глас отново пробуди страховете му.

— Лорън? Сама ли си?

— Какво? А, да. Съвсем сама съм.

Естествено е гласът ѝ да звучи безизразно, объркано. Напрегнато ѝ задава кратки и строги въпроси, а тя нямаше абсолютно никаква представа защо.

— Здравей — прошепна той нежно.

— Здравей — отвърна тя все така равно, някак смаяно. — Питър, всичко...

— Ще те помоля за една услуга. Всъщност за две.

— Да?

— Искам да те помоля да ми вярваш. Ще го направиш ли? Моля те.

— А другата услуга, Питър?

— Да напуснеш вилата още сега.

— Защо?

„Защото тук е опасно за теб.“ Не можеше да ѝ го каже, разбира се. Неговата дама от гората не бягаше от опасностите. Тя се изправяше с лице към тях. Ами ако ѝ споменеше, че той също е изложен на опасност? Съзнанието на Питър се изпълни с трогателни, но и ужасяващи представи как тя решава да го защити, да го спаси.

— Защото те моля да го направиш — настоя тихо. — Ще ти обясня всичко по-късно... Съвсем скоро. Обещавам.

„Как? Та ти дори не знаеш къде живея.“ Лорън потисна мълчаливия си протест. Питър, естествено, знаеше. Вила „Рододендрон“ е неговото петзвездно имение. Той разполагаше с пълен достъп до регистъра за гости.

Ако Питър Кейн искаше да я намери, можеше.

Но няма да го стори.

— Добре.

— Ще си тръгнеш ли?

— Да.

— И ще ми имаш доверие?

— Добре.

ГЛАВА 7

Не ѝ отне почти никакво време да опакова багажа си, да хвърли джинсите и пуловерите в малкия куфар. Лорън обаче не прибра украсената с перли копринена рокля. Сгъна я внимателно и замислено.

И въпреки това заниманието ѝ отне съвсем малко време. Толкова лесно е да сгънеш една мечта.

Въпреки срещата си с Мишел Лорън купи великолепната рокля. Тя символизираше новата Лорън, родена онази вечер в гората; дъщерята, която няма да последва примера на майка си; сянката, която се бе освободила.

Когато напусна вилата, взе роклята със себе си. Беше убедена, че един ден ще облече копринения ефир с перли.

Лорън мълчаливо се сбогува с вила „Рододендрон“, с езерото, с величествените борове, с уханните цветя... с него. Едно горчиво-сладко сбогуване, но изпълнено с благодарност. Надяваше се да успее да се освободи от депресията, а се бе освободила от толкова неща. Докато шофираше през ситния дъждец, в душата ѝ дори зазвуча слънчева песен.

„Алоха, Лорън. Алоха.“

На няколко километра от вилата пред очите ѝ изведнъж изплува жизнерадостната дума. „Добре Дошли В Алоха“ гласеше надписът, проблеснал във влажната сивота като фар.

„Ти бягаш — твърдяха изписаните със злато букви на новата Лорън. — Алоха, Лорън.“ Не, не бяга. Нали?

„Не — помисли си Лорън, докато внимателно, ала решително зави на сто и осемдесет градуса точно пред дъскорезницата. — Вече не!“

Още тази вечер във вилата ще облече роклята, която прибра за някой друг ден. Ще вечеря сред орхидеите — едно лично празненство сред тропическите цветове... Лорън ще празнува в чест на Лорън. Питър няма да е наоколо.

Той ще празнува събирането си с Мишел в луксозния си апартамент, който тя никога не бе виждала.

Ще се намеси ли Лорън в тази романтична среща? Ще тропне ли по вратата, за да принуди любовниците да ѝ отворят, та да разобличи Питър? Не, естествено. Тя не изпитва никакъв гняв към него. Абсолютно никакъв.

И въпреки всичко изпитваше желание да поговори с него, само за няколко минути. „Бъди честен с мен, Питър. Ще се справя, но ми кажи истината.“

Истината. Не бе изключено Лорън Смит никога да не узнае истината на Питър Кейн за времето, което прекараха заедно. Но тя знаеше своята: „Никога не съм се чувствала така, Питър. Никога. Вероятно не е било възможно, преди да се роди новата Лорън. Или не съм могла, докато не се появи... ти.“

Това е нейната истина; след самотната си вечеря сред орхидеите и преди да поеме с колата посред нощ към Смарагдовия град, сигурно ще остави едно признание на апарата му за съобщения — едно признание, една благодарност и едно сбогуване.

Копринената дреха с проблесващите перли; екзотичните орхидеи от Рая; поздравя Алоха към самата себе си, а и към Питър — всяко едно бе достатъчна причина да се върне във вилата.

Ала имаше и още нещо — скъпоценно и проклето, — за което бе забравила досега. Дамският пистолет „Смит“ с проблесващите перлени люспи стоеше заключен в сейфа на вилата.

Романтична атмосфера от цветя и запалени свещи в Салона на орхидеите бе създадена за любовници. Питър и полицаите специално избраха маса в закътано сепаре.

Лейтенант Шанън, облякъл смокинг, вечеряше наблизко. Тук бяха и останалите членове на екипа му. Дължаха елегантното си облекло на бутика на вилата.

През последния час съставиха методичен и прецизен план. Подробностите не отстъпваха на приготовленията, които човек прави, преди да щурмува най-високите върхове на света. След изисканата вечеря Питър ще предложи да потанцуват в Залата на камелиите. Докато той и убийцата се носят под кристалния полилей, специалистът по отпечатъците ще се залови за работа.

Към края на вечерята ще има достатъчно отпечатъци по порцелановите чаши, по сребърните прибори, по кристалните чаши, а полицаят сервитьор с бели ръкавици внимателно щеше да ги прибере.

Изобличителните следи щяха да са предостатъчни като доказателство. Но предпазливостта е важна, става ли въпрос за неща на живот и смърт.

И освен ако съдбата не се намеси, не би трябвало да има никакво отклонение от плана, независимо колко неспокоен е човек. Независимо, че тази измамно романтична вечеря с убийцата Питър възприемаше като предателство спрямо Лорън. Независимо, че всяка клетка от тялото му се изпълваше с гняв към Мишел Грегори — заради това, което е и което е сторила, заради нейната самовлюбеност, заради злината ѝ.

Тя беше убийцата. Жената, чиято цел бе да съблазни и да се венчае. За него. Не изпитваше никакво съмнение, нищо че огромният диамант проблясваше насреща му под светлината на свещите.

Питър потисна неспокойствието и гнева си.

— Прилича ми на годежен пръстен — отбеляза той.

— Такъв е.

Той би трябвало да приеме като подканяне смръщването на красивото лице на Мишел.

— Някакъв проблем с годежа ли има?

Въздъшката ѝ говореше за драма.

— Да, опасявам се, макар той да не знае. И въпреки това вероятно и затова съм тук. В сравнение с възможността да се запозная с теб причината е маловажна естествено. Нужно ми беше да прекарам известно време със себе си. О, той е прекрасен, не ме разбирай погрешно. Богат, привлекателен, интелигентен, забавен... и ми е предан. Но имам чувството, че стените се приближават, че се задушavam и женската ми интуиция ми крещи: „Не го прави!“ Някои жени и мъже просто не стават за съпрузи. Опасявам се, че съм една от тях сред дамското съсловие. — Провокативната извивка на устните ѝ целеше да му напомни точно колко е женствена. — Ами ти, Питър? Ти готов ли си да се ожениш?

Да.

— Не, държа на свободата си.

Оцветените ѝ в изумрудено очи флиртуваха безсрамно.

— Излиза, че при теб съм в безопасност.

— Напълно.

В този момент изражението на Мишел се промени. Едва забележимо, но зловещо. Поне Питър Кейн го долови като такава. Беше експерт по долавяне на противоречиви знаци: където другите не успяваха, той виждаше измамната невинност на белия облак в синьото небе, снежната унищожителна сила, скрита зад привидна мекота.

Сега Питър усещаше заплахата.

И беше прав.

— Тя знае ли възгледите ти за брака?

В този момент Питър премести погледа си. Съдбата се бе намесила. Плановете се променяха. Той ще ги промени. Беше се включил в битката на живот и смърт — беше покорен, решен и изключително спокоен.

— Тя? — повтори и небрежно се обърна да проследи злия поглед на „черната вдовица“.

Тя стоеше при входа на Салона на орхидеите до дървената решетка с пълзящи бели люляци като олицетворение на прелестта.

— Лорън — уточни Мишел. — Забелязах ви двамата в градините, когато пристигнах, а следобед я срещнах случайно в бутика. Купуваше роклята, с която е в момента. Останах с впечатлението, че я купува заради теб.

— Съмнявам се — спокойно отвърна Питър. С нищо не издаде унищожителната стихия, бушуваща в него и желанието си да премахне тази жена, която изричаше името на Лорън, сякаш я притежава, сякаш вече я е вплела в пъкления си план.

— Наистина ли? Означаваш ли, че не е влюбена в теб?

— Не. Просто е приятелка.

— Приятелка — повтори Мишел, — която се готви да вечеря сама. Много тъжно. О, чакай, не само ние я забелязахме. Всъщност, освен ако журналистическите и женските ми инстинкти не ме подвеждат, тя, струва ми се, предизвика интереса на онзи доста симпатичен мъж, ей там. Двамата ще бъдат страхотна двойка, не намираш ли? Няма значение, че той носи халка.

— И е доста привързан към семейството си.

— О, и него ли познаваш?

— Той е мой делови сътрудник.

В бизнеса с убийства, в който Джак Шанън нямаше равен на себе си. Лейтенантът, естествено, бе забелязал чернокосата, синеока жена,

облечена като булка. За разлика от Мишел Грегори тя напълно отговаряше на описанието на психотерапевтката от Бевърли Хилс.

— Който също като Лорън, вечеря сам, защото ти си зает с друго?

— Не мисля, че има нещо против и макар да не подлагам на съмнение инстинктите ти, според мене той гледа през нея, а не в нея. По-склонен съм да повярвам, че обмисля следващото си корпоративно решение.

Мишел се нацупи.

— Разваляш ми цялото удоволствие, Питър. Значи не съм доловила любов от пръв поглед в Салона на орхидеите? — Наклони съвършено боядисаната си златиста глава. — Да поканим и двамата да се присъединят към нас. Мисля, че ако не се бях появила, нито единият, нито другият щеше да вечеря сам.

Питър се престори на изненадан.

— Не би имала нищо против да се присъединят?

— Никак.

— Е, ще откажат, предполагам, но вероятно е редно да попитам. Няма да се бавя.

— Не се притеснявай, Питър. Нямам нищо против да седя тук, да отпивам от превъзходното шампанско и да наблюдавам възникването на нови минидрами в трапезарията.

— Впрочем, като спомена шампанското, малко съм разочарован от тази бутилка. Опитвала ли си „Монтан Ноар“?

— Не, но с удоволствие бих пробвала. Според приказките нашата родна долина Напа сега произвежда най-хубавото шампанско на планетата.

— Тогава да го опитаме. Поръчах няколко каси за вилата, токущо пристигнаха. Закупчикът ми на вина има безупречен вкус, но възнамерявам лично да се уверя в качеството на питието, преди да го предлага на гостите си. Ако настояваш...

— Определено настоявам.

— Ще кажа на сервитьора да ни донесе една бутилка. Даже защо не направим една истинска дегустация? Ще поръчам „Монтан Ноар“, „Кристал“, „Татинджър“, „Дом Периньон“.

— Прекрасно. И ако предположим, че Лорън и жененият ти приятел откажат да се присъединят към нас, ще прекараме вечерта в

тостове за необвързания живот.

Питър пресилено се усмихна. Щом се извърна, на лицето му се изписа решителност. Нито детективът от отдел „Убийства“, нито жената, която обичаше, щяха да се присъединят към тях.

Трябваше да стигне до Лорън и да я отстрани от опасността. Но преди да отиде при нея, той инструктира полицаия сервитьор да донесе още шампанско, нови кристални чаши и да отнесе вече използваните.

После Питър Кейн се насочи към дървената решетка с белите люляци и младата жена, застанала под тях.

Лорън не го видя, докато не застана до нея.

Поздравът ѝ бе смесица от радост и изненада.

— Питър?

— Мислех, че си замина.

Леденостудените му очи стопиха радостта ѝ. „О, Питър, моля те, не се сърди!“

— Тръгнах, но... така бързах, че забравих пистолета. Не очаквах, че си тук.

Ала Питър стоеше до нея, без съмнение бесен, че е нарушила обещанието си, че разваля вечерта, ознаменуваща завръщането на любимата жена. Лорън зърна Мишел в сепарето — Мишел, която вдигна чашата с шампанско в знак на поздрав и триумф.

— Знам всичко за Мишел, Питър. Желая и на двама ви всичко най-хубаво. Наистина. Не съм тук, за да правя сцена.

Беше прекалено опасно да ѝ каже какво изпитва. Не биваше да допусне нито Мишел, нито Джак да станат свидетели на друго, освен на едно грубо сбогуване.

— Тогава си тръгвай, Лорън. Моля те.

Розите по страните ѝ мигом повехнаха.

— Разбира се — прошепна тя. — Съжалявам, Питър. Довиждане.

— Довиждане — отвърна той, загледан в тъжните ѝ сини очи. „Бързай, любов моя.“ — Лорън?

— Да.

— Карай внимателно.

Озадачена, тя леко сви вежди, после се обърна и се отдалечи — деликатна, но същевременно силна; наранена, но горда. След миг Питър също се обърна и се насочи към осветената от свещите маса на Джак Шанън. Усмихна се, докато приближаваше, тъй като Мишел не

откъсваше очи от него. Но когато стигна до детектива, Питър застана така, че тя да не вижда лицата им.

Лейтенант Шанън пръв заговори:

— Коя е тя, Питър?

„Жената, която обичам. Няма да вземеш нейните отпечатьци, лейтенанте. Няма да го допусна.“

— Пия шампанско с убийцата, Джак.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Толкова сигурен, че реших да ускоря действието. Твоята „черна вдовица“ и аз ще се посветим на малко дегустиране на шампанско — чаша след чаша, докато се сдобиеш с необходимите отпечатьци. Искам да започнеш проучването веднага, Джак. Веднага.

Подобно на Питър лейтенантът имаше навика да издава заповеди, а не да ги получава. Но също като него знаеше колко е важно да умее да реагира правилно във всяка ситуация.

— Добре.

— Благодаря.

После, сякаш той и деловият му партньор си бяха разменили някаква шега, Питър се усмихна и с това изражение тръгна към романтичното сепаре и сеещата смърт съблазнителка, която го очакваше там.

— Никой ли не прие? — попита тя.

— Не. Тя щяла да се чувства неловко, а той, както предположих, обмисля делови въпрос. Значи ще бъдем само двамата.

Зеленикавите очи на Мишел проблеснаха от удоволствие.

— Значи само двамата... и всичкото това шампанско?

— Да, опасявам се.

— Е, предполагам, че ще го преживея.

Ала щеше ли да го преживее Лорън, чудеше се Питър. Свали я от заплашителния връх, но я остави да се спуска по склона сама. Ще бъде при нея обаче скоро, много скоро... А до тогава не му остава нищо друго, освен да налива скъпите пенливи златисти питиета в кристалните чаши.

ГЛАВА 8

— О, Питър, твоят делови партньор идва, но изглежда малко суров. Вероятно не е успял да намери разрешение на обмисления проблем. А може би, женен или не, съжاليا, че вечеря сам.

„Или — помисли си Питър — отпечатъците не съвпадат — поне не тези върху кристалните чаши — а има съвпадение с отпечатъците от деликатните ръце на омайната булка, облечена в кремавата коприна? Какво ако се окаже, че все пак са спрели Лорън? Джак Шанън е прекалено опитен, за да допусне един заподозрян да си тръгне?“

Искането да ѝ снемат отпечатъци би изненадало Лорън, ала с готовност би се съгласила. В края на краищата тя не изпитваше никаква вина.

— Ще позволиш ли да разменим няколко думи, Питър? — Попита Джак Шанън. — Във фойето.

Във фойето, където в копринената, украсена с перли рокля, избрана специално за него, тя сигурно стоеше замаяна, обърквана, нуждаеща се от него.

— Разбира се.

— О — небрежно подхвърли лейтенантът, — на твоята сътрапезница вероятно също ще ѝ бъде интересно да дойде.

Да ѝ е интересно да отиде? Неочакваната покана насочи мислите на Питър в съвършено друга, еуфорична посока. Джак искаше да изведе „черната вдовица“ от Салона на орхидеите, пълен с невинни хора, и да я вкара в своята мрежа, в своята примка, изцяло под негов контрол...

Детективът от отдел „Убийства“ определено контролираше фойето на вила „Рододендрон“. Наоколо не се мяркаха нито хора от персонала, нито от гостите на вилата, затова пък екипът от официално облечени полицаи оформяше извита като дъга елегантна стена.

— Госпожице Грегори — подхвана Джак, — аз съм лейтенант Шанън от полицията в Лос Анжелес и ви арестувам за убийствата на Майлс Чандлър...

— Какво?

— Стюард Лангстъорм и Холдън Уърт. Имате право да запазите мълчание.

— Не ми е нужно да запазя мълчание.

— Е, изтърпете ме поне докато съобщя правата ви.

Тя се подчини и с високомерно презрение и отегчение изслуша Джак, който изрецитира правата ѝ.

Лицето ѝ остана неразгадаемо. И въпреки това, прецени Питър, дори на приглушената светлина се виждаше коренната му промяна. „Дали е така — зачуди се той, — защото я огрява не меката милувка на кристалния полилей, а блясъкът на безспорната ѝ вина?“

Независимо от причината изведнъж пролича, че златистите ѝ коси са боядисани и той видя скритите някак си досега черни коренчета; красотата ѝ започна да се топи пред очите му и премина в гротескна маска.

Ала актрисата продължаваше да играе.

— Някой ще ми обясни ли какво става? — настоя тя, когато Джак замълча.

— Просто отпечатъците ви съвпадат с тези на жената, убила тримата мъже, за които споменах — осведоми я лейтенантът.

— Моите отпечатъци? Нямаме право да ми взимате отпечатъците.

— Разполагаме с цялото право, уверявам ви, госпожице Грегори. Имаме и редовно издадена призовка, която между другото ни позволява да претърсим стаята ви.

— Това е възмутително!

— Възмутителни са убийствата — уточни Джак. — Особено добре обмислените и хладнокръвно извършените убийства.

„Черната вдовица“ отвори силно начервените си устни, за да изрече нещо, но се отказа. Дори сега, след като я заловиха, тя бе предпазлива и самоуверена.

— Искам адвокат. Ще дам под съд всички... Особено теб, Питър. Домакинът ѝ спокойно отвърна:

— Нямам нищо против.

— Ще го направя. Не се съмнявай.

Статутът на Мишел Грегори като гостенка на Питър Кейн приключи светкавично. Само след секунди я изведоха от фойето навън, под дъжда; дори за късото разстояние до полицейската кола без

отличителни знаци нейната реплика за „фризьорски хаос“ се оказа пророческа.

Питър нетърпеливо изчака да потеглят, защото самият той бързаше да тръгне, да шофира като вятъра, докато не настигне колата, с която днес следобед видя как Лорън отпътува.

Колата обаче все още бе тук. Значи и Лорън бе тук. Наскърбена, наранена, но в безопасност... в безопасност.

Ала дали наистина беше така?

Питър хукна през силния дъжд към дълбоките тъмни гори. Небето все още плачеше, когато навлезе сред дърветата — продължаваше да чува как падат тежките капки върху гъстите листа.

През тази раздирана от бурята нощ страшна тъма цареше в гората. Питър следваше пътеката със сърцето си. Неговото сърце на превъзходен атлет. Но сега то биеше лудо от див страх, от надежда, от чувства.

Гръмотевичен тътен разкъса нощта, сякаш нанасяше смъртоносен удар. Дали изтрещя природата, или пистолетът с перлена дръжка?

„Нека да е природата. Моля се“ — каза си той.

Блясък на светкавица, пронизал мрака, отвърна на молбата му. И тогава той я видя, осветена в убежището под изумрудените листа; стоеше права, жива... И сякаш продължаваше да сияе дори след като небесното проблясване се стопи.

Лорън сияеше със своя прелестна светлина — светлата, обсипана с перли рокля и копринената ѝ кожа подсилваха ефекта.

Ангел.

Булка.

Привидение. Сякаш остър нож прониза Питър, когато погледът му се плъзна по ръката ѝ. Същата ръка, докоснала нежно кадифените цветове на рододендрона.

Тази прекрасна ръка бе бяла; прекалено бяла върху перлените слюди. Сега се движеше, надигаше се...

— Лорън!

Тя замръзна все едно гласът принадлежеше на сънищата ѝ.

— Лорън — прошепна той.

Обърна се към него с грацията на балерина.

— Питър?

— Здравей.

— Здравей.

Той видя съвсем ясно беглата ѝ, потреперваща усмивка. Очите му се бяха приспособили към тъмнината или по-скоро нейното вътрешно сияние му помагаше.

Приближи се достатъчно близо до нея, за да я докосне, и ръката му се насочи към нейната нежно, но решително.

Ала в ръката на Лорън не откри дамския пистолет „Смит“ с перлената дръжка. Тя стискаше мънистена чантичка. Да не би смъртоносното оръжие да бе скрито вътре?

Не. Не. Той напипа единствено ключовете за колата и червило — нищо друго.

— Пистолетът не е у теб.

— Не. В куфара ми е, заключен в багажника. О — прошепна тя, — помислил си... Съжалявам, Питър.

— Съжаляваш?

— Че съм те разтревожила. Добре съм. Не съм като майка си. Никога няма да постъпя като нея.

— Независимо колко си наранена?

Лорън сви рамене.

— Трябваше да тръгна, когато днес следобед ме помоли, и да не се връщам. А тази вечер... Чаках дъждът да попремине. Но май трябва...

— Не съм влюбен в Мишел Грегори.

— Не си?

— Никак. Тя има жестокия навик да убива съпрузите си. Трябваше да бъда следващата ѝ жертва. Наложих се да се включа в играта, като се преструвам на заинтригуван, докато пристигне полицията, за да сравни отпечатъците ѝ. Междувременно исках ти да си колкото е възможно по-далеч.

— Но ти не ми каза.

— Така е — съгласи се той.

— Защото — промълви тя — имаше вероятност аз да съм тя. Ето причината да не ми кажеш кой си наистина — смятал си, че вече го знам — и затова прекара толкова много време с мен.

Питър бе настоял пред тази жена, която имаше толкова малко основания да вярва, да му има доверие — на него. Следователно сега бе длъжен да ѝ признае цялата истина.

— Ти отговаряше на физическото описание. И се появи на това място, известно само на мен и на сърните; преструваше се, че нямаш представа кой съм. А всъщност не е било преструвка, нали? Отначало излъга, че си градинарка. Затова — да, в първия момент те взех за онази. Но дали затова прекарах толкова много време с теб? Не.

— Искал си да сравниш отпечатъците ми от дулото на пистолета?

— Никога не съм сравнявал отпечатъците ти, Лорън. Знаех, че не си убийца, че не е възможно да си.

— Но ти едва ме познаваш.

— Познавам те достатъчно, за да се влюбя в теб.

— Питър... — Тя свъси леко вежди, ала сапфирените ѝ очи бяха изпълнени с надежда.

Обърна лицето ѝ с ръце и нежно заговори на красивите очи:

— Има ли нещо, което не знам за теб, Лорън, нещо, което смяташ, че трябва да ми кажеш?

— Аз съм лекарка, рентгенолог.

Питър се усмихна.

— Нещо друго? Нещо важно?

Тя също се усмихна.

— Всъщност не.

— А за мен? Открила си, че не се занимавам единствено с градинарство.

— Да. Например ръководиш корпорация на стойност милиарди долари, което няма никакво значение. Но Питър Кейн правеше и нещо друго и по някакъв начин то бе ужасно и много важно. — Катериш се по планини.

— Но вече няма да го правя.

— Наистина ли?

— Наистина. Трябваше да се изкача на Еверест и К-2, защото как иначе щях да узная за пъстрите като дъги гори на Хималаите. И ако не бяха онези гори, никога нямаше да построя вила „Рододендрон“, което означава... — „Че никога нямаше да те срещна.“ Питър не изрече тези думи. Замълча още преди меките ѝ като листенца на цвете пръсти да

докоснат устните му. Когато отново се обади, зелените му като гората очи блестяха. — Търсих именно теб, Лорън, и сега, когато те намерих... Теб обичам, завинаги, лейди Смит.

— И аз те обичам — прошепна тя. — Теб.

Едва тогава я целуна — дълбоко, с обещание завинаги.

Напуснаха изумрудения си Рай. Небесата над главите им вече не плачеха, сребърни звезди обсипваха нощното небе.

Любиха се през цялата тази сребърна нощ със златна, копринена любов, обсипана с перли, ухаеща на цветя... И нямаше никакви сенки.

**АРДАТ
АН СТЮАРТ**

ГЛАВА 9

Есента на 1997

Ардат Смит шофираше безразсъдно. Не беше нищо ново — винаги правеше нещата енергично. Така шофираше, така живееше, така обичаше, така мразеше. Отдавна не си бе позволявала да обича някого. Разбира се, с изключение на трите ѝ сестри. Започваше обаче да се превръща в голям специалист по омразата.

Колата поднесе на остър завой, по предното стъкло се разхвърчаха мокри листа и тя натисна силно спирачките, но после отново ускори. Пистолетът лежеше в скута ѝ — малък, деликатен, смъртоносен. Един път вече беше убивал. През снежната Бъдни вечер преди двадесет години майка ѝ отнесла оръжието в гората, притиснала дулото му до слепоочието си и натиснала спусъка.

Тази вечер то отново щеше да убие. Същият пистолет щеше да довърши мъжа, виновен за смъртта на майка ѝ, и тогава не беше изключено Ардат да открие покой в безредния си живот.

Валеше силно, бурният вятър отнасяше последните листа от дърветата. Идеше зима — усещаше я с костите си — и я обземаха познатите страхове. Именно през зимата почина майка ѝ и животът им завинаги се промени.

Тесният стръмен път криволичеше; непрестанният дъжд превръщаше пръстта във все по-хлъзгава, коварна кал. Колата на Ардат, старичко MGB, не бе подходяща за подобен терен, но тя не направи никакво усилие да намали шеметната скорост. Взимаше завоите с лекота и просто продължаваше напред.

Между кресливи реклами за коли и сладникави мелодии по радиото съобщаваха за избягал затворник, ала Ардат не обръщаше внимание — дори не си даваше труда да изключи апарата. Беше напрегната, решителна, въоръжена и опасна.

В края на дългия път се намираше самотна къща. Къща, заета от човек, за чието местопребиваване почти никой от Таунол, щата Ню Хампшир, дори не подозираше. Етън Джеймсън живееше твърде затворено; преобладаващата част от стотиците хиляди читатели, които

следяха седмичната му колонка във вестника, дори предполагаха, че се намира в някой от югозападните щати. Силно сатиричното му перо с нищо не издаваше личния му живот. Избираше другите за свои жертви.

Включително и майката на Ардат.

Именно той беше отговорен за нейната смърт, припомни си тя сега, след години на отричане, мълчание и заблуда. Макар че всички знаеха за самоубийството на майка ѝ, никой не говореше за него. Тепърва ѝ предстоеше да го обсъжда със сестрите си; едва ли бяха наясно със случилото се. Те не прекараха със Зое онези последни няколко часа; не бяха слушали хлипанията ѝ, пианското ѝ отчаяние заради това, че последният ѝ любовник я зарязал; не подозираха колко пъти тя се бе измъквала, за да отиде при младия мъж, който в началото я обожаваше, а после я изостави.

Клейтън обаче знаеше. Баща ѝ знаеше всичко, но неговата студенина само допринасяше Зое да се чувства още по-отчаяна. Майка им бе като фея от приказките — прекадено деликатна за бремето на този свят, прекадено изящна да се вмести във всекидневието на трудолюбивия си съпруг, който всячески се стараяше да се добере до висшите кръгове на филаделфийското общество.

Ардат бе като нея.

Това ѝ повтаряха цял живот баща ѝ, бабите, дядовците ѝ, бившите любовници на майка ѝ и приятелите ѝ. И го изричаха с неодобрение. Тя бе страстна, пламенна, артистична и непрактична, точно каквато е била Зое. И ако не предприемеше нещо срещу съмнителната репутация, която я преследваше, вероятно също щеше да умре от собствената си ръка преди тридесет и петия си рожден ден.

Според нея обаче да убие Етън Джеймсън беше къде-къде по-добро хрумване. Действията ѝ щяха да я отведат в затвора, макар да не изключваше възможността да докаже, че е изпаднала във временно умопомрачение. Мислеше да разговаря със сестра си Дайна — адвокатата в семейството, но се отказа. Смътно си спомни за някакви усложнения при предумишлено убийство, които биха сринали идеята за умопомрачение, а освен това Дайна щеше да се досети за намеренията ѝ и несъмнено щеше да се постарее да я възпре. Сестрите на Ардат бяха прекалено големи реалистки.

Светлините от фаровете прорязваха дъждовната пелена и се отразяваха в изпокапалите листа, докато колата се изкачваше по

лъкатушния планински път. Постара се да подходи практично към цялото това начинание, но практичността не ѝ бе присъща. Обмисли всичко изключително внимателно, дори до детайла как да накара някой друг да зареди малкия леден пистолет, който лежеше сега в скута ѝ. Представяше си какви години я очакват. Вероятно ще я държат в затвор с по-лек режим, предвид на невинния ѝ нрав и липсата на криминално досие. След време ще ѝ позволят да работи или поне да рисува. Отдаде ли се на работа, ще бъде щастлива. Няма да има мъже, с които да флиртува, които да предявяват претенции към нея, а накрая да я предават.

Сестрите ѝ ще плачат, разбира се, но ще се примирят. А и Клейтън умря, преди да се сдобри с него. Щеше да му бъде спестен срамът, че негово дете ще свърши в затвора. Преживя скандала около невярната си съпруга, която се самоуби, но почина състарен и изтощен. Независимо от всички разногласия, останали помежду им, Ардат не желаше да го нарани.

Колата отново поднесе и преди да успее да извърти волана, се насочи опасно към крайпътните дървета. Пое си дълбоко дъх и си наложи да понамали скоростта. Нищо няма да постигне, ако завърши в някое дърво. Етън Джеймсън нямаше представа, че тя пътува към него, а само един път водеше към планинското му убежище. Ще му се наложи да мине край нея, за да избяга, а тя не възнамеряваше да допусне то да се случи.

Колкото и невероятно да изглеждаше, знаеше какво трябва да направи. До това място я водеха прекалено много знаци в бурята през нощта в началото на ноември. Прекалено много неща отидоха на мястото си в подходящия момент и тя нямаше да се откаже. Изобщо не мислеше дали става въпрос за отмъщение или за справедливост. Бе обсебена от едно: трябваше да убие Етън Джеймсън.

Обикновено не четеше вестници, не се интересуваеше от авторите на разни колонки: бяха или с десни убеждения и пишеха настървено, или самодоволни домакини, или либерали. Всички я отегчаваха. Вероятно многократно бе чувала името на Джеймсън — книгите му неизменно намираха място в списъка на бестселърите, а читателите му ставаха все по-многобройни. Кой знае защо обаче никога не направи връзката, докато някакъв неин бивш любовник не ѝ даде току-що

публикуваните есета на Джеймсън. Злобарят се бе постарал надлежно да отбележи някои от тях.

— Сякаш са писани за теб, не намираш ли? — любезно попита той.

Постъпката му накара Ардат да се отврати още повече от себе си, задето се бе подвела, защото независимо от артистичния талант и лице на поет този тип се оказва мижитурка. А тя не умееше да преценява хората. Често правеше прибързани оценки.

„Дарбата на Зое“ — така бе озаглавено есето, написано, както по-късно узна Ардат, в стил патентована проникателност на ума на Етън Джеймсън. Есето звучеше забавно, остро и ужасно познато — историята на Зое и опиянения ѝ любовник — идеалист, публикувал току-що първия си ужасно откровен роман. Авторът описваше как е станал жертва на опасния чар на Зое, как едва спасил живота си, но като мелодраматично отмъщение тя извършила самоубийство на Бъдни вечер.

Невероятно как бе успял да му придаде забавно звучене. А още по-странно беше колко непоносимо познато изглеждаше на Ардат — тайните срещи между неподходящи един за друг любовници, сцените, предизвикани от въздействието на наркотици и алкохол, парадирането и грандоманията превръщаха есето в подигравка на истинските емоции. Липсваше единствено мълчаливият свидетел — дъщерята, която слуша пияните откровения и отчаяните изповеди на майката.

„Дарбата на Зое“ би трябвало да накара младия писател идеалист да спре да пише повече „откровени“ романи. Ала вместо да умира от глад и да живее в блатото, циникът бе станал богат и се наслаждаваше на живота си, или поне така подказваше есето.

Сякаш нямаше значение, че удобното му съществуване бе платено със смъртта на една жена. Сякаш нямаше значение, че след като я бе зарязал, на нея не ѝ е оставало нищо друго, освен да посегне на живота си.

Ардат се чудеше дали това ще има значение, когато го убие.

Въпросното есе бе писано преди близо десет години. Вероятно този мъж вече дори не си спомня Зое. Не се чувства виновен; никакви призраци не го преследват — докато Ардат не застане на прага му с изпратения от сестра ѝ пистолет.

Лорън нямаше представа какво възнамерява да прави с него Ардат. Тя ѝ беше казала, че иска да го нарисува, а Лорън не желаше пистолетът да е в ръцете ѝ, в живота ѝ и затова с готовност ѝ го изпрати.

Ардат разполагаше с пистолета и името на мъжа, унищожил детството ѝ. Следващата крачка бе очевидна.

Възникнаха, разбира се, и затруднения. Освен че никога не бе стреляла с пистолет, тя ненавиждаше убийството. Само понякога размазваше някой комар, но дори и тогава изпитваше лека вина. Не носеше кожени палта, не ядеше месо и се стараеше да живее така, че да не заплашва другите същества. Хладнокръвното убийство на един мъж щеше да бъде свършено ново преживяване за нея, мина ѝ през ума, и отново даде газ.

Тесният път зави наляво, появи се надпис „Преминаването Забранено“ и Ардат разбра, че е стигнала целта си. Изви волана и колата пое по дълга, стръмна кална алея. Напразно се опитваше да я управлява. Едва когато колата спря в нещо болезнено солидно, си даде сметка, че е стигнала края на пътя си. Колата бе спряла, но фаровете все още светеха, а говорителят по радиото продължаваше с истеричните си нотки.

Излезе навън в дъжда, спусна ръкавите на старата си памучна риза и прибра малкия пистолет в джоба. Не си даде труда да вземе дъждобрана — лошото време бе дребно неудобство.

Старата спортна кола се бе забила в огромно кленово дърво, а калникът ѝ бе изкривен. Представа нямаше дали ще успее да си тръгне с нея, но всъщност и не очакваше. Вероятно някой ще позвъни в полицията, щом се чуят изстрелите, и тя едва ли ще успее да избяга. Освен това изпълняваше мисия.

Кецовете ѝ се подхлъзнаха в калта. Леденостуденият дъжд се стичаше по лицето ѝ и докато приближаваше тъмната къща, мокреше косите ѝ. Въпреки проблясващата светлина зад прозорец на долния етаж тя изпита внезапна тревога да не би Етън Джеймсън да не си е вкъщи. Нямаше настроение да седи и да го чака.

Пред задната врата поне се виждаше веранда, където да се скрие от дъжда. Отръска се като мокро куче, отметна коси от челото, извади пистолета и критично го огледа. После сви ръка в юмрук и заудря по вратата.

Етън Джеймсън бе в лошо настроение. Повече от седмица валеше. Сестра му му събщи, че ще пристигне с цялото си домочадие за Деня на благодарността. Имаше главоболие и беше настинал. Единственото му желание беше да се наспи и да слуша как дъждът барабани по металния покрив. Не желаше да го буди някой глупак, заблудил се в мрака — Етън не беше от хората, които се притичват на помощ.

Изруга и запали лампата на нощното шкафче. Никога не си даваше труда да заключва къщата; който и да беше, вероятно щеше да нахлуе, ако не слезе долу. Ужасно бе да те безпокоят непознати. Ако се окажеше, че някой идиот е затънал в калта, Етън все пак щеше да го измъкне с пикапа си с риск да пипне пневмония, но уединението му бе по-важно от здравето. Не беше в настроение за посетители.

Нахлузи стари джинси, грабна хавлията и се запъти към вратата. Тропането продължаваше и болезнено кълтеше в главата му. Който и да бе, щеше да съжالياва ужасно, че е обезпокоил Етън Джеймсън в момент, когато е на път да се разболе.

Слезе по тесните стъпала, като прескачаше по две наведнъж, и при площадката си удари пръста. Натрапникът не преставаше да тропа по кухненската врата. Етън запали лампата, вбесен прекоси помещението и със замах отвори.

— Как смеете да тропате...

Може би за пръв път през живота си нямаше думи.

Насреща му стоеше жена като картина — високо, красиво същество с къдрави червеникави коси, бледо изумително лице, стройно, гъвкаво тяло и пистолет в ръка. Държеше го насочен право в гениталиите му.

— О, Господи — изрече той раздражено и се зачуди дали да не затръшне вратата.

Но нямаше тази възможност. Жената нахълта в кухнята с все така насочен към слабините му пистолет и с ритник затвори вратата зад себе си.

— Не съм в настроение за такива неща — предупреди я той.

Успя да я изненада. Имаше ясни сини очи и коса като пламтящ огън. Примигна насреща му. Пистолетът обаче не трепна.

— Не си в настроение за какво? — попита тя. — Да умреш ли?

Дрезгавият ѝ глас прозвуча странно сексапилен, независимо от обстоятелствата. Той направи предпазлива крачка назад — чудеше се дали да не я нападне.

— Не съм в настроение някаква откачалка да цъфне на прага ми — обясни той. — Обикновено се опитват да ме застрелят радикални индивиди с десни убеждения, а не красиви млади жени.

Отстъпи още една крачка.

— Недей! — предупреди тя строго.

— Какво „недей“?

— Не ме наричай красива млада жена, или...

Тя се поколеба.

— Или ще ме натъпчеш с олово? — подсказа той услужливо. — Имам впечатлението, че и без това така си решила да постъпиш.

— Не се опитвай да бягаш. Бих предпочела да не те застрелям в гръб, но ще го направя, ако се наложи.

— Защо не желаяш да ме застреляш в гръб? Ако не възразяваш за въпроса ми, разбира се? — добави той.

— Защото искам да гледам очите ти, когато те убия — отвърна тя.

Не приличаше на луда. Като се изключат разрошените ѝ коси и пистолетът в ръката ѝ, имаше вид на разумен човек. И дори му изглеждаше някак странно позната.

— Познавам ли те? — попита той. — Да не съм ти сторил нещо ужасно? Да съм прегазил кучето ти, да съм спал с теб и да съм забравил, да съм се намесил в твой телефонен разговор?

— Спиш ли с доста жени, за които забравяш? — попита тя със заплашителен глас.

— Вече не. Но това не означава, че всички са вписани в съзнанието ми. Някога бях млад и буен.

Той наклони глава и се вгледа по-внимателно в нея. Тя беше между двадесет и пет и тридесетгодишна. Прекалено млада, за да е била някое от безразборните му завоевания. А и се съмняваше дали би забравил жена като нея. Но бе сигурен, че е по-добре да не ѝ го казва.

— А сега си стар и уравновесен, така ли? Не ти вярвам — сръза го тя.

— Е, поне съм по-стар от теб, мила — отбеляза той.

— Ако бързаш да умреш...

— Не особено. А ти бързаш ли да ме убиеш?

Отново успя да я изненада.

— Не съм съвсем сигурна.

— Е, защо не го обмислиш, а аз ще наляя и на двама ни — предложи той спокойно.

— Не пия.

— Но аз пия. И в момента страшно се нуждая от питие.

— Заради гузна съвест ли, господин Джеймсън?

Това даваше отговор на въпроса, дали е случайно появила се маниачка, или е дошла специално за него.

— Посочи ми поне един човек, който няма гузна съвест, — заяви той. — Отивам да си наляя. Ако станеш нетърпелива, застреляй ме, но имам нужда от питие в момента.

Изостави сериозното пиене горе-долу по същото време, когато престана да се занимава безразборно с жени — преди повече от осем години — и бутилката ирландско уиски се оказа набутана някъде между кленовия сироп и галона от течен сапун за съдове. Но някак си моментът не му се стори подходящ за бира.

Наля си и ѝ показа бутилката.

— Не — заяви тя.

— Ирландско е — увери я той. — От най-добрите. Приличаш достатъчно на ирландка, за да го оцениш.

— Не.

— Ще ти бъде по-лесно да ме убиеш. Не ми изглеждаш особено щастлива от това, което предстои да направиш — промърмори той.

Наля за всеки случай още една чаша и ѝ я подаде. Ако посегне, вероятно ще успее да измъкне пистолета от ръката ѝ. Предпазителят бе още спуснат и имаше шансове да я повали, преди да успее да стреля.

Тя не се приближи към него; просто продължи да го гледа с ясните си, разтревожени очи.

— Колко грижовен тип си и как се стараеш да направиш нещата по-лесни за мен — отбеляза подигравателно с необикновено привлекателния си глас. — Не очаквах подобно сътрудничество.

Той сви рамене и отпи от уискито. Придърпа стол с крак и седна.

— Всеки все някога ще си отиде — подхвърли ѝ дружелюбно, после се облегна назад и кръстоса глезени, сякаш имаше навика да

забавлява случайно озовали се в кухнята му жени. — Пийни, лейди, и ми кажи какво зло съм ти сторил.

Зачуди се дали не я е притиснал твърде много. Тя обаче явно прецени, че макар и да заслужава да умре, е относително безопасен и посегна към чашата уиски, която ѝ беше налял. В този момент би могъл да ѝ отнеме пистолета, но поради някаква тайнствена причина реши да не го прави. Щом веднъж му се предостави възможност, ще има и други. Междувременно сигурно ще успее да я убеди, че не би могъл да се справи с нея.

До камината имаше люлеещ се стол и тя предпазливо седна на него. Държеше чашата в едната ръка, а пистолета в другата. Той изглеждаше невероятно малък в едрите ѝ здрави ръце. Опита се да си припомни къде е виждал подобен пистолет.

— Хубаво оръжие — подхвърли. — Макар че ми приличаш на човек, който би предпочел калибър четиридесет и четвърти.

Забеляза объркването ѝ и разбра колко е невежа по отношение на оръжията. Зачуди се дали е наясно как се стреля със смъртоносната играчка в ръката ѝ.

— Този ми харесва — обади се тя. — Символизира известна поетична справедливост.

— Справедливост? Какво съм направил... — После попита: — Ще ми съобщиш ли името си, преди да ме довършиш? Бих искал да знам кой е екзекуторът ми.

— Ардат Смит.

— Ардат? — повтори той невярващо.

Тя отново отпи от уискито и той забеляза как част от напрежението я напуска.

— Ужасно име, нали? — отбеляза тя.

Името не му говореше абсолютно нищо. Беше напълно сигурен, че никога в живота си не го е чувал.

— Е, мисля, че е редно да виниш родителите си за това.

Думите не бяха особено подходящи. Красивите ѝ очи се присвиха, а пистолетът се насочи към гърдите му. Наистина по-добре, отколкото да се цели в слабините му.

Историята започваше да го отегчава. Студената стая и уискито усиливаха главоболието му, а насоченото към него дуло вече не го вълнуваше.

— Слушай, Ардат Смит — подхвана той раздражено, — престани да размахваш този пистолет. Вероятно за някои си убедителна като луда, която дебне дивеч, но имам чувството, че не за това си тук. Или ми съобщи защо искаш да ме убиеш, или се качвай в колата и се омитай.

— Очаквах да ме познаеш.

— Никога не съм те виждал — заяви той. — Напомняш ми за някого; не си спомням за кого точно, но приликата е бегла.

— Греша, господин Джеймсън. Срецали сме се. Преди двадесет години бях на дванадесет, а ти чукаше майка ми.

Думите не го впечатлиха.

— Лейди, чукал съм много майки, когато бях на двадесет. Коя точно беше твоята?

— Зое.

— О, по дяволите! — възкликна Етън Джеймсън и пресуши чашата си.

ГЛАВА 10

Оказа се, че си е съставила погрешно мнение за него. В мъглявите спомени от детството си го помнеше млад, страшно привлекателен, романтичен, поетичен и със студено сърце. По вестниците бе виждала негови снимки и в съзнанието си изгради някакъв образ, смесица от прелъстител и застаряващ, циничен негодник.

Което всъщност и отговаряше, и не отговаряше на действителността. Все още беше страшно привлекателен и съвсем не така стар, както си представяше. В дългите му черни коси проблесваха сребърни нишки, а лицето му притежаваше и характер, и красота. Нямаше да си позволи да мисли за тялото му.

— На колко години си? — попита тя рязко.

Изглеждаше смаян. През последните няколко минути имаше вид по-скоро на изненадан и развеселен, отколкото на уплашен. Докато тя не спомена името на майка си.

— На тридесет и девет. Защо?

Ардат замръзна.

— Значи си бил на деветнадесет, когато мама умря?

— О, дамата умее да извършва прости аритметични действия — промърмори той. — Бях на осемнадесет, когато срещнах Зое, а тя — около тридесет и пет, макар че никога не го призна.

Ако смяташе така да обуздае гнева ѝ, дълбоко се лъжеше.

— Въобразяваш си, че това извинява жестокостта ти спрямо нея? Та тя умря заради теб.

Етън Джеймсън се изправи, рязко остави празната си чаша и тръгна към нея. Тя държеше пистолета насочен към гърдите му и се молеше да не забележи как треперят ръцете ѝ, но на него сякаш не му пукаше. Надвеси се над люлеещия се стол и се взря в лицето ѝ, без да обръща внимание на малкия пистолет.

— Умря заради пиянската си суета — изрече той с леден, безстрастен тон. — Самоуби се, защото за трети път млад любовник се опитваше да избяга от нейната задушавача хватка, защото съзнаваше,

че остарява, че няма никакъв талант, че на съпруга ѝ му е писнало от нейните авантюри. Самоуби се, за да остане център на внимание завинаги. И излиза, че що се отнася до теб, го е постигнала.

Тя вдигна пистолета и опря дулото в гърдите му. Той беше без риза, само с наметнатата хавлия, но не трепна от опряното в тялото му дуло.

— Хайде, Ардат — подкани той. — Постъпи и ти като майка си.

Тя нямаше сили да помръдне. Седеше втренчена в неговите тъмни, тъмни очи. Той посегна, хвана ръцете ѝ и бавно свали пистолета в скута ѝ. Не направи никакво усилие да ѝ го отнеме. Сигурно знаеше, че не се налага.

После се върна да седне на стола и си наля още едно питие.

— Изпий си уискито, Ардат — подхвърли ѝ грубо. — И тогава навярно ще си дадеш сметка защо всъщност си тук.

Ардат никога не се подчиняваше на каквото и да било нареждане. Не отстъпваше нито на баща си, нито на сестрите си, нито на учителите си, нито на бившите си любовници. Изпи чашата до дъно, потрепери и изгледа свирепо мъжа, отпуснал се на стола с права облегалка.

— Ама ти си истински негодник.

— Мислила ли си някога да се лекуваш? — не ѝ остана дължен той.

— Изчислих, че ако те убия, ще ми излезе по-евтино.

— А всъщност не е така. Дори да се признаеш за виновна, ще ти трябва адвокат, а хонорарите им са високи.

— Сестра ми е адвокат. Тя ще се заеме със случая.

— Не е проява на добър вкус — отбеляза Етън. — По-добре ще бъде да ти назначат служебна защита. Няма да се охарчиш, но вероятно ще свършиш в затвора.

— Според теб няма ли да си струва отиването в затвора?

Усмивката му беше много прелъстителна.

— Защото си ме убила? О, някои хора ще те признаят за героиня. Създадох си доста врагове през живота си и съм убеден, че заслужавам ранна смърт. Виновен съм за много неща, но не и за разбитото сърце на Зое. В него имаше място само за едно същество — за самата нея.

— Тя ме обичаше.

— Нима? А дали просто не те е възприемала като свое умалено, огледално копие? Моден аксесоар, който да показва навсякъде и всички да му се възхищават. Произведение на изкуството, което не можеше да развали. Ти притежаваш същата безразсъдна красота, същите плътни устни и изящна костна система. Само очите ти са по-различни. Нейните бяха по-малки, по-пресметливи. Ако ме питаш, ти си опасно нестабилна, но очите ти са много по-топли.

На Ардат не ѝ допаднаше насоката на разговора. Не хареса и реакцията си към небрежно подхвърлените му думи. Не се възприемаше за безразсъдна красавица, а по-скоро за бледо копие на великолепната Зое, макар да не бе нито така талантлива, нито така красива, нито така обичана. Всички бяха обичали Зое. Всички, освен мъжът, когото дойде да убие.

— Държал ли си някога на майка ми? — попита тя. — Обичал ли си я?

— Преодолях го — измърмори той. — Доста бързо. — Кихна три пъти и я изгледа свирепо. — Виж, настинал съм, имам ужасно главоболие, студено ми е, уморен съм и искам да се върна в хубавото си топло легло. Или ме убивай, или си заминавай. Не ме интересува кое предпочиташ, стига да го направиш начаса.

— Още не съм решила дали ще те убия — отвърна тя хладно.

— Тогава се върни, когато решиш какво ще правиш.

— Колата ми се заби в дървото отвън.

— Ще ти повикам такси.

— Тук горе има таксита?

Той въздъхна раздражено.

— Не. — Стана, а на нея ѝ се прииска да е малко по-нисък, коремът му да не е така плосък, а да е понаедриял с годините, да е обрасъл с косми по гърдите и ръцете. Искаше ѝ се да не е толкова красив и млад. — Слушай, дай ми минутка да облека топли дрехи и ще те откарам до града. Някой ще дойде да види колата ти утре...

— Не си прави труда — прекъсна го тя. — Нямам намерение да ходя никъде.

Той погледна пистолета — беше го насочила отново към него.

— По дяволите! — изруга.

— Ще те държа заложник, докато реша как да постъпя — поясни тя. — Не е изключено да те убия, но може пък да реша и да ти простя.

— Много великодушно от твоя страна — изсумтя той.

— Но междуременно и двамата ще стоим тук.

— Не намираш ли, че е прекалено?

— Не, ни най-малко. Погледни на нещата така: ако те оставя да живееш, ще разполагаш с богат материал за няколко вестникарски колонки. Отваря ти се възможност да се подиграеш с мен, както се подигра с майка ми.

Той леко се сконфузи:

— Не съм се подигравал на майка ти.

— Как мислиш, че съм се сетила за теб? Прочетох „Дарбата на Зое“ и най-последно открих името на мъжа, станал причина за смъртта на майка ми.

— Позволи ми да си поема дъх — присмехулно помоли той и забели очи.

— Не ме дразни. Нали не искаш да постъпя необмислено?

— Напротив — увери я той безизразно.

— Върви да си легнеш, ако искаш — продължи тя. — Само да не ти хрумне да звъниш за помощ. Докато нещата тук са спокойни, ще обмисля дали да не ти подаря живота. Но появи ли се някой наоколо, с радост ще му дам да се разбере.

Пушеше ѝ се. Една цигара щеше да бъде великолепен завършек на кратката ѝ реч. Наложил се да се задоволи с леко махване с пистолета.

Етън Джеймсън не изглеждаше впечатлен.

— Горест няма телефон. Апаратът е в кабинета ми, а и рядко вдигам слушалката. Така че нещата са много лесни за теб.

Надигна се, но тя не трепна. И все пак стройното му голо тяло я караше да се чувства неудобно. А да застане пред него би било още по-зле. По-добре е да се люлее на стола пред камината и да държи пистолета.

— Къде ще спиш? — попита той.

— Тук. Но не очаквай да заспя. Налага се да взема някои решения. Например да те убия или не. Или ще се задоволя, ако напишеш подходящо есе за майка ми: пропито с любов, топлота и уважение.

— Не пиша за неща, които не изпитвам — прекъсна я той.

Стигна до вратата и пое към тясната стълба нагоре.

— Правиш грешка, като не взимаш думите ми насериозно — извика тя.

Той спря и я погледна през рамо.

— Взимам те съвсем насериозно, Ардат. Имаш пистолет, мразиш ме и си жена. Като прибавим, че си и дъщеря на Зое; явно здравата съм го закъсал. Обаче аз съм уморен. Застреляй ме в гръб, ако желает, но отивам да спя. Лека нощ.

За нейно облекчение той не изчака отговора ѝ. Затвори вратата зад себе си и тя го чу да се изкачва по стълбите.

Потрепери. На пейката до камината видя леко памучно одеяло. Придърпа го и се премести по-близо до угасващия огън. Не бе свикнала на такъв смразяващ костите студ. Чувстваше се изтощена — повече от емоционалното напрежение, отколкото от дългото шофиране на север в проливния дъжд.

Имаше погрешна представа за него. Оказа се несравнимо повълнуващ и намеренията ѝ вече не изглеждаха така ясни. Ако има капчица разум, ще го убие, ще отиде в кабинета му и ще се обади на полицията да дойдат да я приберат.

Но вече не беше сигурна дали иска да го убие. Желаете той да страда, както майка ѝ и семейството ѝ бяха страдали. Ала не можеше да го застреля.

Облегна се назад в люлеещия се стол и за миг затвори очи. Чувстваше се толкова уморена. Нямаше да намери покой, докато не решише как ще постъпи с него. А междувременно щеше да потърси кратък отдых — за един блажен миг.

Етън тихо остави слушалката върху вилката, без да набере номер, после се протегна в леглото. Неговата налудничава посетителка се оказа прекалено доверлива. В старата ферма, където живееше, разполагаше с четири телефона и с един клетъчен в пикапа. Обичаше уединението си, но не се лишаваше от телефон.

Отначало смяташе да позвъни на Зек в полицейския участък, за да изпратят тук въоръжения отряд. Разбира се, ако в Ню Хампшир изобщо имаха въоръжени отряди, в което се съмняваше.

Промени решението си. Не желаете група въоръжени мъже да нахълтат в къщата му; особено след като не беше необходимо. Ардат Смит нямаше да го застреля — бе готов да се обзаложи на живота си.

И не би стреляла по въоръжения отряд, в случай че се появи. Ако ги извика, ще се отърве от нея, и то бързо. Но това би привлякло и вниманието на пресата, а тъкмо това той ненавиждаше. Вече виждаше гръмките заглавия из таблоидите. Обикновено не се занимаваха с него, но кой би подминал толкова пикантна случка.

Не, няма да застане под прицела на хорското внимание, не иска наоколо да гъмжи от въоръжени мъже, а най-странното и неочаквано бе, че пожела Ардат Смит — дъщерята на Зое.

От тази мисъл го побиха тръпки. Беше близо десет години помлада от него, дъщеря на жената, която го съблазни и едва не обърка живота му. Дори приличаше малко на майка си, а Етън не бе човек, който повтаря грешките си. Защо да повтаря стари истории или да се забърква в нещо, което му прилича на емоционално кръвосмешение?

Това бяха наистина железни аргументи. Обаче тя седеше в кухнята му по джинси и риза, с разрошени влажни коси, стискаше пистолет и той я желаше.

Протегна се в леглото, пъхна ръце под главата си и се опита да си припомни Зое. От години не се бе сещал за нея. След като написа „Дарбата на Зое“, най-сетне придоби така нужното му душевно равновесие. Освободи се от Зое — опияняващата, омайващата, побърканата Зое — и ето, че се появи дъщеря ѝ: стискаше пистолет и се готвеше да завърши онова, които майката бе започнала да прави с него.

Странно, но Ардат не му напомняше за Зое. Тя винаги се бе обличала в прозрачни материи, за да показва стройното си, стегнато тяло, носеше бижута и се гримираше силно — така се опитваше да прикрие следите от възрастта и алкохола. Лицето на дъщеря ѝ бе чисто. Носеше мъжка риза и избелели, широки джинси, без нито едно бижу по себе си. Ръцете на Зое бяха малки и деликатни. Ардат имаше силни ръце.

Зачуди се как ли ще реагира, ако слезе долу и я целуне. Желаше я. Устните ѝ бяха плътни и щедри; искаше му се да усети стегнатото ѝ тяло до своето.

Опита ли се, тя вероятно ще го застреля. Или ще избяга. И понеже реши, че няма да го застреля, изглежда най-умното бе да слезе и да ѝ се нахвърли. Ако въпреки това тя тръгне надолу по главния път, ще си докара страхотна настилка от разходката в планината, но ще

оцелее. Не е достатъчно студено, та да завали сняг, пък и той все пак има възможност да помоли Зек да я откара до летището в Манчестър.

Не си даде труда да слезе тихо по стълбите. Тесните стъпала скърцаха под босите му крака. Отвори вратата към кухнята, готов да залегне, в случай че тя вече е решила да го убие.

В помещението цареше тишина и спокойствие — за миг си помисли, че си е тръгнала. А може би претърсваше къщата му. Минаха няколко секунди, преди да я види свита и дълбоко заспала на люлеещия се стол, където я остави.

Пистолетът лежеше на масичката до нея. Прекоси кухнята, но тя не се събуди. Беше студено — огънят беше изгаснал, — а той още не бе наредил дърва до печката за зимата. На слабата светлина изглеждаше бледа, с лилави сенки под очите с дълги мигли. Имаше и лунички.

Винаги си бе падал по луничките. Ако Зое имаше лунички, сигурно нямаше да успее да избяга от нея. Но дъщеря ѝ ги имаше — златисти капчици по носа и скулите. И като идиот той остана загледан в тях.

Знаеше, че тя няма да се събуди скоро. По едно време той все пак се опомни и посегна към пистолета. Оказа се зареден, което го изненада. Та тя държеше пистолета по начин, който говореше за липсата на какъвто и да било опит в боравенето с оръжие, и още по-малко — как да го зареди или да стреля. Етън знаеше много за оръжията; извади петте патрона, прибра ги в джоба на джинсите си и остави пистолета върху масичката. Специалист би доловил разликата в тежестта, но не и Ардат.

Беше висока — някъде към един и седемдесет и четири-пет, — но не можеше да се мери с неговите един и осемдесет и три. А вече не разполагаше и с оръжие. Лесно би било да я събуди и да я изхвърли в дъжда.

Ала сега дъждът се беше усилил, а неприятният звук от трополенето по покрива подсказваше, че е станало леденостудено и пътищата са замръзнали. Не можеше да я изхвърли навън в бурята. А и би било трудно, щом е беззащитна. Безпомощните жени настройваха Етън романтично. Вероятно се дължеше на възпитанието му, но така или иначе не успяваше да устои. Щом видеше безпомощна, нуждаеща се от подкрепа жена, и се предаваше.

Той не желаше да възприема Ардат като жена, протегнала ръка за помощ. Тя се оказа достатъчно опасна — не заради пистолета или ужасния си гняв, а заради чувствата, които събуди в него. Не желаше, освен похотта си да изпитва и нежност — това би било фатално.

Стаята бе студена, а тя бе наметната само с тънко одеяло. Все още виждаше капчиците дъжд в косите ѝ. Зачуди се дали да не запали отново огън, но се отказа. Макар че спеше дълбоко, сеченето на дърва би я събудило.

Донесе завивка от дивана в хола и нежно я загърна. Тя промърмори нещо насън и за миг страната ѝ се опря в ръката му. Застина. Искаше му се да хване брадичката ѝ и да я целуне.

Това щеше да е голяма грешка, а вече бе допуснал прекалено много в живота си. Ако има късмет, на сутринта тя ще си тръгне. Ще се събуди, дъждът ще е спрял и тя щеше да се е опомнила. Ако колата ѝ наистина е пострадала, нека си тръгне пеш или да открадне пикапа му. Ще остави ключовете на видно място, та да я подсети.

Ако има късмет. Ала бе живял прекалено дълго, за да вярва и да залага на такова променливо нещо като късмет. Добрите неща ти се случват, когато най-малко се нуждаеш от тях; нещастията сякаш идваха наведнъж. Сегашното положение и без това бе трудно. Не разбираше защо е нужно да го усложнява още повече.

Погледна към нея и изпита мрачното предчувствие, че е на път да го стори.

Той не беше от страхливите. Заради редкия, почти невероятен шанс тя да си тръгне и никога повече да не я види, той се наведе и докосна устните ѝ със своите. Дъхът ѝ бе топъл и ухаеше на уискито, което беше пила. Искаше му се да наклони стола назад и да я целуне още по-дълбоко.

Прояви достатъчно разум да се въздържи. Беше си научил урока от Зое и не възнамеряваше да повтори грешката с дъщерята, колкото и изкусителна да изглеждаше Ардат. Ако бе, която и да е друга жена на света, щеше да го направи; щеше да я целува, докато я събуди, а после да се възползва от сънливостта ѝ и да я прелъсти.

Чувството му за самосъхранение обаче го възпря и той се отдръпна, преди да направи още една грешка.

Ако до сутринта не си е тръгнала, ще я върже, ще я метне отзад на пикапа и лично ще я откара до града. Трябваше да си възвърне

усамотението и да разкара дъщерята на Зое.

И възнамеряваше да го направи.

Тя се събуди премръзнала, с вдървени и изтръпнали крайници. Завивките лежах на пода до нея — по някое време вероятно ги бе изритала. Не си спомняше откъде е второто одеяло — да не би в просъница да е търсила с какво още да се завие? Не я интересуваше. Посегна към пистолета паникьосана, но въздъхна облекчено, когато стисна студената, гладка стомана.

Каква глупачка! Да заспи. Етън Джеймсън можеше да вземе оръжието, да се обади в полицията и да осуети плановете ѝ.

Но не го беше направил, а в момента не бе сигурна какви точно са плановете ѝ. Сякаш всичко се промени в мига, щом го погледна. Теорията е нещо добро, но действителността е потискащо... осезаема. Ако стреля по него, той ще кърви, а може и да умре.

Намери банята, аспирин, нова четка за зъби и паста. Докато излезе, вече не се чувстваше схваната. Запъти се към мивката — изпитваше непреодолима потребност от кафе, ала забеляза синкава светлина, процеждаща се през прозореца.

Отвори вратата и остана смаяна от разкрилата се пред очите ѝ картина. Дебел слой скреж покриваше всичко — всяка крехка клонка, ударената ѝ кола, вечнозелените дървета, телената ограда. Пристъпи навън на верандата, подхлъзна се и падна на заледените стъпала.

Етън Джеймсън стоеше на прага зад нея; за миг си помисли, че ще ѝ затръшне вратата. Но той не го направи, нито пък се опита да ѝ помогне да стане.

Просто се загледа в скованата от лед природа, а на лицето му се изписа отвращение.

— Май никъде няма да ходиш днес — изрече мрачно.

Остави я да седи на леда и тръгна към мивката в кухнята.

Джинсите ѝ започваха да се мокрят, гърбът я болеше, пистолетът стоеше върху масичката. Бързо се изправи, но едва успя да се задържи права, преди да се вкопчи в дръжката на вратата и да се придвижи навътре в кухнята. Дори не я погледна, докато тя тичаше към масичката, където бе оставила пистолета.

— Обичам силно кафе — обяви той, все така с гръб към нея. — Ако не ти харесва, направи си сама.

Тя стисна здраво оръжието и изрече:

— Пропусна шанса си.

— Нима? — Сякаш не му пукаше. — Няма да ме застреляш, Ардат. И двамата го знаем.

— Още не съм взела решение.

— Е, докато го направиш, остави проклетия пистолет. Не обичам да ме заплашват с оръжие, докато си пия кафе.

— Ще направим компромис — няма да го насочвам към теб, освен ако кафето ти не ми хареса.

Едва тогава се обърна да я погледне и тя пак остана поразена от дяволската му привлекателност. И защо ли е толкова изненадана — Зое ценеше красотата. Ала Ардат се шокира от собствената си реакция към него. От всички хора на света би трябвало поне тя да може да му устои.

Изглежда го свирепо.

— Не ме насилвай.

— Да те насилвам? — Той се усмихна иронично, дяволски съблазнително. — Не ми е приятно да ти го съобщя, Ардат, но съм тип, който обича да насилва.

И тръгна към нея.

ГЛАВА 11

— Мислиш, че няма да те застрелям ли? Внимавай! — изрече тя с насочен към него пистолет.

Той спря. Патроните за малкия пистолет бяха скрити горе в чекмеджето на шкафа му и не представляваха опасност за никого.

— Права си — отвърна.

Разбереше ли, че пистолетът е празен, не се знаеше какво щеше да предприеме. А той засега не проявяваше любопитство; поне не и преди да си изпие кафето.

Върна се до мивката, а тя го наблюдаваше, все така насочила към него безполезния пистолет.

— Кухнята ти е безупречно чиста — констатира тя. — А също и останалата част от къщата.

— Така е — съгласи се той. — И какво от това?

— Нямам доверие на подреден мъж.

Той прихна да се смее.

— Смятам, че доверието не е част от взаимоотношенията ни.

— Между нас няма никакви взаимоотношения — сприхаво го прекъсна тя.

— А според мен има. Но щом ще се почувстваш по-добре, ще ти открия една малка тайна: три пъти седмично идва жена, която чисти и готви. Много ще съм ти благодарен, ако не я застреляш.

— Достатъчно наказание е да се работи за теб, предполагам. Кога трябва да се появи отново?

— Едва утре, а и зависи кога ще се стопи ледът. Роана няма да хукне да се катери по хълма, преди да посипят пясък на пътя.

— Защо не използват сол?

— За черен път не се използва сол — обясни той. — Явно не си от планините — добави, наблюдавайки агонизиращо бавното изтичане на кафето. — Откъде си всъщност?

— За какво ти е да знаеш нещо за мен?

— Просто питам. Двамата сме затворени тук, та си помислих, че като разговаряме, времето ще мине по-бързо. А и ще ти е по-

интересно, докато се решиш да ме накараш да замлъкна завинаги.

— Казах ти, че не съм решила още.

Той ѝ се усмихна.

— Слушай, я ми разкажи за себе си, докато си пием кафето, а аз ще измисля няколко подходящи алтернативи на хладнокръвното убийство.

— Не се нуждая от съветите ти, Етън Джеймсън.

— В никакъв случай не възприемам сегашното ти начинание като особено похвално.

Тъмнината наоколо беше нарушавана само от фееричното синьо сияние. Той се пресегна и запали лампите. Неканената му гостенка примигна на ярката светлина и тръсна глава.

— Отмъщението е древна и благородна традиция — заяви тя. — Не ми казвай, че никога не си се поддавал на изкушението да си върнеш на някого заради сторено ти зло. Няма да ти повярвам.

— Защо мислиш, че написах „Дарбата на Зое“? — рязко я попита той.

— Начин да изкараш малко пари от смъртта на майка ми.

Започваше да го ядосва. Докато си пълнеше чашата, кафето се разплиска, но той не обърна внимание.

— Парите от една колонка не ме правят милионер.

— Чета колонката. Твърдиш, че ако не е била Зое, си щял да пишеш искрени романчета, които никой никога нямало да прочете. А вместо това си богат, имаш успехи и си щастлив.

— Така ли твърдя? — Стори му се забавно. — Не ми се вярва. Никога не съм правил признания, че съм щастлив.

— Вероятно е заради начина, по който си живял.

— Може и така да е — прие той заключението ѝ с небрежен тон. — Хайде да предположим, че Господ ме наказва, като ме прави студен, самотен и окаян, и да спрем дотук. Ти ще си продължиш по пътя, доволна от факта, че страдам, аз пък ще продължа да си живея в усамотение и разкаяние.

— Не мисля, че ще постъпя така. Няма ли да ми дадеш кафе?

— Налей си.

Той се поотмести. Усещаше, че близостта му я изнервя, но не знаеше защо. Не беше само страхът, че ще я победи по-едър и по-силен

от нея човек. Държеше пистолет и продължаваше да се уповава на погрешната представа за възможността да го застреля.

Не, поради някаква друга причина тя не желаше той да стои близо до нея.

Тя се постара да не го докосне, докато си наливаше от черното силно кафе — от неговото кафе. На връщане към масата — понеже бързаше — разля част от течността; в това време той се облегна на плота и я загледа с неохотно възхищение. Не си представяше, че някой може да се движи бързо и грациозно. Ардат Смит обаче го правеше. Тя сякаш изобщо не съзнаваше колко е красива и женствена, а беглата прилика с покойната ѝ майка правеше поведението ѝ още по-забавно. Навремето Зое изцяло се занимаваше със себе си — с външния си вид, с чувствата си. Ардат се движеше през света, без да прибегва до малките хитри жестове или изрази, в които Зое бе ненадмината. Именно липсата на самочувствие правеше Ардат неустоима — поне за Етън.

И това не му допаднаше, напомни си той. Нямаше да допусне да се увлече по червеночоса жена, обременена от миналото, на всичкото отгоре с пистолет в ръка. Трябва да я изгони от къщата си, от живота си, а после да отиде на някое по-топло място, с повече слънце и да се люби с някоя хубавица.

Подозираше обаче, че точно тази рецепта няма да даде резултат. През последното десетилетие доста помъдря; случайният секс вече не го привличаше — намираше го твърде лесен. При необходимост от бързо освобождаване се справяше сам — без усложнения и без опасност да пипне някоя болест. Вече не допускаше хормоните да диктуват живота му.

Като се изключи, че в момента те правеха точно това. Изпитваше глупава, идиотска похот към дъщерята на Зое Смит и мисълта, за която и да е друга жена не събуждаше ни най-малък интерес в обикновено услужливото му либидо.

Трябва да я махне от къщата си, а после ще контролира живота и похотта си. Тя го гледаше над ръба на чашата със странен, уязвим израз в сините си очи. Щом се взреше в тях, той забравяше за всичко, освен необходимостта да...

Спря се внезапно. Вероятно е плод на въображението му или му се искаше да е така, но защо причината тя да страни така от него, да го

наблюдава напрегнато и с копнеж, да не е съвсем проста? Не беше суетен, но познаваше и тялото, и лицето си, и се беше убедил, че жените го намират за привлекателен. И подозираше, колкото и нелепо да изглеждаше, възможността Ардат Смит да е констатирала същото.

Щом идеята да преспи с нея му се струваше малко нещо като кръвосмешение, то тя също би трябвало да изпитва подобно чувство. В края на краищата беше дошла да го търси с пистолет в ръка. Вероятно гледа на него като на Антихрист.

Но пък това му е интересното на Сатаната — той силно изкушава.

Остави бавно чашата и прецени вариантите. Беше опасно, разбира се. Щом се опита да я докосне, тя най-вероятно ще се развика и ще избяга от къщата, но пък по този начин щеше да се отърве от нея.

Ами ако открие, че не желае да я пусне?

Сигурно си е загубил ума, щом дори му хрумва такава възможност. Тя продължаваше да го гледа сякаш е съчетание от Адолф Хитлер и Брат Пит; отговорът на малкия му проблем бе очевиден. От него се искаше само да се пресегне.

Тръгна към нея. Тя не отстъпи, но меките ѝ устни се свиха. Доловила заплахата, пресуши чашата, преди да я остави върху дървената маса.

— Страх ли те е, Ардат? — промърмори той.

Не бързаше. Като напредваше бавно, заплахата ставаше по-красноречива, а и ѝ оставяше време да проумее цялата опасност.

— Кафето ти е слабо — обади се тя, но гласът ѝ леко потрепери.

— Кафето ми е достатъчно силно да събуди мъртвец — уточни той, като продължаваше да се приближава.

Тя насочи пистолета към него, но ръцете ѝ трепереха.

— Не знам какво си въобразяваш, че правиш, но още една крачка и ще те застрелям.

— Ще те целуна — отвърна той провлачено. — А после сигурно ще те отведе в леглото си и ще видя дали няма да освободя част от гнева ти.

Тя пребледня.

— Самодоволно копеле! Само да ме докоснеш, и ще ти отнеса главата.

— Няма да ме застреляш, Ардат.

Спря. Намираще се толкова близо, че дрехите им се докосваха; толкова близо, че долавяше топлината от тялото ѝ; толкова близо, че усещаше страха и копнежа ѝ.

— Не ме намиращ за достатъчно силна, така ли? — попита тя заплашително. — Мислиш, че не мога да го направя ли?

— Можеш, разбира се — увери я той нежно. — Но е факт, че твоите куршуми ми харесват.

Постави ръка върху пистолета и го взе; тя не оказа никаква съпротива, все така загледана в очите му.

— Недей — промълви тя с отчаян, тих глас.

— Налага се — отвърна той със съжаление.

Обгърна с длани лицето ѝ и усети мекотата на кожата ѝ. Тя притвори клепачи, за да прикрие паниката в сините дълбини на очите си, и остана свършено неподвижна.

Искаше да се засмее на мъченическото ѝ изражение. Искаше да се надсмее на себе си. Вместо това устните му нежно докоснаха нейните — те имаха вкус на кафе и страх.

Меките ѝ устни го насърчиха и той я целуна отново, все така внимателно. В тялото ѝ течеше напрежението и на него му се прииска да я стопли, да я отпусне, да я притегли към себе си и да усети как стройното ѝ силно тяло приляга към неговото.

Трябваше съвсем леко да ѝ подсказе и тя се притисна плътно към него. Прилягаше идеално. Гърдите ѝ бяха пълни и меки под ризата, а бедрата ѝ се опираха в ерекцията му; ръцете ѝ го изучаваха, прегръщаха го, а устните ѝ се разтваряха и той се зачуди дали да не я обладае върху масата.

— Ела горе с мен — прошепна той.

Тя не направи усилие да се отдръпне.

— Ти си болен — промълви.

— В момента се чувствам в отлично здраве. Ела горе и ще се убедиш — предизвика я, като се отъркваше в нея.

— Придържам се към правилото да не спя с бившите любовници на майка си.

Опитваше се гласът ѝ да прозвучи студено и резервирано, но пръстите ѝ неволно си играеха с яката на ризата му.

— Много добре правиш — увери я той. — Другите и без това са прекалено стари за теб.

Целуна я по шията и придвижи устни към чувствителното място зад ухото. Гъстите ѝ червеникави коси ухаеха на есенен дъжд. Не би трябвало да му действа еротично, но точно това стана. Всичко свързано с нея — включително и фактът, че се бе опитала да го убие — му действаше възбуждащо. Вероятно беше по-болен, отколкото си даваше сметка.

Но не му пукаше. Сега тя бе обвинила ръце около врата му и вече отвърщаше на целувките му: отначало плахо, с леко докосване на устните. Започна да си мисли, че в края на краищата масата ще свърши отлична работа. И точно тогава кухненската врата се отвори със замах; вътре нахлу леден вятър и нещо още по-лошо.

— Гледай ти каква сладка картинка — обади се груб мъжки глас.

Етън замръзна. Обърна очи към Ардат — тя гледаше покрай него шокирана. Обзе го предчувствие за нещо страшно.

— Не ми казвай, че имаш ревнив съпруг — промърмори той.

— О, точно ревнив съпруг съм — обяви непознатият. — Просто не съм *нейният*.

Етън бавно я пусна и се извърна да погледне новопоявилия се натрапник в дома си. Този не бе така красив като Ардат Смит. Беше му непознат: около тридесетте, с дълги, мазни коси, с лице с белези от акне и с невиждащи очи на убиец. Стискаше пистолет четиридесет и четвърти калибър — къде-къде по-голям и по-сигурен от малкия пистолет, който Ардат бе насочила срещу него; при това този тип го държеше с увереността на човек, свикнал да борави с оръжие.

— По дяволите! — изруга Етън и отново се обърна към Ардат: — Познаваш ли го?

Тя поклати глава; беше изумена. Той отново насочи вниманието си към мъжа, заставайки между пистолета и Ардат. Не разбираше защо си дава труда — джентълменските саможертви не му бяха присъщи, особено след като допреди минути самата Ардат насочваше пистолет срещу него. Ала той продължи да действа по инстинкт, а не според здравия разум.

— Кой, по дяволите, си ти? — настоя раздразнено Етън.

— Съпругът на Роана Уилмар — Том.

— По дяволите! — повтори Етън. Испита лошо предчувствие, което прогони похотта към жената зад гърба му. — Но тя се разведе с теб.

— Не признавам разводите — заяви мъжът и цитира: — „Докато Бог ни раздели!“

— Струва ми се, че не изчака Бог да те раздели с първата ти съпруга — подхвърли другият непредпазливо. — Е, наистина, не успяха да докажат, че ти си я застрелял.

— Този път няма да има никакви проблеми.

Ардат се измъкна иззад гърба му, без да обръща внимание на усилията му да я предпази, и ужасено повтори:

— Този път?

— Роана не биваше да ме изоставя — заяви Том Уилмар с тих, безизразен глас. — Казах ѝ го, но тя не ме послуша. Нямах право и да ме обвинява, нищо, че понякога губя контрол над себе си. Един мъж има право да си изпуска нервите, нали?

— Не и ако изпотроши кокалите на съпругата си — възрази Етън.

— И веднага е дошла да плаче при теб — срязва го новодошлият. — Идва и се вмъква в леглото ти, защото си мисли, че ти ще се грижиш за нея и че не трябва да си цапа ръчичките с такива като мен. Но ще разбере колко грешни. Тя ми принадлежи. Завинаги. И смятам да си я върна.

Етън си пое дълбоко дъх.

— Том, виж, ти всъщност не искаш да нараниш никого...

— Искам, разбира се — прекъсна го той. — И пет пари не давам колко души ще нараня. Роана идва с мен — това е истината. Ние си принадлежим един на друг и тя го знае, нищо че ѝ пускаш мухи в главата. Жените нямат мозък. Трябва им силен мъж, да се грижи за тях. Ако Роана не си бе изпуснала нервите и не ме беше натикала в затвора, ти нямаше да се завъртиш около нея и да я объркаш.

— Но са те пуснали, нали? Значи е оттеглила обвиненията си.

— По дяволите, та те се канеха да ме приберат на топло за пет години. Пет години, само защото от време на време понатупвам жена си. Законите са луда работа, от мен да го знаеш. И никак не ми беше приятно да лежа в затвора пет години. Затова убих един от пазачите, но това няма значение.

Етън долови как Ардат потреперва от ужас.

— Ще тръгнат след теб — отбеляза той с премерен тон. — Ако имаш капчица ум в главата, ще изчезнеш оттук, докато още имаш

шанс.

— Не ми трябва никакъв шанс, господине — отвърна Том Уилмар с тон, изпълнен с презрение. — Не мърдам оттук, докато не се появи Роана. А и тогава едва ли ще идем кой знае колко далеч. Ще я заведа на място, дето никой няма да ни закача, нито ще се намесва в отношенията между съпрузите. Едно много по-хубаво място от този свят.

Ардат мина край Етън.

— Не можеш да го направиш — обади се тя с дрезгав глас. — Не е възможно да убиеш съпругата си.

— Мога, разбира се. И ще убия и двама ви, ако се опитате да ме спрете — заяви и се огледа из кухнята. — Има ли още кафе?

Вятърът нахлуваше през отворената към верандата врата и Етън кихна.

— Защо не затвориш вратата, Том? — попита той с подмамващ тон.

— Да, да. Разбира се. — Мъжът изведнъж заприлича на смъррено от баба си дете. — Извинявайте. Не се сетих.

Извърна се и посегна към дръжката.

Етън не се поколеба, дори не помисли колко глупаво постъпва. Спусна се към Уилмар, настигна го и го стовари върху заледената веранда.

Видя удара да се задава почти като на забавен каданс: пистолетът се насочваше към главата му, докато се опитваше да го измъкне от яката мускулиста ръка на Том Уилмар; чу Ардат да изпищява, но звукът сякаш идваше от много далеч и му мина нелепата мисъл, че ще умре, преди да я е вкарал в леглото си.

После настъпи мрак.

Ардат се хвърли напред, водена от безсилна ярост, но Том Уилмар — вече на крака — отстраняваше с ритници безжизненото тяло на Етън Джеймсън от пътя си. Бутна я настрана с небрежен жест и тя се строполи върху кухненските шкафове, оставайки без въздух. Ушите ѝ пищяха; разтърси глава, за да проясни погледа си. Уилмар затвори вратата с ритник и стовари Етън в средата на кухнята. От

челото на ранения течеше кръв, а той лежеше студен, бледен и неподвижен.

Тя успя да се изправи на колене и се насочи към Етън, след като хвърли гневен поглед към Том. Той бе отишъл до плота и си наливаше чаша кафе.

— Не биваше да прави това — изрече Том спокойно. — Не желая да се карам с теб, сладка госпожице. Дръж се прилично и ще се разберем.

Беше кльоцав и независимо от пистолета в ръката си изглеждаше безпомощен. Никой досега не бе наричал Ардат „сладка госпожице“ и това никак не ѝ хареса.

Грабна чист пешкир, коленичи до Етън, придърпа главата му в скута си и започна да бърше кръвта. Раната на челото му не беше дълбока; сети се, че според медицинските справочници раните по главата винаги силно кървят, ала той така и не помръдна, докато тя се грижеше за него.

— Не умирай — прошепна тя. Думите ѝ прозвучаха като смесица от молитва и заплаха. — Моля те, Господи, не го оставяй да умре.

— Няма да умре — заяви с раздражение Уилмар, седна на люлеещия се стол и постави огромния пистолет пред себе си. — Главата му е твърда. Необходим е по-силен удар, за да умре човек.

Тя продължаваше да бърше кръвта и същевременно се опитваше да потуши обземащите я паника и гняв.

— Несъмнено си наясно с тези работи — отбеляза тя с горчивина.

— Май да.

Отговорът му никак не я успокои. Направи се, че не я интересува и продължи да се грижи за мъжа, чиято глава лежеше в скута ѝ. Лицето му бе силно пребледняло и тя се наведе, за да провери дали все още диша.

— Етън — прошепна Ардат настойчиво. — Етън...

— Прав е. Не съм мъртъв.

Отвори очи и я погледна с нещо средно между изненада и бдителност.

— Слава Богу — прошепна тя и се постара да възпре напиращите в очите ѝ сълзи.

— Защо? Мислех, че искаш да ме видиш мъртъв.

— И тя ли иска да те убие? — попита Уилмар от мястото си до камината. — Май си създаваш доста врагове.

— Повече, отколкото ми се иска.

Опита се да седне, изруга и със стон отново отпусна глава в скута ѝ.

— Стой мирно — нареди му Ардат. — Кървенето току-що спря, не искам да започне отново.

— В случай, че не си забелязала, подът е твърд и студен — срязай го.

— В случай, че ти не си забелязал, скутът ми е мек и топъл.

Той я погледна.

— Така е. Но не мога да се освободя от чувството, че ще ме стовариш на пода.

— Напълно го заслужаваш — отвърна му тя и едва тогава забеляза как несъзнателно гали косите му.

Понечи да отдръпне ръка, но той се пресегна, улови я и я погледна в очите. Остави ръката си в неговата.

— Колко мило — присмя се Том Уилмар. — Но е по-добре да не се привържеш особено към него, сладка госпожице. Няма да се задържи достатъчно на този свят.

— Какво значи това?

Той вдигна пистолета.

— Просто ще изчакам моята Роана да се появи тук и тогава вероятно ще му пръсна черепа. После ще отведе и нея на върха на Захарната планина и ще си довърша работата. Сигурно ще открият телата ни чак напролет. — Въздъхна. — Звучи романтично, нали?

— Много! — увери го Ардат с леден тон. — Но защо искаш да убиеш Етън?

— Защото се е чукал с жена ми.

— Глупости... — Етън се опита да се изправи, но Том Уилмар бързо насочи пистолета към него. — И с пръст не съм докосвал жена ти — завърши той много по-спокойно.

— И да си го направил, не те виня. Роана е жена за милиони; повечето мъже не са виждали такава, но тя е моя. Моя собственост и ти нямаш право да се намесваш. Бъди щастлив, че оставям твоята малка госпожица лейди, без да я докосвам.

— Не съм негова госпожица, не съм малка и не съм лейди — намеси се Ардат.

— В сравнение с Роана си малка — промърмори Етън.

Тя погледна надолу към него. За човек с рана на челото, два пъти заставал пред смъртта за двадесет и четири часа, изглеждаше прекалено развеселен от създалата се ситуация.

— Този човек се кани да те убие — обърна му внимание тя. —
Защо се държиш така лекомислено?

Той повдигна ръка и докосна бузата ѝ.

— Защото, скъпа моя, има неща далеч по-лоши от смъртта. И
подозирам, че влюбването ми в теб е едно от тях.

Главата му. Подскочи, когато тя я пусна да падне на пода.

ГЛАВА 12

Ардат Смит не прие много добре обяснението му в любов, помисли си Етън, докато главата му се стоварваше на пода. Допускаше, че би било редно да се изрази и по-добре, но в момента не бе в настроение да обръща внимание на това. Думите му бяха искрени. Не желаше да се влюбва в обърканата дъщеря на бивша любовница, която едва не опропасти живота му. Не желаше да нарушава безопасното си, затворено всекидневие, нито да пренастройва чувствата си, пространството си и удобния си начин на живот. Ако сваля гарда, най-вероятно отново ще пропише искрени дребни романчета и ще си умре като бедняк.

А сега имаше вероятност да умре от окървавените ръце на Том Уилмар като относително богат човек. Помнеше прекалено много неща за лудия съпруг на Роана Уилмар. Беше убил първата си съпруга, но го оправдаха по някаква точка на закона. Беше лежал за кратко в затвора за насилие над няколко жени, проявили достатъчно далновидност да не се омъжат за него, но Роана поне се сети да го подведе под съдебна отговорност. Този път го затвориха за по-дълго и по-далеч от жената, която се бе закълел да убие.

А ето, че бе успял да избяга.

Местната полиция в Таунол, Ню Хампшир не действаше особено ефективно, но щатската полиция сигурно вече се бе намесила — навярно са предупредили Роана, дори не е изключено да са я отвели на безопасно място. Здравият разум му подсказваше, че тя няма да се появи и да предизвика кървава баня.

Но какво щеше да стане, когато на Том Уилмар му омръзне да чака? Беше напрегнат и нервен, а бледите му, почти безцветни очи имаха стъкления блясък на човек, така отнесъл се от действителния живот, че можеше и да не се завърне към него. Дали би посегнал да убие и двамата? Етън въобще не се впечатляваше, че ще загине млад.

— Обикновено кога идва Роана? — внезапно попита Уилмар.

— Около десет. Но днес няма да дойде. Защо не отидеш ти да я потърсиш? — предложи Етън услужливо и си навлече ужасен,

осъдителен поглед от Ардат.

— Не ме лъжи. Идва всеки понеделник, сряда и петък. Няма търпение да кацне тук, горе, и много добре знам защо.

— Но днес е...

Младата жена млъкна при резкия жест на Етън да си затвори устата. Беше четвъртък, свободен ден за Роана, но Том Уилмар едва ли щеше да повярва в това.

— Какво е днес? — попита Уилмар и очите му се присвиха подозрително.

— ... толкова заледено — завърши тя.

— Е, Роана е селска жена. Малко лед няма да ѝ попречи.

Той се изправи, леко залитна и Етън разбра, че е на края на силите си. Ако им провърви, ще заспи точно както се случи с Ардат. Но кой знае защо не хранеше надежди да извадят този късмет.

— Слушай, сладка госпожице — подхвана Уилмар, — какво ще кажеш да ми приготвиш нещо за ядене? През последните двадесет и четири часа съм изял само един Биг Мак.

— Не готвя — ледено отвърна Ардат. — И ти казах да не ми викаш сладка госпожице.

Той насочи пистолета над главата ѝ и стреля.

В затвореното помещение изстрелът оглушително отекна. Куршумът прелетя край тях и се заби в стената. Ардат изпищя, но бързо постави ръка върху устата си, сякаш засрамена от логичната си реакция.

— Време е да се научиш — посъветва я Уилмар.

Тя бързо стана, като се държеше за дървения плот за опора.

— Никога ли не си виждала да се стреля с пистолет, Ардат? — подигравателно я попита Етън.

Нямаше никакво настроение да се изправи да ѝ помогне, нито да застане на пътя на насочения пистолет.

— Винаги има първи път във всичко — обяви тя. Хвърли поглед на Уилмар. — Мога да ти сваря яйца. С това се изчерпват готварските ми способности.

— Става.

Погледна надолу към седналия в краката ѝ Етън. Щеше да има страхотно главоболие, но поне кървенето бе спряло.

Той се облегна и се загледа как тя започва да рови из хладилника.

— И аз бих хапнал две яйца — уведоми я.

Едно прелетя на сантиметри от главата му. Не го уцели, разби се в шкафа до него и се стече по вратата.

— Не бива да позволяваш да ѝ се размине — посъветва го Том Уилмар. — Един шамар ще я научи как да се държи.

— Сигурно ще посегне да отвърне на удара — обясни провлечено Етън. — Аз се страхувам от физическо насилие.

Усмивката на Уилмар разкри пожълтелите му, неравни зъби.

— Не го забравяй и нищо чудно да се спогодим. Стига да не застанеш между мен и Роана, има вероятност да те оставя жив. Може би.

Другият мъж не изрази готовност да се обзаложи. Погледна към Ардат и се зачуди дали си дава сметка в каква опасност се намират. Тя бе безразсъдно смела, ала допуснеше ли грешката да метне яйце по Уилмар, той положително щеше стреля по нея, а не по стената.

Оказа се смела, но не и глупава. Свари яйцата, без да продума. Сервира закуската на Уилмар и се свлече на пода близо до Етън. Достатъчно близо, за да го докосне, ако реши. Той си представи, че точно това иска да направи. Избягали затворници някак си караха напълно непознати двойки да се озоват в леглото заедно.

— Как е главата ти? — попита тя тихо.

— Кофти. — Кихна два пъти и простена. — Нужно ми е да си получа живота обратно.

— Мисля, че с радост ще ти го върна — увери го Ардат и хвърли поглед към Уилмар.

— Я престанете да си шушукате — провикна се той от масата. — Аз командвам тук и ще правите каквото ви кажа.

— Тя няма да дойде, Уилмар — изрече Етън с равен тон. — Вече трябваше да се досетиш. Полицията сигурно те търси, а тя е отведена някъде в безопасност. Просто си губиш времето. Защо не си тръгнеш, преди полицията да е разбрала къде си?

— Знам, че и най-тъпото ченге ще събере две и две и ще се сети къде съм. Ако Роана не се появи тук, както очаквам да направи, аз нямам какво да губя. А ти започваш да ме дразниш.

— Тогава защо не си тръгнеш? Изтръгни телефона, за да не се обадим за помощ. Така ще си осигуриш предостатъчно време да се измъкнеш оттук и известно време да се укриваш. Щом толкова твърдо

си решил да убиеш Роана, трябва да издебнеш момент, когато не го очаква.

— Страхотно, няма що. — Ардат го срита. — Давай му съвети как да убие съпругата си, за да спасиш собствения си задник.

— Не са ми нужни никакви съвети! — извика Уилмар. — Правил съм го преди и пак ще го направя. Убиването е нещо, дето го мога.

— Но този път се провали. Съпругата ти няма да се яви.

Той побутна чинията и се изправи; в изражението му имаше нещо ведро.

— Тогава ще се наложи да се задоволя да убия вас. Ще бъде нещо като послание за нея, не мислите ли? Ще я накара да се чувства виновна, да не говорим как ще се изплаши до смърт. Ще разбере, че няма начин да се крие постоянно от мен. И когато най-малко ме очаква, ще бъда там и ще я чакам.

— Ти си луд — отбеляза Ардат.

Етън въздъхна:

— Чак сега ли го разбра?

— Я млъквайте и двамата! Писна ми от вашите приказки. Ако Роана знае, че съм избягал, ще се досети накъде съм тръгнал и ще съобщи на полицията. Рано или късно те ще цъфнат тук и тогава ще ви използвам да се спазаря с тях.

— Те няма да ти предадат Роана, Уилмар.

— Но и няма да допуснат да ви убия, без да предприемат нещо.

— Чудничко — отбеляза Етън. — Ще доведат специалните отряди, ще нахлуят тук и тогава и тримата сме мъртви.

Погледна към Ардат. Беше много бледа, а нежните златисти лунички се открояваха — явно тя започваше да осъзнава какво става в действителност.

— Никакви приказки повече — отсече Уилмар. Приблужи се към тях с несигурна походка и със странен блясък в очите. — Май трябва да направя нещо с вас. Писна ми да ви гледам и да ви слушам. По дяволите, адски ми писна!

— Тогава защо не подремнеш? — предложи му Етън великодушно.

— Точно така ще постъпя... след като се погрижа за вас двамата — обяви той и насочи пистолета към челото на Етън.

Не точно това си представяше, когато тръгна от апартамента си преди три дни, помисли си Ардат, притисната в огромното старо легло на Етън. Тогава всичко ѝ изглеждаше твърде просто: ще отиде в северната част на Ню Хампшир и ще убие някого.

След толкова много филми, след толкова криминалета и трилъри това ѝ се струваше проста и ясна справедлива постъпка, ала сега ѝ се струваше и ужасяваща, и детинска.

— Въобще не трябваше да идвам тук — изрече тя.

— Чак сега ли го разбра? — сръза я Етън. — Май не си особено схватлива.

— Не ме ядосвай — предупреди го тя. — Не ми трябва много, за да взема решение да те убия.

— Едва ли имаш думата по въпроса. Том Уилмар изглежда решен да не сподели тази чест с друг. Разбира се, предполагам, че ще довърши и теб, което — извини ме, че го споменавам — е точно каквото заслужаваш.

— Ако си бях стояла къщи, Уилмар пак щеше да цъфне тук, да те застреля и така справедливостта щеше да възтържествува.

— Много ми е неприятно да ти го напомням, Ардат, но аз също не заслужавам да умра.

— Въпрос на мнение — обяви тя с подчертано достойнство.

Като се има предвид, че двамата лежаха на голямото му легло, завързани един за друг с найлоново въже, наистина бе трудно човек да демонстрира достойнство.

— Ако ме питаш кой трябва да бъде убит, това си ти. В края на краищата, който вади с нож, от нож умира и така нататък.

— Много великодушно от твоя страна.

Тялото ѝ бе плътно притиснато към неговото: тънкото найлоново въже минаваше през глезените, коленете и талиите им и ги привързваше лице в лице един към друг. Уилмар завърза ръцете на единия около тялото на другия, а после ги бутна върху леглото със злокобен смях и предложи да измислят начин да се забавляват. На Ардат никак не ѝ бе забавно.

Леглото беше меко, но стаята беше студена. По едно време електричеството угасна и сега единствената светлина беше мрачното синьо сияние. Дори удивителната топлина от тялото на Етън не бе достатъчна да я сгрее. Тя потреперваше, но твърдо реши да не допусне

той да го разбере. Не желаше да зависи от никого — дори елементарната помощ да се възползва от нечия телесна топлина, когато се намира в окаяно положение. Ако разчиташ на някого, ако обичаш някого, той те зарязва. Научи този урок една Бъдни вечер преди двадесет години и никой — дори и сестрите ѝ — не успяха да я убедят, че животът може да бъде и друг.

Етън се опита да се отдръпне от нея, но бяха привързани прекалено стегнато, така че успя единствено да я придърпа към себе си.

Косите ѝ бяха паднали върху лицето ѝ, китките я боляха и ѝ беше много студено.

— Не искам да умра — промълви тя тихо, макар да очакваше да получи циничен отговор от него.

Той остана смълчан за миг, а после гласът му прозвуча смайващо нежно:

— Няма да умреш. Никой от нас няма да умре.

— Ще ми се и аз да съм така сигурна — отбеляза тя.

Леки тръпки преминаха по тялото ѝ и тя се напрегна да стегне мускулите си.

— Убеден съм — заяви той категорично и макар че увереността му я подразни, тя му повярва. — Студено ти е, нали?

— Добре съм — излъга тя, докато още една издайническа тръпка пробяга по тялото ѝ.

Не беше подготвена за реакцията му: той се претърколи, обърна я под себе си и тя потъна в мекия пух на дюшека, а тялото му я покри. Тежеше ѝ, но я топлеше. След няколко странни и направени с усилие движения той успя да придърпа над тях и юрган. Сега отвсякъде я обгръщаше пух, а неговото твърдо, горещо тяло бе притиснато към нейното и всичко бе някак невероятно приятно.

— Как си? — прошепна той в ухото ѝ.

Като в Рая, нищо че ѝ бе малко трудно да си поема дъх. Не бе сигурна дали заради тежестта му, или заради странното усещане в сърцето си, но тя прецени, че е най-добре да остане нащрек.

— Задушаваш ме — сухо отвърна тя.

Той се претърколи на една страна — повлече я със себе си и не ѝ остана нищо друго, освен да се опита да намери начин да се намести удобно към него. Под износената риза усети кокалестото му рамо, но

изпита странна утеха в близостта до тялото му. Притисна лице към него като сънливо коте и доволно въздъхна.

— Така е по-добре — прошепна той. — А сега заспивай.

— Как да заспя? — попита тя настойчиво, макар и уморено. — Онзи сигурно ще дойде и ще ме застреля.

— И да си будна, пак няма да го спреш, а ако все пак реши да го направи, по-добре е да си заспала. Има и по-лоши начини да се умре. Но не се тревожи. Том Уилмар няма да постъпи така. Няма да се лиши от удоволствието да тероризира още една жена, стига да му се удаде възможност.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че през по-голямата част от живота си е наранявал и плашил жените. Ще изневери на себе си, ако те застреля хладнокръвно.

— Много ме успокояваш, Етън — промърмори тя, но се чувстваше твърде уютно, за да се разгневи.

— Заспивай, Ардат. Ще измисля начин да се спасим.

— О, сърцето ми тръпне.

— Да, усещам.

Беше прекалено уморена да спори с подобно самодоволно, противно същество, особено след като бе така здраво привързана към него. Тялото издаваше мислите ѝ; мускулите ѝ се отпуснаха при допира с него, кожата ѝ пламваше. За момента се намираше в капан и дори да започнеше да се съпротивлява, нещата само щяха да се влошат.

— Надявам се да те застреля — отбеляза тя сънено, затвори очи и въздъхна дълбоко.

— Не е вярно.

Но тя вече бе унесена и не възрази.

Той се събуди преди нея и се оказа, че стаята е хладна, тъмна и тиха. В някакъв момент се бе претърколил по гръб и тя лежеше върху него като изтегната заспала котка, отпусната и доверчива към стопанина си. Винаги бе харесвал котките — тяхното царствено самодоволство, изключителната им грация. Ардат бе гладка, мека и съвсем като котка — независимо от готовността ѝ да убива. В някакъв друг живот сигурно е била ловец на мишки.

Тя се раздвижи върху него и издаде слаб гърлен звук — прозвуча му невероятно еротично — и тялото ѝ леко потрепери. Зачуди се дали

сънува сексуален сън. Дали го сънува? Усещаше щръкналите зърна на гърдите ѝ дори през дрехите. По-добре е, че спи, прецени той. Даже да е възбудена колкото него, вероятно ще се съпротивлява на твърдия му член, притиснат плътно към корема ѝ.

Тя отново потрепери и отвори очи в тъмнината. Виждаше лицето ѝ на приглушената светлина. Изглеждаше сънена, объркана и много съблазнителна.

— Къде... — прошепна тя и дръпна вързаните си ръце. — О... — постепенно осъзна къде се намира.

— О, наистина — откликна той с нисък, хладен тон. Ерекцията му не бе спаднала и докато тя се отъркваше в него, се съмняваше доколко това е възможно. — Намираме се в леглото ми, завързани от луд убиец, и все така няма ток.

Тя отново направи опит да се отдръпне, но само притисна тялото му по-плътно към своето.

— Ръцете ми са изтръпнали.

Той се извъртя, за да поосвободи завързаните ѝ на гърба му ръце. Тя вероятно се почувства по-добре, но той определено — не. Притискаше се между бедрата ѝ, но не можеше да промени положението.

— Така по-добре ли е? — попита той с измамно равен тон.

— Малко. — Усети как ръцете ѝ се напрягат върху гърба му. — Доста е тихо. Дали Уилмар не се е отказал и си е тръгнал?

— Няма начин. Отдавна съм буден, чух го да се движи. Не допускам да се махне, преди да получи онова, за което е дошъл.

— Но нали каза, че полицията сигурно е предупредила Роана.

— Да. Но ако не се досетят, че се е озовал тук, ще го търсят къде ли не. Ако измислим начин да се добера до телефона, има шанс да им звънна.

— Какъв телефон?

— Онзи зад гърба ти, върху шкафчето до леглото.

Тя замръзна. Едва след няколко секунди той се сети за тактическата си грешка.

— А твърдеше, че разполагаш с един-единствен телефон в къщата и той е в кабинета ти — припомни му тя с хладен, опасен тон.

— Е, излъгах. Как очакваш да чуеш истината от мъж, към когото си насочила пистолет? Имам четири телефона.

— Е, тогава къде е полицията? Сигурно си се обадил, след като те оставих сам снощи. Защо не пристигат? Заради леда ли?

— Заледените пътища няма да спрат местната полиция. Свикнали са с лошото време.

— Тогава защо не са тук?

— Защото не им се обадох.

— Защо? — попита тя. — Да не би да си сметнал, че всъщност няма да те застрелям? Намираш ме за прекалено мекушава да го сторя ли?

— Според мен не си човек, който убива хора. А и начинът, по който държеше пистолета, ми подсказа, че не разбираш от оръжия. Можеше да ме застреляш случайно, но това е горе-долу всичко, което щеше да постигнеш.

— А теб какво те прави такъв специалист по оръжията? — сприхаво попита тя. — Някое тъмно, романтично минало в ЦРУ ли?

— ЦРУ не е чак толкова романтично място, от мен да знаеш. Бюрократите рядко имат такава нагласа. Но баща ми е готов да оцелее на всяка цена.

Бе успял да я шокира.

— Какъв е?

— Един от онези откачени, които живеят в Айдахо и трупат оръжия за предстоящия Апокалипсис. По същество е безобиден — вегетарианец, няма да застреля дори бясно куче, — но е убеден в приближаващия край на света и иска да е подготвен. А няма начин да израснеш с оръжеен маниак, без да попиеш известна информация, независимо дали го желаеш, или не.

— Значи разбираш от оръжия? Достатъчно, за да застреляш Уилмар, преди той да ни застреля?

— За целта ще ни е нужен пистолет.

— Разполагаме с такъв. Някъде. Къде го сложи?

Учуди се как така е забравил за дамския пистолет „Смит“.

— Представа нямам — отвърна простиичко той. — Не си спомням какво направих с проклетото оръжие.

— Голям помощник си, няма що — отбеляза тя.

— Мислех за други работи.

Тя изсумтя.

— Я слушай, докато ти спеше като къпана, излегната върху мен като Клеопатра на лодка, мислех усилено — срязва я той.

— За какво? За това каква вестникарска колонка ще излезе от цялата тази история, ако оцелееш?

— За това, честно казано, не се сетих — призна той изненадано.
— Но сега, като ми обърна внимание...

— За какво мислеше? — настойчиво попита тя.

— За две неща. Първо — как, по дяволите, ще се измъкнем от тази каша.

— Звучи логично. Хрумна ли ти нещо?

— Още не — рече той и леко се залюля под нея.

Усещаше я така мека и гъвкава върху себе си, че му идеше да изругае.

— И за какво друго мислеше? Нали били две неща.

— О, второто не е кой знае какво.

— А именно?

— Чудех се как ще правим секс, когато сме завързани така плътно и при това облечени.

ГЛАВА 13

За миг Ардат се усъмни дали го е чула правилно. Притиснатата към него, нямаше начин да пропусне факта, че или е изключително надарен, или реагира на близостта ѝ. Тя пристигна в Ню Хампшир с намерението да го убие, затова вероятността той да е възбуден — тя да го е възбудила — ѝ се струваше нереална.

— Ти си перверзен — обяви тя, но в момента не искаше нищо друго, освен да се разтопи върху топлото му, силно тяло.

— Щом казваш — отвърна той.

— Да се любиш с мен е все едно да се опитваш да се любиш с майка ми. Не можеш да я върнеш.

— Дори не ми е хрумвало да я връщам — увери я и потрепери. — Ти ми харесваш повече.

— Колко ласкателно.

— Постъпи честно. Не скри намерението си да ме убиеш.

— И го намираш за неустоймо? И Том Уилмар иска да те убие.

— Да, но не е моят тип.

Ардат извърна глава, за да не гледа в пронизателните му очи. Бе отбелязал, че тя не лъже, и бе съвършено прав. Ненавиждаше лъжите, предателствата и измамите. Независимо колко ѝ струваше, винаги предпочиташе истината.

А ако я попита за истината относно него? Дали го желае, или не? Ще излъже ли този път? Щеше ли да отрече ирационалното, завладяващо привличане?

Така както се намираха — плътно завързани един за друг — бе относително безопасно да признае всичко, стигне ли се дотам. Нямаше какво да направи по въпроса.

— Погледни ме, Ардат — настоя той.

Вдигна глава и предизвикателно го погледна в синята тъмнина. Нужно му бе да се обръсне, косите му бяха прекалено дълги, а очите — тъмни и неразгадаеми. Това е той — архитектът на нещастиято, провалил живота ѝ, и ако имаше капчица ум, трябваше да го заплуе.

Нямаше. Изцяло подвластна на емоциите, беше безсилна да се съпротивлява.

— Какво искаш от мен? — попита тя, но сама долови нотките, които подсказваха, че се предава.

Той притисна чело към нейното и устните му се оказаха примамливо близо.

— Всичко — отвърна ѝ шепнешком.

Тя го целуна. Като последна глупачка преодоля сантиметрите между устните им и го целуна — настървена целувка, пълна с отчаяние.

Ни най-малко не очакваше такъв бърз и красноречив отговор. Със завързаните си ръце той не можеше да я прегърне, но я претърколи под себе си. Телата им се притискаха, а устните му се впиха в нейните с такава дълбока жажда, че тя остана шокирана. Не желаше да му се съпротивлява; не желаше да мисли. Искаше да лежи под него, да е притисната между твърдото му опасно тяло и мекото пухено легло. Копнееше да докосне лицето, тялото му. Да разтвори крака, да го привлече дълбоко в себе си и в един момент да изкрещи от радостното освобождение.

Той целуваше клепачите ѝ, носа, скулите, меката част на ухото ѝ. Леко ухапа ухото ѝ и тя за малко да стигне докрай, като изви тялото си, за да се притисне още по-плътнo към неговото, и неволно потрепери. В следващия момент застина.

— Етън? — обади се тя със спокоен глас.

Той се опитваше да разкопчае ризата ѝ със зъби, но вдигна глава и я изгледа.

— Неудобно ми е да попитам, но това в джоба ти пистолет ли е, или просто се радваш да ме видиш?

Изгледа я неразбиращо.

— Пистолетът ли е? — повтори тя спокойно.

— Господи! — възкликна той. — Сигурно съм го напъхал в джоба. Проклетото нещо е толкова малко, че дори не го забелязах.

— Добре — продължи Ардат. — Знаем къде е пистолетът, знаем къде са патроните. Как ще стигнем до тях?

— Колко здраво са вързани ръцете ти? Има ли надежда да ги освободиш?

— Ако можех, щях да съм го сторила отдавна. Не те намирам за чак толкова неустойимо привлекателен.

Имаше късмет, че ръцете ѝ бяха завързани. Усмивката, разцъфтяла върху устните му, предизвика желанието ѝ да го зашлеви.

— Е, тогава ще се постареем да измъкнем пистолета. Стой мирна и чакай да видим какво мога да направя.

Въжето не му позволяваше кой знае каква свобода на действие. Плъзна се малко надолу, после притисна бедра към нейните, като се опитваше да изхлузи пистолета от джоба. Въздействието се оказа страхотно възбуждащо.

— Недей! — простена тя.

Очакваше да ѝ се надсмее. Ала лицето му беше сериозно.

— Имай ми доверие, скъпа. Цялата тази история е несравнимо по-тежка за мен, отколкото за теб.

Отново се плъзна по нея и тя потрепери, като същевременно се бореше да се освободи от въжето.

Пое си дълбоко дъх и затвори очи, докато се стареше да се овладее.

— Ами ако избухне? — попита тя с напрегнат глас.

— За пистолета ли говориш, или за мен? — Той пак се плъзна по нея, а тя едва не изкреця. — Пистолетът не е зареден. Но аз съм, въпреки че ще положа всички усилия да се контролирам.

И пак се плъзна по нея. Тя така силно прехапа устни, че усети вкус на кръв.

Дали ако продължи да говори, няма да намали въздействието му — горещото, непреодолимо нарастване на възбудата, която се разлива по цялото ѝ тяло, натрупва се, изгаря я.

— Това... наистина ли... е необходимо? Какво... Господи... ще правим с пистолета... когато го извадиш?

Старото легло леко се залюля под тях.

— Представа нямам. — Гласът му недвусмислено издаде обзелото го напрежение. Тя мислеше за пистолета. Много повече я занимаваше твърдият член, притиснат към нея: усещаше го, възбуждаше я, наместваше се между събраните ѝ бедра. — Но няма да ни нарани в момента.

— Имам чувството, че ще умра — прошепна тя. — Как, за Бога, хората приемат да са обвързани?

За пореден път се притисна към нея — стаята стана по-топла, по-тъмна. Кожата ѝ болезнено гореше, но тя съзнаваше, че така е изключено да стигне до кулминацията, само щеше да продължи да се възбужда непоносимо. Изпитваше необходимост да я докосва, а той не можеше; изпитваше необходимост да я обладва, а той не можеше. Бе в състояние единствено да се притиска към нея, от което се побъркваше.

— В това всъщност има и нещо смешно — отбеляза той с напрегнат глас.

— В кое?

— В едно обвързване. Нали разбираш за какво говоря — завързвам например китките ти към таблата на леглото и те докарвам до екстаз. Нещо такова.

— Звучи ми като ад — простена тя.

— Не се дръж като викторианка, скъпа. Ще ти бъде приятно. Обещавам.

— Не... ме наричай... скъпа. И нямам никакво намерение да попадам в леглото с теб.

— Но ти вече си, мила.

— Не, не съм — процеди тя през зъби, без да престава да се бори с въжето около китките си.

Ръцете ѝ бяха изтръпнали и хлъзгави от пот, но найлоновото въже сякаш леко поддаде и тя, почти отчаяна, се напрегна още повече.

— Моля те — прошепна, неспособна да контролира дишането си. — Спри. Само за миг. Не съм в състояние да... издържам... Недей.

Сълзи на раздразнение се стичаха по бузите ѝ, а нямаше начин дори да посегне към онова, от което се нуждаеше. Намираше се в капан, загубена, отчаяна за отдих или освобождение, без да знаеше кое всъщност желае по-силно.

— Престани да се съпротивляваш, Ардат — грубо ѝ нареди той и тя разбра, че за момента пистолетът е забравен. — Отпусни се.

— Не мога — задавено прошепна, борейки се с черния пашкул, който се готвеше да я задуши. — Няма да позволя...

Покри устните ѝ със своите и я принуди да замълчи; за себе си вече бе убеден, че това няма нищо общо с опита да избяга или да оцелее: ставаше въпрос за секс. Тя не бе в състояние да го спре, пък и не желаше. Можеше единствено да лежи под него, да страда и да умира...

Негодникът познаваше тялото ѝ по-добре от самата нея. Оргазмът ѝ настъпи внезапно и той притисна устните ѝ със своите, за да заглуши вика ѝ, докато вълна след вълна от мощна, гореща наслада я разтърсваха и я запратиха в тъмен, хлъзгав тунел от безкраен огън.

Нужно ѝ бе страшно много време, за да възстанови дишането си, да остави гнева да напусне тялото ѝ. Той продължаваше да лежи върху нея неподвижно, със заровена на рамото ѝ глава. Тя потрепери и си пое дълбоко дъх.

— Ще те убия — заяви.

Минаха няколко минути, преди той да помръдне. Надигна глава да я погледне; изражението на тъмните му очи я накара да притихне.

— Не е нещо ново. Повярвай ми, Ардат — промълви. — Страдам ужасно заради греховете си.

Взря се в тъмните, бездънни очи на мъжа, унищожил живота ѝ — мъжа, с когото най-вероятно щеше да умре заедно в следващите няколко часа. И вече нищо нямаше значение. В душата ѝ се появи странно щастливо усещане и тя му се усмихна лъчезарно:

— Така ти се пада.

Нямаше начин лицето му да не придобие смаяно изражение — забеляза се дори в тъмнината.

— Представа нямах, че можеш да се усмихваш.

— Мога и да се смея — увери го тя.

— А бива ли те да обичаш някого?

Тя го загледа. Странно, сюрреалистично и същевременно някак напълно редно и естествено бе да води точно този разговор с най-големия си враг.

— Вече съм забравила — отвърна тя.

— И аз. Но съм чувал, че било като карането на колело или правенето на секс — става лесно, щом веднъж си се научил.

— Не съм сигурна дали някога съм се научавала.

— Мога да проявя търпение — увери я той, но тя се съмняваше в това. — Желая те, Ардат. Няма никаква логика, но те искам тук, при мен. Докато си в състояние да ме търпиш.

— Ти си луд.

— Така е.

Тя го погледна.

— Изглежда и аз — отсеке тя накрая.

— Знам — съгласи се той нежно.

Притисна се към него и леко се потърка като гладно коте. Той простена дълбоко, гърлено и тя си даде сметка, че членът му е единственото твърдо нещо, което се притиска към нея.

— Къде е пистолетът?

— Някъде в краката ни, мисля — отвърна той небрежно. — Внимавай да не го ритнеш на пода.

— Повече ме занимава въпросът как да ритна теб. Защо не ми каза, че си го взел?

— Други неща ме интересуваха. Както впрочем и сега.

Тя отново дръпна въжето на китките си.

— Има надежда да си развържа ръцете, ако се напъна. Въжето малко се поразхлаби, докато ние... ние...

— Разбирам за какво говориш — спря я той.

Отново се напъна, при което се притисна към тялото му и той простена.

— Внимавай — предупреди я. — Намирам се почти на края на издръжливостта си.

— Тогава не мърдай.

— Точно това правя.

Лежеше извърнат настрани, съвършено неподвижен, а тя се занимаваше със стегнатия възел. Усещаше болката някак далечна; дълбока силна болка в изтръпналите си ръце, но без да й обръща внимание, дърпаше, теглеше, изхлужваше въжето и в един момент започна по-леко да движи ръцете си.

Най-сетне освободи едната си ръка, но болката така я преряза, че притисна лице към рамото му, за да сподави вика си, отпуснала наранената си ръка помежду им. Болката се оказа жестока. Тя се постара да диша дълбоко.

Той я прегърна за миг. Въжето се размотаваше от тях и след малко Етън освободи и двамата ѝ взе пистолета, който лежеше в краката им.

Подът на спалнята изскърца, когато стъпи на него, но после, докато вървеше към шкафа, повече не се обади, слава Богу. Представляваше сянка в тъмнината, ала по шума от отварянето на чекмеджето, от металното издрънчаване и щракване тя се досети, че зарежда оръжието.

Нейният пистолет; пистолетът на майка ѝ. Щеше да се изправи пред онзи луд мъж и да умре, осъзна Ардат внезапно и някак отчаяно. Но знаеше също така, че няма да го остави да постъпи така.

Намери го в тъмнината и се пресегна да го докосне.

— Не — прошепна, опитвайки се да вземе пистолета.

Не бе подготвена за реакцията му.

Взе я в прегръдките си, притисна я към себе си и в тъмнината Ардат загуби изцяло представа къде се намира тя и къде се намира той. Ръцете му трескаво разкопчаха колана ѝ, смъкнаха джинсите надолу, а заедно с тях свлече и пликчетата ѝ. Тя му помогна: изрита джинсите настрана, а той я притисна към скрина, докато се занимаваше със своя цип.

Тя не издаде никакъв звук, когато проникна в нея, само затаи дъх. Обви краката ѝ около себе си и я вдигна от скрина. Вкопчи се в него, заравяйки лице върху рамото му, като се опитваше да преглътне задушавашите я въздишки.

Той не издаде никакъв звук, когато стигна до края. Остана съвършено неподвижен, докато се изпразваше дълбоко в нея, а тя се вкопчи в раменете му.

Постави я обратно върху скрина — виждаше го как целият трепери. Единственото ѝ желание беше да се върнат отново в леглото — доскоро техен затвор, — ала нямаше сили да помръдне. Можеше единствено да седи полугола, зашеметена, безпомощна.

Ръцете му обгърнаха лицето ѝ и я погалиха нежно. Внимателно и забързано я целуна по устните. И в този миг тя почувства как нещо тъмно, омразно я напуска и завинаги изтича от нея, както разтопен от слънцето сняг. Отвърна на целувките му.

Облече се в тъмното, докато той се отдалечаваше мълчаливо към вратата. Нямаше никаква светлина. Тъмнината ги обгръщаше изцяло: или електричеството още не беше дошло, или Том Уилмар си бе отишъл преди часове. Ала тя се съмняваше, че имат такъв късмет.

Блъсна се в Етън, но потисна порива си да се облегне на него.

— Не надушваш ли нещо?

Думите му едва се чува.

— Какво?

— Керосин.

— О, по дяволите — изруга Ардат.

Той се извърна и макар да не го виждаше, долови напрежението му. Хвана здраво ръцете ѝ и тя усети пистолета в ръката му.

— Слушай, остани тук. Ако запали къщата, излез през прозореца към покрива на верандата. Оттам не е толкова трудно да се скочи на земята.

— А защо не отидем двамата? — последва смисленият ѝ въпрос. — Да изчезнем, преди да разбере, че сме се освободили.

Не ѝ се налагаше да го вижда, за да схване, че той поклаща глава.

— Няма да оставя къщата в ръцете му — отвърна ѝ той.

— Не искам да умираш.

— Освен ако ти не ме убиеш — подразни я.

Освободи се от ръцете му и посегна да го притегли към себе си.

— Не предприемай нищо героично и глупаво — предупреди го. — Иначе ще ти се наложи да се разправяш с мен.

— Слушам — отвърна той. — А сега стой тук, докато се примъкна долу. Тъмнината ще ми е от полза: познавам къщата, а той не.

Остави я пред прага на спалнята; тя не долови никакъв звук, докато той се придвижваше по коридора. Преброи до десет и го последва.

Слаба светлина се процеждаше в подножието на стълбите; Ардат предположи, че Уилмар вероятно е оставил вратата отворена. Тялото на Етън за миг затъмни светлото петно и тя спря, твърдо решена да не го разсейва. Спусна се по стълбите и застана в подножието, но вратата тихо се затвори пред нея.

Не издаде никакъв звук, докато залиташе назад, хванала наранения си нос. От другата страна на вратата не се чуваше никакъв шум. Притаи дъх. Дали не бяха сбъркали? Ами ако Уилмар си е тръгнал преди часове? Или...

Светлините внезапно светнаха ослепително ярко и сякаш всичко експлодира. Остана на мястото си, но отчаяно се бореше с непреодолимото желание да се втурне и да се включи в битката. Обаче ако отклонеше вниманието му в неподходящ момент, имаше опасност да причини смъртта му. Едър и по-висок от мършавия Том Уилмар, той бе и въоръжен, макар малкият „Смит“ да изглеждаше жалък в сравнение с оръжието в ръцете на Уилмар.

Чу звук от счупени стъкла; в къщата проехтя изстрел, сякаш падна гръмотевица; последваха го тупкания, стенания и ругатни. В следващия миг настана зловеща тишина.

Към затворената врата се приближиха стъпки и тя се приготви да се хвърли в обятията на своя спасител.

Вратата се отвори; на прага със злокобно пламъче в бледите си, налудничави очи застана Том Уилмар.

— Хайде, излизай, малка госпожице — подкани я той.

Беше прекалено късно да се обърне и да побегне, а и Ардат нямаше никакво желание да се спасява. Хвана я за китката и я изтегли в ярко осветената кухня; от внезапната остра болка ѝ се зави свят.

Минаха няколко секунди, докато започна да вижда. Етън лежеше на пода, без да помръдва, но този път поне не се виждаше кръв. През един от счупените кухненски прозорци нахлуваше студен, влажен вятър, а пердето се вееше от напора му.

— Застреля ли го? — попита тя с измамно спокоен тон. — Мъртъв ли е?

— Още не, малка госпожице. Просто го фраснах по дяволски твърдата глава. Това момче е много упорито, какво ще кажеш? — Пренебрежително повдигна дамския пистолет. — Кой истински мъж ще използва такова префърцунено оръжие?

— То е мое.

— Нима? — изкиска се Уилмар. — Не можеш да нанесеш кой знае какви поразии с такова пистолетче.

— Може да убива — срязва го Ардат. — Уби майка ми.

— Леле... — смаяно възкликна той и подсвирна одобрително. — Не те взех за дама, навита да застреля собствената си майка.

— Тя се самоуби.

— Момиченце, той ще убие и дъщеря ѝ, ако тя не седне и не си затвори устата. Сега ще завържа глупавото ти гадже и не искам да споря с теб, докато го правя.

Тя дори не си даде труда да отрече, че са гаджета.

— А после какво ще правиш?

— Ще те завържа до него, ще подпаля къщата и изчезвам — обясни ѝ любезно. — Роана май няма да се появи, но ако това местенце пламне, всички в града ще се юрнат да гасят пожара и в суматохата има вероятност да забравят да се погрижат за жена ми.

— Нали не възнамеряваш да ни оставиш да умрем в пламъците?
Той ѝ се ухили.

— Напротив. Освен ако не предпочиташ да ти тегля куршума, за да не те боли. Но пък ще е доста лошо, в случай че пожарникарите успеят да пристигнат навреме. На твоето място бих рискувал.

Той метна малкия пистолет върху масата и се залови да изправя Етън.

Нямаше следи от огнестрелна рана, но предишната се бе отворила и по челото на Етън отново потече кръв, прониквайки в тъмните му коси. Уилмар го стовари върху един стол и за миг се обърна, за да вземе въже.

Етън се раздвижи със скоростта на нападаща змия — хвърли се напред, ала другият го изпревари. Посегна за пистолета си, извърна се и го насочи към Етън. Изцяло подвластна на инстинкта си, Ардат плъзна ръка към дамския „Смит“ върху масата.

Той гръмна, Уилмар нададе вик, падна по лице, а големият му пистолет се плъзна по лъскавия дървен кухненски под.

Ужасена, тя изпусна дамския „Смит“. Ръката ѝ бе изтръпнала от вибрациите; надуваше метал и кръв. Уилмар лежеше неподвижно, а под него се образуваше локвичка кръв.

— Убих ли го? — прошепна тя, като се отпусна на стола и притисна корема си с ръце.

— Не знам и не ми пука — отвърна Етън. — Ще предоставим на лекарите да разберат това. Отивам да взема телефона, за да ги повикам. — На прага се спря и се загледа в нея. — Добре ли си?

— Напълно — увери го тя и се изхлузи от стола, припаднала като истинска представителка на викторианската епоха.

ГЛАВА 14

Ардат лежеше на огромен диван в съвършено непозната стая. Беше будна от известно време, но не отваряше очи. Макар и все още унесена, слушаше шумовете зад затворената врата. Първо чу сирените — воят им сякаш започна почти в момента, когато се строполи на пода в кухнята, но времето някак ѝ се губеше и тя нямаше представа дали са минали пет минути, или пет часа откакто стреля и вероятно уби Том Уилмар.

Чудеше се трябва ли да изпитва съжаление. Ала в момента се чувстваше прекалено скована — физически и емоционално — за да се притеснява. Вероятно щеше да страда по-късно. Сега съзнаваше единствено, че той повече не е заплаха за никого.

Някой стискаше ръката ѝ; отвори леко очи и видя Етън Джеймсън. Държеше ръката ѝ, докато привързваше китката ѝ.

— Добре си се подредила — отбеляза той с равен тон. — Протривания от въжето, охлузена кожа, натъртвания. Но все пак е по-добре от огнестрелна рана. Как е главата ти?

Ардат отвори по-широко очи.

— Остави сега главата ми! Уилмар мъртъв ли е? Убих ли го?

Той я дари с жестока усмивка.

— Ще оцелее, макар че сигурно би предпочел да е умрял. Не допускам да безпокои повече Роана или друга жена. Никога вече.

— Какво искаш да кажеш? Не бъди толкова тайнствен.

— Простреляла си ташаците му, скъпа. Напомни ми да се погрижа да скрия всякакви оръжия от теб. Ти си по-опасна, отколкото си давах сметка.

— Какво съм направила?

— Е, станало е, предполагам, по погрешка, но Зек положително ще иска пълни показания. Вероятно нямаш разрешително за пистолета, нали?

— Имам, разбира се — срязва го тя. — Аз съм отговорна жена. Възнамерявах да го използвам.

— Какво спазващо закона същество! — възкликна той. — Винаги извършвай убийствата с пистолет, за който имаш разрешително. Така нещата стават доста по-прости.

Опита се да седне, но той сложи ръка на рамото ѝ и не ѝ позволи.

— Стой тук. Мина през доста изпитания. Не желая отново да припаднеш. Не ти отива.

— Не съм припадала.

— Добре: значи кръвното ти е паднало и ти е причерняло. Но на мен ми заприлича на загубване на съзнание. — Привърши с превързването на китката ѝ. — Готова ли си да дадеш показания на Зек?

— Дай ми минутка, ако обичаш — раздразнено промърмори тя.

Опита се да отметне косите от челото си. Етън изглеждаше отдалечен, дистанциран, свършено непознат и случилото се през последните няколко часа се стовари като бреме върху гърба ѝ.

Надигна се да седне и този път той не я възпря. Стана, наведе се към нея, а тъмните му очи излъчваха загриженост:

— Вече стабилизирах състоянието на жертвата ти и го откараха в болница — съобщи ѝ тихо. — И изтеглиха колата ти в града...

— И ти намираш всичко това за много смешно, така ли? — прекъсна го тя.

— Това, че простреля Том Уилмар в ташаците? Има и забавна страна — призна той. — Така поне стреля по някого, а той го заслужаваше много повече от мен.

— Така е — промълви тя. Пое си дълбоко дъх. — Съжалявам.

Изглежда я с присмехулно недоверие:

— Съжаляваш? За какво?

— Че се опитах да те убия.

Той поклати невярващо глава:

— Никога ли няма да престанат да се случват чудеса? Разбра ли, че не съм жесток, безсърдечен съблазнител, който е провалил живота ти?

Тя го погледна смело в очите:

— Всъщност точно такъв си.

Той нетърпеливо изрече:

— Виж, майка ти е...

— Не говоря за майка си. Говоря за себе си.

Той не помръдна.

— Провалил съм живота ти, така ли?

— Да — отвърна тя. — Не че имаше кой знае колко за проваляне — призна. — И без това не бях особено щастлива.

— Надявам се, не си въобразяваш, че се каня да те направя щастлива? — попита той с леко ужасен тон.

— Не вярвам в приказки, Етън.

Остана доволна от достойнството, с което успя да му отговори, особено като си припомни как само преди часове обвиваше тялото му с ръце и крака и потреперваше от екстаз.

— И според теб аз съм жесток прелъстител?

— Изключително жесток — подчерта тя тихо. — И много съблазнителен. — Пое си дълбоко дъх, твърдо решена да каже всичко, преди полицията да я отведе. За него нямаше никакво значение, но за нея имаше. — Ти си опасен мъж, Етън Джеймсън. Опасен за сърцето и душата ми, както и за цялото ми досегашно благополучие. Ако бях глупачка, щях да ти призная, че съм влюбена в теб, но не съм...

Той не пророни нито дума, просто се взираше в нея, а Ардат се страхуваше да срещне погледа му. Победи я, защото тя така и не си даде сметка колко добре въоръжен е всъщност. Всичко, в което някога вярваше, лежеше разбито в краката ѝ; включително и гордостта ѝ.

Зое не бе наранена светица, предадена от жесток любовник. А и Ардат не бе преродената Зое и никога не е била. Тя бе самостоятелна жена — силна, умна. И само понякога беше невероятно глупава. Но тя не беше Зое. Беше просто жена и се влюби за пръв път. И то в най-ужасния миг през живота си.

Погледна към него с надежда, че той ще изрече нещо, ала вратата се отвори със замах и вътре нахълта едър цивилен мъж.

— По дяволите, Етън, нямам време да чакам повече — заяви той и се почеса по плешивата глава. — Трябва да отида до болницата и да напиша доклада. Дай да поговоря с малката госпожица, за да получа първоначалните показания, и изчезвам.

— Тя не е малка госпожица, Зек — обади се Етън с леко насмешливи нотки в гласа. — Том Уилмар я наричаше така и виж какво му се случи.

Зек направи инстинктивно движение да прикрие слабините си, после се засмя сконфузено.

— Голям шегаджия си, Етън.

— Голям — промълви той, без да откъсва поглед от нея.

— И как така госпожица Смит се озовава тук с пистолет? Не ми каза, че очакваш някого, Етън — обърна му внимание Зек, като гледаше и двамата с подозрение.

„Вероятно в затвора няма да е чак толкова лошо“ — помисли си Ардат. В края на краищата нали там очакваше да попадне накрая? Но понеже на практика не бе застреляла никого, а бе действала при самоотбрана, сестра й Дайна няма да срещне никакви трудности да я измъкне под гаранция.

— Нямам навик да ти съобщавам за романтичните си срещи, нали, Зек? — подхвърли Етън небрежно.

Ардат го погледна шокирано, но прекалено улисаният Зек не забеляза.

— Но, Етън, обикновено споделяш с кого си... Имам предвид... — Изчерви се. — Е, нали знаеш как си говорим по мъжки.

— Ардат е по-различна — срыза го той.

— Да, да... Ясно — отвърна полицаят объркано. — Разбира се. Щом... — Млъкна за миг. — Възразяваш ли да я отведа в града, за да получа показанията ѝ? Или предпочиташ ти да я докараш по-късно?

Ардат се надигна, без да изчаква отговора му.

— Ще бъда готова след няколко...

— ... дни — завърши вместо нея Етън.

— Не, не, Етън, не мога да чакам дни — възрази Зек.

Младата жена гледаше изумена към Етън и всъщност нямаше представа какво очаква да види в тъмните му очи.

— Тя няма да ходи никъде. Нуждае се от почивка на легло, Зек. Дни наред. По някое време все ще се спуснем в града и ще ти помогнем да приключиш преписката.

— Но, Етън...

Той мина край Ардат, без да я погледне и без да я докосне. Хвана Зек за рамото и го изведе от стаята, а после и от къщата. След няколко мига тя чу затръшването на кухненската врата и бръмченето на двигател — вероятно на полицейската кола. Докато Етън се върна в обширната всекидневна, Зек вече бе заминал.

— Е? — попита той, застанал пред нея.

— Е? — отвърна тя.

— Пистолетът е у Зек, в случай, че отново се изкушиш.

— През живота си не желая да видя повече пистолет.

— През целия си живот ли?

Пристъпи към нея. Тя беше висока, силна жена. Ала и той бе висок, силен мъж.

— Мисля, че те харесвам повече като глупачка — прошепна той.

— Какво искаш да кажеш?

Обгърна лицето ѝ с ръце.

— Остани при мен, Ардат. Обичай ме като глупачка. Дай ми възможност да изкупя греховното си минало.

Посегна да отстрани коварните му ръце от лицето си, но вместо това ги покри със своите.

— Защо? Защото ти напомням за майка ми и този път искаш да го направиш както трябва?

Жестоки думи, но той дори не трепна.

— Не — възрази той. — Вероятно съм се влюбил в майка ти, защото е приличала на теб. Този път обаче искам оригинала.

Тя не помръдна.

— Нали си даваш сметка колко ирационално и нездравое е това?
— попита тя.

Усмихна ѝ се накриво.

— Сигурно.

— Ще ме обичаш ли?

— Определено.

Погледна го и се усмихна замаяна.

— Добре. Тогава вероятно няма да те убия.

**ДАЙНА
ДОНА ДЖУЛИАН**

ГЛАВА 15

Зимата на 1997

Настъпваха коледните празници; беше двадесет и трети декември. Носеха се смехове и звън на камбанки, помещенията се окичваха с клонки. Оставаха два дни за пазаруване. Днес съдът щеше да заседава за последен път, а после — чак през новата година. Алилуя!

Дайна Клейтън Смит беше облечена в червено; яркочервено. Червена рокля, червено палто, алено червило. Облеклото ѝ нямаше нищо общо с празника и веселбите. Това просто бе част от внимателно обмислена стратегия — искаше да спечели бракоразводното дело на своята клиентка Мелани Уорън, която очакваше да получи огромно обезщетение.

— Охо! — възкликна Стан Розентал, докато крачеше откъм асансьорите. — Изглеждаш като милион долара, тоест почти колкото хонорара, който ще получиш от съпругата на клиента ми, ако съм осведомен правилно.

Дайна вдигна очи. Стан — адвокатът на Пол Уорън (комуто предстоеше съвсем скоро да стане бившият съпруг на Мелани) беше червей, но с невероятно самочувствие.

— С хубав костюм си, Стан. От бутик е, нали?

Оригиналният модел на „Валентино“ му струваше няколко хиляди. Засмя се, доловил подтекста.

— Сладка си, Смит. Дяволски сладка.

— Старая се да радвам хората — отвърна тя и го дари с една от сияйните си усмивки.

— Е, опасявам се, че няма да зарадваш прекрасната и невярна госпожа Уорън. Този път ще загубиш, драга. Защо не прие щедрото предложение на Пол? Два милиона щяха да са ѝ достатъчни, за да е щастлива дълго време.

Бяха стигнали до вратата на заседателната зала. Дайна внезапно спря и погледна часовника си. Пет минути до началото на представлението. Съблече палтото и остана по роклята без ръкави,

която подчертаваше дребното ѝ, но изключително женствено тяло. Остави палтото заедно с дипломатическото си куфарче и чантата върху скамейка и отново се обърна към колегата си. Пристъпи и се зае да оправя вратовръзката му. Не бързаше. Когато приключи, вдигна поглед и срещна неговия.

— Ето. Сега изглеждаш идеално. Истински трепач на дракони. Жалко, че се явяваме пред Томас Фаулър. Нейна светлост Разтвори крака без съмнение щеше да подмокри съдийските си пликчета.

Той се ухили.

— Ти си кучка, Смит. Но толкова красива, че наистина ми е страшно неприятно за това, което ще направя с теб в залата.

— О, не се занасяй. Човек е длъжен да прави каквото трябва. Освен това ще ти доверя една малка тайна. — Отпусна длан върху рамото му и пристъпи напред. — Снощи се отбих в „Галерия“ да понапазарувам в последния момент. Отбих се да видя и Дядо Коледа. — Приближи се още малко, за да прошепне последното в ухото му: — Седнах в скута му, Стан.

Спретнатият дребен мъж вдигна гъстите си вежди и скръсти ръце на гърдите. Изкиска се.

— Кълна се: да се спори с теб е по гот, отколкото да се прави секс. Продължавай. Какво стана после?

— Ами Дядо Коледа ме попита какво искам за празниците, глупчо.

— О, разбира се. Как не се сетих? Но нали съм евреин, та забравих. Е, и ти какво му отговори?

Дайна вдигна два пръста и ги размърда пред очите му.

— Само две неща, Стан. Казах: „Дядо Коледа, миличък, аз съм момиче със страхотен късмет и направо ми е неудобно да искам каквото и да било.“ Той се поинтересува дали съм слушкала през годината и когато го уверих колко страшно, ама страшно добричка съм била, ме увери, че заслужавам каквото желае малкото ми сърчице, и обеща непременно да ми го даде.

— Хайде! Не издържам. Какво му поиска?

Дайна поклати глава, нацупи се и се престори на разочарована.

— О, Стан, толкова е лесно. Не мога да повярвам, че не се сещаш. Единственото, което искам, е ташаците на клиента ти да увиснат на коледното ми дърво.

Адвокатът отметна глава назад и гръмко се изсмя, а тя се обърна към скамейката, където бе оставила нещата си.

Сега там седеше някакъв мъж. Ухили й се, когато погледите им се срещнаха.

— Добре го измисли — отбеляза той, подавайки й палтото и чантата, а тя взимаше куфарчето си.

Дайна предпазливо се усмихна в отговор.

— Благодаря.

— Няма защо — отвърна мъжът. — Успех... при смилането на клиента му — добави, докато изящните й черни вежди се свиха въпросително.

Тя отново се усмихна, после се извърна и мина през вратата, която Стан държеше отворена за нея. Мелани вече седеше в залата — изглеждаше неспокойна и несигурна. Адвокатката закрачи по-бързо, но продължаваше да мисли за мъжа във фойето. Загорялото му лице със зелени очи и преждевременно побелелите му коси го правеха особено привлекателен. Тя почувства мигновено привличане, но сега изпитваше по-скоро неловкост. Имаше странното усещане, че са се срещали и преди, макар това, разбира се, да бе нелепо. Една жена не забравя толкова привлекателен мъж. Никога.

Дайна изслуша решението на съдията Фаулър с поглед, сведен към отпуснатите си ръце на масата пред нея. Позволи си само съвсем бегла усмивка. От устните на Мелани Уорън се изтръгна едва чуто изненадано изчуруликване. Дайна я погледна и й намигна. Бившата сервитьорка се справи много добре. През цялото време се държа като истинска аристократка със синя кръв. Думата естествено си казаха и дългите и многобройни напътствия и уроци на Дайна, а клиентката й се оказа достатъчно добра актриса, за да залови първоначално хотелиерския тайкун.

Дайна хвърли поглед към масата на противниците само на няколко метра от тях и леко свъси вежди. Вече официално бившият съпруг на клиентката й правеше сцена.

Тя се обърна към Мелани и широко й се усмихна.

— Честито.

— Благодаря. — Очите на клиентката й се изпълниха с искрени сълзи. Тя ги изтри внимателно с крайчето на дантелената си кърпичка

и изведнъж се засмя. — Боже, Дайна, знаех, че си добра, но, мила, ти направо го разби! — възкликна и пак се засмя.

Адвокатката си позволи да се изкиска тихо, но бързо се овладя.

— Тъкмо това възнамерявахме да направим от самото начало. Но чуй ме, Мел. Онзи мъж е толкова бесен, колкото ти си щастлива в този миг. Очевидно не обича да губи. Ще му е нужно известно време, докато се успокои, и дотогава искам да го избягваш. Когато си тръгнеш оттук, настоявам да се прибереш направо вкъщи. Включи алармената си система. Ако желаеш да отпразнуваш свободата си, покани приятели. Ти самата не излизай.

Тъмните очи на Мелани се разшириха.

— О, хайде, Дайна. Пол може да се държи като задник в момента, но е безобиден като плюшено мече. А се сърди, защото още ме обича. — Тя се изхили. — А и истината е, че и аз го обичам. Просто моногамията не е присъща, особено за темпераментни хора като Пол и мен.

— Както и да е — отбеляза Дайна и като отвори куфарчето, започна да прибира документите по последното ѝ за годината дело. — Просто бъди внимателна и ми се довери за тези неща. Яростта на изоставена жена е нищо в сравнение с гнева на отхвърлен мъж.

Мелани сви рамене.

— Добре, малка моя госпожа Грижа. Обещавам да не каня клетия Пол на събирането си утре вечер. Но и ти ми обещавай нещо.

— Какво?

— Че ще си починеш по празниците. През последните няколко седмици работи страшно усилено заради мен. Сега е моментът да се отпуснеш и да се позабавляваш.

— Наистина възнамерявам да се отпусна — увери я Дайна и погледна часовника си. — И започвам точно след петнадесет минути.

— Чудесно. Защо да не те изчакам и да те поканя на обяд? Нещо като да го отпразнуваме по момински.

Стисна ръката на Мелани.

— Благодаря, но ще пътувам извън града. Остава ми да уредя само още един въпрос с многоуважаемия си колега ей там и изчезвам.

Двете жени се прегърнаха и Дайна се загледа как Мелани се затича след бившия си съпруг, спря го при вратата и топло го прегърна.

Дайна сви рамене и затвори куфарчето си.

— Беше изчислила всичко, нали? — попита Стан Розентал през рамото ѝ.

— По дяволите, Розентал, стресна ме.

— Съжалявам. Просто исках да те поздравя. — Прокара ръка през изрядно подстриганите си коси. — Кълна се, Смит, просто не знам как го постигаш. Готов бях да заложа целия си хонорар от това дело, че съдията Фаулър ще те изхвърли със смях от залата. Искам да кажа — тази дама е обслужвала сексуално съперниците на съпруга си така редовно, както други жени перат. — Изхили се. — Естествено, не ѝ навреди, че я облече в карирано костюмче, за да прилича на ученичка, докато самата ти се яви като мечтата на всеки мъж.

— Ти се издъни, драги Стан, това е истината. Моята клиентка просто е искала да играе по-активна роля в хотелиерския бизнес на Пол. Може да се приеме, че в луксозните апартаменти из хотелите на съперниците му е правила маркетингово проучване за него. И както узна днес, съперниците на клиента ти не са нашепвали единствено мили думички в ухото на госпожа Уорън. Със значителната информация, която тя е събрала при своето... проучване, е докарала доста пари на съпруга си. Както чу — според негова светлост тя е спечелила за Уорън доста повече пари, отколкото е сумата на поисканото обезщетение.

— Да, да. Чух присъдата. Ужилиха моя човек, а твоята клиентка си тръгва с торба пари. Но всичко свърши. Делото приключи. — Потърка брадичката си и поклати глава. — Е, да забравим господин и госпожа Уорън и да поговорим за лейди Ди.

Дайна мразеше да я нарича така и макар да се постара да прикрие раздразнението си, не се съмняваше, че в момента очите ѝ са по-скоро сребристи, отколкото сиви. От друга страна — какво значение имаше? И без да напруга въображението си, се досещаше какъв ще бъде разговорът, но не възнамеряваше да изслуша поредната лекция как финалът невинаги оправдава средствата само защото отново спечели срещу него. Въздъхна и скръсти ръце на гърдите си, за да си осигури няколко секунди, през които да се поуспокои.

— Виж, Стан, уважавам те и съжалявам, ако съм накърнила самочувствието ти. Но както сам каза — делото приключи. Край. Време е да започнем да празнуваме, а мен ме чака дълъг път, преди да се посветя на това. Така че...

— Къде отиваш? — резкият му тон я накара да примигне от изненада.

— На езерото — промърмори и продължи да доопроява и подрежда документите. Огледа се. Разсилният нагласяваше датата на календара за първия работен ден от Новата година. Привлекателният мъж, когото видя във фоайето, седеше в дъното, близо до вратата. Нито един от тях не се намираше достатъчно близо, за да е чул неволното й изтърваване, прецени тя. Но въпреки това ръцете й трепереха, а сърцето й биеше лудо. — Съжалявам... Не е редно да давам по-точни координати, Стан. Дори и толкова не биваше да споделям. Полицията... Е, знаеш.

— Да, знам. Този негодник Джейкъбс те е набелязал в списъка си. Една жена вече умря. Значи оставате Тори Джейкъбс, съдийката Бианчи и ти, за което всъщност искам да поговорим, колежке.

— Ти беше страшно добър адвокат, но се промени. Не знам точно от какво. Вероятно успехът те е споходил прекалено рано или лесно. А не е изключено богатата ти и известна клиентела да те заслепява. Каквато и да е причината, ти превърна практикуването на правото в игра, където всичко е позволено. Няма значение кой ще пострада. Номерата, които вадиш от торбата си, стават все по-гадни...

По дяволите! Мислила съм си, че именно така ще завършиш. Великият Розентал се наслаждава, защото е стъпил на територията, запазена завинаги като привилегия на добрите стари момчета.

— Да, вероятно си права — отвърна Стан, а лицето му изведнъж потъмня. — Но защо да не съм искрено загрижен приятел? И не говоря само за този луд Джейкъбс. Полицията е по следите му и съм сигурен, че ще го заловят, преди да успее да нарани и вас, останалите.

Тя се изсмя.

— Загрижил си се за мен? За душата ми? Това ли се опитваш да ми кажеш?

Стан изглеждаше сконфузен, но решително заяви:

— Да, Дайна. Точно за това се тревожа.

— Е, успокой се. Името ми е Смит, не Фауст. Душата ми е в безопасност, Стан. Не съм се пазарила с дявола.

— Сигурна ли си?

— Защо просто не признаеш колко добър адвокат съм? Знаеш ли какъв ти е проблемът? Преди три години, когато за пръв път стъпих в

този съд, вие, момчетата, ме погледнахте и видяхте — прости ми нескромността — привлекателна млада жена, която бихте могли да заведете на вечеря, в леглото си или кой знае още къде, но не и да я приемате сериозно в съда.

Стан сведе поглед в пода и Дайна се изсмя. Отпусна ръка върху рамото му.

— О, стига. Не се чувствай неловко, а и не ми се сърди. Аз не ти се сърдя. Дори ще ти издам една малка тайна. Обожавам да ме подценяват и да флиртуват с мен даже когато пледираме пред съдията. И не те виня, че си раздразнен. Списъкът на делата, които съм спечелила, е кратък, но непоклатим. — Взе луксозно опакована кутийка от масата и му я връчи. — Всъщност бях така уверена в изхода на делото, че ти купих утешителен подарък. Е, весели празници, Стан.

Въпреки раздразнението си той не успя да не се ухили.

— Ама наистина, Смит, не трябваше.

Тя се усмихна и се надигна на пръсти, за да го целуне по бузата.

— Напротив. Определено исках. А и ти си така дяволски сладък, че не можах да устоя — завърши и взе чантата си.

Усмивката ѝ веднага изчезна и тя се намръщи, щом погледна часовника и си даде сметка колко закъснява. Налагаше се да побърза, ако искаше да пристигне на езерото, преди да се стъмни.

— Нещо не е ли наред? — попита Стан.

— Х-ммм... О, не. — Крайчетата на устните ѝ леко се вдигнаха нагоре. — Хайде, отвори подаръка. Трябва да бягам. Приятно прекарване, Стан. Ще се видим догодина.

Докато приближаваше вратата на залата, привлекателният непознат внезапно препречи пътя ѝ.

— Извинете — каза тя, без да си даде труда да прикрие нетърпението си.

Мъжът отвори вратата и ѝ направи път.

— Забрави палтото и куфарчето си — обади се той.

Дайна замръзна, а ръцете ѝ настръхнаха. Изведнъж разбра. Спомни си. Вече беше чувала този глас. Веднъж, преди няколко месеца. Но нямаше никакво съмнение. Една жена не забравя мъжа, способен да изрече най-невинното изречение като покана да се любят... Особено когато въпросният мъж е обещал да я убие.

ГЛАВА 16

Беше същият глас. Гласът на Адам Джейкъбс.

Очите — също. Помнеше очите. Как да ги забрави? Дълбоки, зелени, проникателни и заплашителни — същинска счупена стъклена бутилка, която направо я разряза онзи ден в съда, когато той получи свободата си на невероятна цена.

Останалата част от него обаче — лицето, косата, дори стойката — се бяха променили. Бяха различни. Не бяха същите.

На устните му се появи крива усмивка и неразумна глупачка каквато беше, Дайна също му се усмихна.

— Отивам... Отивам до тоалетната. Ей сега ще се върна.

Отново се усмихна, извърна се и потисна желанието да побегне. „Не се паникьосвай, момиче. Върви. Бавно. По-бавно.“

Но щом се озова в тоалетната, тя изостави всякакви преструвки и се отдаде на страха си. Облегна се на един от умивалниците и се помъчи да нормализира дишането си. Трепереше, а сърцето ѝ биеше лудо в гърдите.

Дайна ахна при вида на изражението си в огледалото. Черните ѝ коси се виеха като копринени фитили. Очите ѝ, обикновено перленосиви, сега бяха потъмнели, а лицето ѝ, дори под безупречно положения грим, беше преbledняло и опънато.

— Червило — заповяда си тя и започна да се бори със закопчалката на чантата, която някой идиот дизайнер бе поставил, за да я влуди. — Нужно ми е само малко червило и пудра.

Бръкна в чантата за козметичния несесер, но ръката ѝ напипа гладката, хладна дръжка на пистолета.

— Божичко! — простена тя.

Напълно бе забравила за пистолета, който Ардат настоя да носи със себе си.

Дайна разказа през смях, че недоволният бивш съпруг на нейна клиентка я е заплашил с убийство, но полицейският детектив настоя да си купи пистолет и да се научи да борава с него. Самата Ардат взе заплахата много насериозно и не спря да ѝ чете лекции, докато тя не се

закле да последва съвета на полицията, да си извади разрешение за оръжие — издаваше се при „специални екстремни и опасни обстоятелства“ и да носи пистолета неотлъчно със себе си. А после, за да е сигурна, че Дайна ще я послуша, Ардат накара Лорън да ѝ се обади, защото изцяло съзнаваше властта на уважаваната им най-голяма сестра — получи ли подобно обещание, то на всяка цена ще бъде спазено. Само дето Дайна не бе съзнавала до каква степен ненавижда оръжията и колко трудно щеше да ѝ бъде да изпълни обещанието си, докато не усети пистолета в ръката си.

Беше двадесет и два калибров „Смит и Уесън“ — дамски „Смит“. Много лек и дори изящен с късото си дуло и необикновената перлена дръжка. Приличаше повече на играчка, отколкото на смъртоносно оръжие. Тя буквално се изсмя на перспективата да го зареди с петте малки куршума.

Но когато го направи, вече не се смееше. Остави пистолета върху масата и се загледа в него, като се люлееше на стола, обгърнала коленете си с ръце. Пистолетът пробуди спомена за ужасната трагедия, за която никога не ѝ стигна смелост да мисли. Няколко пъти се насили да го вземе и най-сетне успя да го вдигне, за да го постави в чантата си. А после я напъха под възглавниците на дивана, понеже не можеше да я гледа, без да се сети за зареденото оръжие вътре.

Нужни ѝ бяха няколко дни да свикне да носи оръжието със себе си, дори успя да се убеди, че то не е нищо повече от успокоение за полицията и загрижените ѝ сестри. До тази сутрин беше забравила за него. Но ето, сега го държи с пръст на спусъка, с цел да се защитава.

Не! Това са глупости. Никога няма да застреля друго човешко същество. Не е в състояние. Способна е да принуди мъж да коленичи в съдебната зала, дори фигуративно да го кастрира при нужда, но бракоразводният съд не е място, където се решават въпроси на живот и смърт.

Здравият разум се възвърна заедно с известно успокоение.

Исключено беше мъжът отвън да е Адам Джейкъбс. Абсурдно беше да се допусне, че ще влезе в съда, за да я убие. Може и да е луд, но не е глупав.

Тогава защо тя се крие в тоалетната и цялата трепери?

Защото полицията, сестрите ѝ и всички останали я доведоха до нервна криза.

Защото нещастният привлекателен тип имаше такъв галещ глас.

Защото зелените му очи ужасно приличаха на очите на Адам Джейкъбс, а бяха и много секси.

Ами злобната усмивка, с която ѝ отвори вратата? И най-лошото — не можеше да не отбележи как ѝ обърна внимание, че е забравила куфарчето и палтото си. Господи, нищо чудно, че побягна да се скрие. Този човек очевидно е дявол!

Ръката ѝ все още потреперваше, докато нанасяше червило на устните си, но сърцето ѝ се бе поуспокоило и тя отново дишаше нормално.

Значи, ако побърза, не е изключено той да е наоколо и тя ще изглади нещата, демонстрирайки нормално поведение. Пооправи с ръка косите си.

Нагласи шалчето на врата си и с най-изкусителната си усмивка излезе от тоалетната.

Непознатият стоеше на няколко крачки, облегат на стената. Куфарчето ѝ бе на пода до краката му, а палтото ѝ бе преметнато през ръката му.

— А, ето те и теб — изрече той, вдигна куфарчето и ѝ го подаде. — Заповядай. Всички си тръгнаха и реших, че е по-добре да ги изнеса от залата, преди портиерът да заключи.

— Благодаря — промълви тя, прибра кичур коса зад ухото си и усети как стомахът ѝ отново се свива. Огледа празното фоайе. — Всички ли си тръгнаха?

— Почти. Останаха само няколко пазача и чистачките — отговори той и се запъти да повика асансьора. — И как да ги вини човек? По това време на годината има много работа: да се донапазарува, да се отиде на празненство...

Асансьорът пристигна, вратите се отвориха. Дайна се поколеба. „А ти защо още се навърташ наоколо, искаше да го попита. И защо продължаваш да държиш палтото ми?“

С жест той я покани да влезе преди него и приятната му усмивка я поуспокои.

— Между другото, колегата ти хареса подаръка. Показа го на разсилния.

Дайна свъси вежди. Докато вратите се затваряха, а той натисна бутона за приземния етаж, тя поклати глава.

— Голям мухльо — отбеляза мъжът.

Да. Сигурна в невероятния си успех, му бе купила огромна близалка. Дайна се засмя, после го погледна и леко се намръщи.

— Не е хубаво да злорадствам така, нали?

— На мен ми се стори адски подходящо — увери я спътникът ѝ.
— А и той го прие нормално, независимо че разказа играта на клиента му. — Засмя се и поклати глава. — Но на твое място бих си пазил гърба.

— О, ще измисли нещо да си го върне, не се съмнявам — обади се тя, изпитвайки внезапно успокоение при отварянето на вратите. Излезе в студения гараж.

— Б-ррр... — потрепери и посегна за палтото си. — Е, весели празници и благодаря, че прибрахте нещата ми, господин...

— Джейкъбс — отвърна той, подаде ѝ палтото и разкри пистолета, насочен право в гърдите ѝ. — Няма защо, госпожице Смит.

ГЛАВА 17

Писькът се изтръгна от гърлото на Дайна, но в следващата секунда мъжът запуши устата ѝ с ръка. Тя яростно разтърси глава. Нямахше намерение да бяга. Просто искаше да го помоли да не я наранява. Ала самата мисъл бе налудничавя. Щеше да я нарани, естествено. Щеше да я убие точно както обещавахе в писмото, изпратено ѝ преди две седмици. Както бе убил и Рона Харкър, любовницата си, която свидетелства срещу него на бракоразводното му дело.

Той я хвана през кръста и я вдигна от пода. Ами ако успее да замахне с куфарчето, да го използва като бухалка и...

— Не се съпротивлявай — прошепна ѝ в ухото. — Окажи ми съдействие и няма да те нараня.

Успя да тръсне глава няколко пъти — надяваше се той да го възприеме като знак на съгласие.

Вероятно я разбра, защото я пусна да стъпи на пода и бавно отстрани ръка от устата ѝ, макар да я отмести само до рамото ѝ. Усещаше дулото на пистолета опряно в тила си.

— Извади ключовете от чантата — нареди той все така тихо.

Чантата! Пистолетът ѝ бе вътре. Ако успееше да го извади, без той да забележи, би могла... Какво? Трепереше така силно, че дори не успяваше да отвори закопчалката. А дори и да го извади, най-вероятно би простреляла себе си.

— Побързай — подкани той, а пръстите му се впиха в рамото ѝ.

— О-ооо... — проплака тя, но най-после се справи със закопчалката и измъкна ключовете.

— Студено ми е и ръцете ми са изтръпнали. Може ли да си облека палтото и да извадя ръкавиците от джоба?

Той грабна ключовете и натисна бутона, за да изключи алармата на скъпата ѝ кола.

— Ще се стоплиш в колата.

— Къде ще ходим? — попита тя.

Вместо да ѝ отговори, той отвори вратата към мястото до шофьора, метна палтото ѝ отзад и с пистолета направи жест тя да стори същото с куфарчето и чантата си.

— Влизай — нареди ѝ, — и седни зад волана.

Качи се след нея, натисна бутона за автоматично затваряне на вратата и ѝ подаде ключовете.

— Започваш да посиняваш. Запали колата и после сложи предпазния колан.

— Да не би да се тревожиш, че ще катастрофирам и ще пострадам? — попита тя с горчивина.

Джейкъбс се ухили.

— Ни най-малко. Шофираш много добре. Знам го, защото съм те следил. Но също така знам, че си дама с установени навици и винаги слагаш предпазния колан. Онзи старец на входа може да забележи, ако не го сложиш.

Съблече тежкото си черно яке, сгъна го и го постави помежду им. Кимна към дигиталния уред за отчитане на температурата.

— Вече е петнадесет градуса. В тези нови скъпи колички има чудесна система за контрол на температурата.

Беше прав, естествено. В колата скоро щеше да стане двадесет и два градуса, докато навън беше минус десет.

— Е, ще ми кажеш ли къде отиваме? — попита Дайна и примирено въздъхна, когато въоръженият пазач при входа ги пусна да минат.

Похитителят ѝ я изгледа, после се наведе напред и отвори жабката. Измъкна карта, върху която дебела червена линия следваше предварително начертания маршрут. Подхвърли я в скута ѝ.

— Май отиваме в твоето бунгало на плажа Осадж. Убеден съм, че и със завързани очи ще стигнеш дотам, но отделих няколко минути да се запозная с картата, преди да дойда в залата да те видя как действаш.

— Бил си... Бил си в колата ми? — попита тя невярващо.

— Ами да. Нали ти казвам: исках да се запозная с пътя до нашето малко скривалище. — Кимна към задната седалка и продължи: — Освен това защо да мъкна в съда сака си, когато беше по-удобно да го оставя тук?

Очите ѝ се напълниха със сълзи, а гърлото я заболя от усилието да сподави изхлипването си. От силното стискане на волана кокалчетата ѝ побеляха, а пръстите ѝ започваха да изтръпват. Беше ужасена, но същевременно почувства и колко е разгневена. Как смееше той да нахълтва в колата ѝ? Но това беше дребно престъпление в сравнение с отвличането. И... убийството. О, Господи, така възнамеряваше да постъпи, нали?

Тя стисна зъби и се поизправи на седалката. Едва се държеше. Малка грешка от нейна страна и всичко щеше да пропадне.

Изведнъж ѝ стана смешно. Добре, загуби. И какво от това? Какво ще стане, ако изведнъж рухне, ако се разтрепери и изпадне в такава истерия, че да не е в състояние да шофира повече? Дали щеше да разбие колата? Да пострада? Дори да загине. А ако запази самообладание, няма да умре, преди да стигне до усамотения бряг на езерото. Там ще я нарежат на парчета като клетата Рона Харкър. Повероятно бе да заровят тялото ѝ в плитък гроб сред гората и да не го открият в продължение на месеци... а даже и на години.

Не, няма да се остави да я водят на заколение като жертвено агне. Бавно издиша и си наложи да се намести по-удобно. Гърбът ѝ леко се изви, раменете ѝ се отпуснаха и тя разхлаби хватката върху волана. Прокара ръка през косите си и после я отпусна уж небрежно върху крака си. Беше взела решение. Знаеше какво трябва да направи, но още бе рано да действа; не можеше да изпълни замисъла си по претъпканите градски улици. Ала щом излезе на магистралата 144, където движението е по-слабо, как само ще обърка плановете на господин Джейкъбс.

Скритият пистолет изведнъж отново се появи, насочен към гърдите ѝ.

— Какво... Какво правиш? — заекна тя, а твърдата ѝ решителност мигом изчезна.

— Виждаш ли онази черква? Спри на паркинга ѝ.

— Но... О-ооо...

Дулото болезнено се заби в ребрата ѝ и прекъсна всичките ѝ протести. Даде десен мигач и насочи колата към паркинга според нарежданията му.

— Иди зад черквата — нареди той.

О, Господи, променил е решението си. Нямахте да изчака. Щеше да я убие тук и сега. Не, не, не. Не се чувстваше готова да умре. Натисна силно спирачките, освободи от скорост и се обърна с лице към него.

— Добре, стига! Ако ще ме убиваш, Адам, направи го тук, та да те видят всички от улицата и онези, които минават покрай нас с коли. Няма да те улеснявам, като отида отзад, където ще ме убиеш, ще захвърлиш тялото ми и ще си тръгнеш с колата сякаш нищо не е станало.

— Първо — името ми не е Адам. Аз съм Евън Джейкъбс, брат на Адам Джейкъбс — на Ей Джей. — Но можеш да ме наричаш Джейк. Всички го правят.

— Е, сега, предполагам, е редно да се почувствам по-добре. Почти не полудях, докато се чудех, как така не те разпознах. — Скръсти ръце на гърдите си. — Ще се наложи да ме извиниш, но не давам и пет пари как те наричат хората. Твоето презиме е Джейкъбс и очевидно участваш в някакъв налудничав план за отмъщение, който вече отне живота на една жена, а сега се готвиш да застреляш и мен, за Бога!

Джейкъбс се ухили:

— Възхитително.

Дайна извърна глава — не желаше да му достави удоволствието да го попита за какво точно става дума. Въздъхна дълбоко.

— Очите ти стават сребристи, когато се ядосаш. Така разбрах, че няма да успееш да стигнеш до бунгалото си при езерото, без да извършиш някоя глупост. Не беше зле някой да те беше предупредил, че сивите ти очи са като барометри.

Някой я беше предупредил. Лорън, прекрасната ѝ, мъдра сестра — и то безброй пъти. „Ще трябва да се научиш да контролираш настроенията си, малка моя. Не успяваш да ги скриеш. Гневът ти се изписва в очите и ги прави сребристи; така се издаваш всеки път.“

Сълзите се появиха в очите ѝ точно толкова неочаквано, колкото и потреперването на тялото ѝ при спомена за обичаната и сестра, която вероятно никога вече нямаше да види. Простена и притисна устни с ръка.

— Добре, добре, недей да плачеш — измърмори грубовато мъжът, наречен Джейк. — Както правилно отбеляза, няма да те

застрелям тук, пред толкова свидетели. Затова се успокой, прави каквото искам и вероятно ще успеем да стигнем до езерото.

Дайна пропъди сълзите, обърна рязко глава, за да го стрелне с поглед, и язвително промълви:

— О, като поставяш така любезно въпроса, как да откажа? Ето, пада ми се привилегията да живея поне още два часа и чак тогава да ме убиеш в лоното на зимната природа.

— Ей, от брат ми знам, че си най-добрата адвокатка, която някога е срещал. Днес те наблюдавах как действаш и съм съгласен. Затова не ми разправяй, че ще се откажеш от всички възможности, които два часа могат да ти дадат още тук и сега.

За миг остана загледана в него.

„Кой си ти?“ — запита се тя. — Дотолкова ли си предан на брат си, че си готов да убиеш заради него? Дотолкова ли си обвързан с отмъщението му, че ще се жертваш, като ме убиеш тук и сега, наред пълната с хора улица? А когато стигнем до езерото — какво? Наистина ли ще свършиш мръсната работа вместо него, или ще дадеш знак къде се намираме, за да дойде той и лично да се разправи с мен?

Очите я запариха от напрегнатото взирание, но напразно. Неговите очи прикриваха тайните на сърцето му много по-добре от нейните. И въпреки всичко съзнаваше, че той е прав. Нямаше избор, налагаше се да му сътрудничи. Мъчително си пое дъх и кимна.

— Добре — промълви. — Прав си. Не желая да умирам. — Успя да се усмихне леко. — А и кой знае дали дори няма да се вслушаш в приказките ми и да ми позволиш да те убедя колко нередно е всичко това.

Той я изненада, като отвърна на усмивката ѝ и макар очите му да останаха твърди и непроницаеми като нефрит, сърцето ѝ се изпълни с надежда.

— Иди зад черквата — нареди той.

— Защо?

Размаха пистолета преди очите ѝ.

— Онази стомана, дето зърнах в очите ти, помниш ли? Намислила си нещо и няма да допусна да осъществиш безразсъдните си планове, та някой от нас да пострада. Оттук нататък ще карам аз.

Тя едва не се изхили, обзета от облекчение и смайване. Наистина бе прочел мислите ѝ и сега щеше да поеме волана. Добре. Сега нямаше

защо да се притеснява как ще събере кураж да блъсне колата, при което би постигнала нещо, но можеше и да не постигне. Докато той е зад волана, ще измисли начин как да избяга или да подаде сигнал за помощ. От появилата се надежда сърцето ѝ заби учестено.

Включи на първа и подкара покрай дългата бяла постройка до задънената алея отзад.

— Паркирай при онзи пикап — нареди той.

Дайна се подчини, спря колата, разкопча колана и го дари с ослепителна усмивка.

— Готово. Искаш ли да се прехвърля на твоето място, докато дойдеш да седнеш зад волана?

— Не. Искам да свалиш хубавото си копринено шалче, да излезеш от колата и да отидеш при багажника.

— Значи ме излъга! — констатира тя.

— Че ще те убия сега, а не по-късно? Не. Просто не искам повече да се бавим.

— Но... какво ще правиш с шалчето?

— Ще го завържа през устата ти, за да не викаш за помощ.

Размаха пистолета решително и мълчаливо ѝ даде да разбере, че трябва да слезе.

Не му вярваше, но нямаше избор. Отвори вратата и понечи да излезе, но се спря само колкото да хвърли пълен с копнеж поглед към чантата си върху задната седалка; после с решителна крачка се отправи към багажника.

— Не се ли опасяваш, че с шал през устата ще привлечеш вниманието на шофьорите по пътя? — попита тя, докато му обръщаше гръб.

Той не ѝ отговори. Намести шала и здраво го завърза. Всъщност не се налагаше да задоволява любопитството ѝ. Беше извадил ключовете от стартера, а тя чу как щраква копчето на багажника.

Беше съвършено прав. Не я беше излъгал, мина ѝ през ума нелепата мисъл, докато я държеше за китките и я насилваше да влезе в багажника. Нямаше да я убие тук. Въобще нямаше да я убие. Щеше да замръзне до смърт, преди да стигнат до езерото.

ГЛАВА 18

Не замръзна. Всъщност, като се изключи грубият начин, по който я натика в багажника, тя се чувстваше относително удобно, покритата с якето му с вълнена подплата и собственото ѝ палто, сгънато за възглавница под главата ѝ. Евън Джейкъбс беше странен убиец. Сигурно нямаше да я застреля, преди да се увери, че тя се чувства добре и приятно.

Обмисли възможността да промени положението си и да направи опит да ритне по капака, за да привлече вниманието. Идеята беше нелепа и тя се отказа веднага. Едва ли някой щеше да я чуе, а и не искаше да рискува да се лиши от топлината на метнатото ѝ отгоре яке.

Следващите два часа кроеше планове как да се спаси, когато пристигнат при бунгалото. За съжаление всичко, което ѝ хрумна, предполагаше дръзки изпълнения, а със своите метър и петдесет и осем и четиридесет и осемте си килограма никога не би успяла да ги осъществи — например да се пребори с него и да му отнеме пистолета; да хукне по заледения планински склон към магистрала 54; да го убеди да я остави да накладе огън, при което да се добере до ръжена и да му разцепи черепа, щом той ѝ обърне гръб — при положение, разбира се, че въобще уцели главата му, като се имаше предвид ръстът му. Имаше и други планове: още по-налудничави. Накрая се примири, че единствената надежда е някак да се добере до чантата си и да го застреля с дамския „Смит“, преди той да разбере какво става.

Но когато усети как колата завива и поема по стръмния чакълест път към бунгалото, стомахът ѝ се сви от страх и в главата ѝ се мярна мисълта, която подсъзнателно избягваше, откакто той насочи пистолета към нея: вече бе прекалено късно. Времето за бягство беше отминало. Отказа предложението за полицейска закрила; не прие поканата на Ардат да отиде във Върмонт, докато заловят Адам Джейкъбс; не пожела дори да сподели намеренията си за празниците, като се изключи случайното подмятане пред Стан Розентал. Е, поне

когато след Нова година открият, че е изчезнала, добрият стар Стан вероятно ще съобщи къде да търсят тялото ѝ.

Докато колата намаляваше ход и накрая спря, се замисли за сестрите си. Скъпата предана Лорън, винаги с такова чувство за отговорност към останалите. Как ще се самообвинява, че щастлива в новата си връзка е пренебрегнала сестра си.

А страстната пламенна Ардат — как само ще се разгневи, задето Дайна не е взела положението си насериозно. Както обикновено тя ще излее яростта си в изкуството си... Или този път няма да постъпи така? Дали пък любовта е укротила част от огъня ѝ?

При мисълта за Ярдли, бебето, от окото ѝ се стече сълза. Е, от доста отдавна не беше бебе, разбира се. Порасна и се превърна в красива, мила млада жена. Най-сентименталната от четирите дами Смит. Дайна се зачуди какво ли ще избере Ярдли от вещите ѝ, за да го съхрани като спомен за нея. Нещо съвсем специално, което най-много ще свързва с нея. В това тя не се съмняваше. В следващия миг си даде сметка какво точно ще бъде — смарагдовия пръстен, който постоянно носеше. Получи го като подарък от баща им в последния учебен ден при завършване на гимназията; сега се сети колко доволна остана Ярдли, защото го хареса много — нали именно тя бе помагала при избора. Само да успее да го свали от пръста си, та да го намерят в багажника, а не да го заровят заедно с нея...

Капакът се отвори внезапно и вътре нахлу светлина, независимо че тежки облаци помрачаваха деня. Нещо студено и мокро падна върху бузата ѝ и тя веднага разбра, че вали сняг.

Затвори очи при внезапното нахлуване на светлината, но после ги отвори, за да не пропусне красотата на собственото си зимно приказно царство.

Джейкъбс се наведе под капака с джобно ножче в дясната си ръка.

Дайна завъртя няколко пъти глава наляво-надясно и успя да издаде писъци под превръзката.

— Ей, успокой се. Само ще разрежа въжетата, за да те измъкна оттук.

Адреналинът ѝ се покачи; почувства се немощна и замаяна, но престана да се съпротивлява. В следващия миг я вдигнаха от багажника и я понесоха към бунгалото.

Вече с освободени ръце, Дайна дръпна шала от устата си.

— Не е нужно да ме носиш. Мога и сама да вървя — заяви тя.

Той поклати глава и продължи да крачи.

— Прекалено отдавна си вързана. Ръцете и краката ти сигурно са изтръпнали.

Тя понечи да възрази, но си даде сметка, че е прав. Усещаше иглички по пръстите си, където кръвта отново нахлуваше.

При вратата той вдигна връзката ключове.

— Кой е за тук?

— Вторият. Със зелената капачка.

При натискането на дръжката вратата силно изскърца, той я отвори, а тя си припомни как винаги възприемаше този шум като топло посрещане и отвръщаше с поздрав. Въобразяваше ли си, или днес изскърцването прозвуча като дълго и тъжно стенание?

— Имаш ли предпочитание къде да седнеш? — попита той.

Думите я сепнаха и вероятно си пролича в погледа ѝ, защото той се изсмя.

— По дяволите, очите ти наистина си ги бива. Знаеш ли, стават почти сини, когато си изненадана?

А неговите бяха ярки като смарагди, когато се смееше, мина ѝ през ума, но никога нямаше да му направи удоволствието да му го каже.

— Остави ме на дивана — разпореди се тя.

Остави я да седне и измъкна втъкнатия в колана на панталона си пистолет.

— Стой тук. Искам да погледна какво има зад другите врати и да проверя дали отзад е заключено.

Дайна го изгледа насмешливо.

— Не се притеснявай. Няма да правя Опити за бягство. Обмислях такъв вариант, но прецених, че няма да те надбягам дори да съм с подходящи дрехи и да разполагам с пет минути преднина.

Той ѝ намигна.

— Умна си, знаех го, но възхищението ми не спира да расте.

Той отиде до вратата на спалнята, до банята, после прекоси всекидневната и стигна до задния вход при масата в кухнята. Спря и пред кухненските шкафове — видя го как събира ножовете и дългата

двузъба вилица. Изсипа ги в найлонова торба, която извади изпод мивката. После се върна и застана пред нея.

— Всичко е здраво заключено. Няма начин да се измъкнеш отзад без ключа към бравата, а ако се опиташ да отвориш прозорец, сигурно ще изскърца като вратата преди малко. Тук е дяволски студено. Ще запаля огън, но трябва да внеса още дърва, преди снегът да ги затрупа и да ги намокри. — Вдигна торбата с ножовете и вилицата. — Прибрах най-смъртоносните оръжия, но не съм проверил всички шкафове и чекмеджета, за да видя дали няма и други. Така че въпросът е дали да те завържа за стол и да те влача напред-назад със себе си, така както си с роклята и тези пързалиящи се обувки, или да ти се доверя, че ще останеш на място, докато свърша?

Тя отвори уста да отговори, но той вдигна пръст и ѝ направи знак да замълчи.

— Ще ти кажа още нещо. — Вдигна пистолета и започна да го оглежда. — Това е полуавтоматичен пистолет. Доста полицаи използват такива. Знаеш ли защо?

Тя иронично повдигна вежди.

— Първо, много е бърз. Второ, мощен е и оставя човека на място. Трето, най-важното: мерникът му е точен, а обхватът — голям, така че е невъзможно да пропусне дори бързо движеща се мишена. С други думи, каквото ми се мерне пред очите, ще го убия с това бижу.

— Добре, Стрелецо. Впечатли ме. Няма да мръдна.

— Добро момиче — изрече той присмехулно.

Младата жена свали обувките си и сви крака под себе си — изчакваше огънят скоро да разнесе топлината си из малкото кокетно бунгало.

Все още с ръкавици, Джейк разтърка ръце пред високата купчина дърва и пламтящия огън в камината. После излезе навън за последен път. Върна се само след няколко минути с платнен сак през рамо и нейните два куфара под мишница; дамската ѝ чанта и куфарчето носеше в ръка. Остави всичко, освен дипломатическото куфарче, на пода близо до вратата; после отнесе багажа в спалнята.

— Върви и облечи някакви джинси, за да ти е удобно. Ще прекараме известно време тук.

— Значи ли, че няма да ме убиеш? — попита тя.

— Не, освен ако не ми се наложи — отвърна той с безизразен тон.

— А, ти си само момче за доставки?

По брадичката му пробяга тръпка, но зелените му очи останаха непроницаеми.

— Върви се преоблечи.

Тя се надигна.

— Аз... Може ли да взема чантата си?

— За какво ти е?

— Ами имам главоболие. Мисля да изпия два аспирина с малко вода от банята, преди да се преоблека.

Той потупа предниците на якето си, бръкна в един от многото джобове и извади шишенце с хапчета.

— Тилонол действа ли ти?

По дяволите! Тя се насили да се усмихне.

— Да. Дори е по-добре от аспирин.

На минаване край него взе шишенцето и не позволи на усмивката да слезе от лицето ѝ; през цялото време си повтаряше: „Моля те, Господи, да не погледне в чантата ми.“

Той тръгна към входната врата в момента, когато тя стигна до спалнята, и сърцето ѝ се сви. Едва не се свлече на пода от облекчение, когато, вместо да посегне към чантата ѝ, той погледна през прозореца.

— Някой е почистил пътя, преди да пристигнем.

— Гюс Абът. Живее на около три километра нагоре по магистрала Н. Заедно със съпругата си Доли наглеждат бунгалото в мое отсъствие. Той чисти комина, реже дърва, рине снега от пътя — какво ли не, особено през зимата. А през лятото поддържа моравата и плеви градината. А тя бърше праха целогодишно и зарежда хладилника с провизии, когато им съобща, че ще идвам.

— А идват ли да видят как си?

О, Господи, правеха го! Ха, та те щяха да бъдат тук само след час-два.

Тя се забави с отговора и той се извърна да я погледне.

— Дълго ли остават, когато дойдат?

— Не — отвърна тя искрено и кимна, за да наблегне на казаното.

— А и обикновено идва само Гюс. Особено когато е студено. Идва до вратата, колкото да се увери, че съм се настанила и съм в безопасност.

— Колко пъти те навестява, когато си тук?

Погледът му бе прикован в нея и ѝ пречеше да изрече каквато и да било неистина, защото цветът на очите ѝ веднага щеше да се промени.

— Зависи от времето и колко смятам да остана. Вероятно този път ще наmine в деня след Коледа, особено ако продължава да вали сняг, за да разбере дали имам достатъчно храна, понеже планирах да остана тук до Нова година.

Веждите му се свъсиха, докато обмисляше думите ѝ. След миг вдигна поглед.

— Май е по-добре да му кажеш, че си променила плановете си. Възнамеряваш да се прибереш още на двадесет и шести, няма да оставаш повече.

„За да не се чуди къде съм изчезнала, след като брат ти ме убие“
— мина ѝ през ума.

Той не откъсна напрегнатия си поглед от нея, но после внезапно сведе очи и тя разбра, че пак е прочел правилно мислите ѝ. Ала какво можеше да ѝ каже? Нямахше как да оспорва истината.

ГЛАВА 19

Дайна излезе от спалнята и завари Джейк да зяпа през прозореца. Извърна се леко — колкото да ѝ хвърли преценяващ поглед — и отново насочи вниманието си навън.

— Джинсите ти стоят добре — отбеляза той тихо, сякаш на себе си.

— Благодаря — отвърна тя.

Огледа се и се зачуди какво ли е станало с чантата и куфарчето ѝ. Е, по-късно ще научи. В момента имаше други планове. Например да намали част от напрежението помежду им. Взе решението, докато се преобличаше. Щом Джейк ще изчака Ей Джей, тя все пак има някакъв шанс. Стига да поопознае похитителя си, да разбере какво ще спечели той. Само за да помогне на брат си ли нарушава закона? И има ли някой или нещо, което би загубил?

— Гюс още го няма, а? — Той не ѝ отговори, но тя продължи, все едно бе очаквала тъкмо това. — Всеки момент ще дойде. Ще се появи, преди да се е стъмнило. Защо не продължиш да наблюдаваш, а аз ще сваря кафе.

— В хладилника има два стека с по шест бири — обади се той. — Не ми правиш впечатление на човек, който пие бира.

Тя вече се намираше в миниатюрната кухня, отделена от всекидневната само с ред шкафове. Извади филтър от чекмеджето, постави го в кафемашината и отвори кутията с кафе.

— От време на време изпивам с удоволствие една хубава студена бира, но истината е, че винаги държа няколко за Гюс. Обича да пийне по някоя, докато работи тук. Тези в хладилника сигурно са от седмици.

Пусна водата и не чу думите му. Напълни машинката и натисна копчето.

— Извинявай, какво каза?

— Нищо. Кафето е добра идея. Ще пийна едно с теб, щом пазачът ти дойде и си отиде.

— Какво точно ще му кажеш? — попита Дайна.

Той се извърна да я погледне — остана смаяна колко привлекателен изглежда върху фона на спускащия се здрач: единствено отблясъците от огнените езици в камината осветяваха изваяния му профил. Беше подчертано мъжествен дори с дългите си мигли; имаше дълбоки зелени очи и мускулеста, силна физика, подчертана от избелелите джинси и риза. Независимо от невисокия си ръст — някъде към метър и шестдесет и пет — бе добре сложен и силен. Човек, който работи на открито, ако се съди по загара му дори и през зимата, от жилестия врат и очертаните под ръкавите мускули.

Усмивка се появи по лицето му; тя отново изпита подозрение, че за пореден път успешно е проследил хода на мислите ѝ. Реши да посмачка малко самочувствието му.

Грабна кърпа от плота да си избърше ръцете и се приближи към камината.

— Приличаш на един от онези типове по телевизията, дето рекламират туристически обекти. От типа „Елате вижте Аляска“.

Той отново се ухили и искреното изражение му придаде вид на момче.

— И понякога, когато навън е студено, имам чувството, че работя в Аляска.

— С какво се занимаваш?

Усмивката му изчезна.

— Строя къщи. Строежи „Джей и Джей“. Брат ми ръководи деловите въпроси на компанията, аз имам грижа за строителството.

Дайна въздъхна. Почти успя да намали напрежението помежду им. Е, пак ще опита. В момента адвокатската ѝ интуиция подсказваше да не дълбае в тази посока.

— Не съм хапвала от сутринта. Ще извадя малко сирене, сух салам, солени бисквити и плодове. Щом Гюс си тръгне, да хапнем, а? Какво ще кажеш?

Не ѝ отговори, а бързо се отдръпна от прозореца — в следващия момент светлини на фарове пробягаха по предната фасада на къщата. Дайна разпозна тежкото боботене на пикапа на Гюс.

— Къде...

— В банята — прекъсна я той. — Иди до вратата. Дръж се както обикновено. Дори го покани, ако така постъпваш, но не му позволявай много да се заседява.

— Знам — отвърна Дайна, все още изплашена, но и малко отегчена от постоянните напомнания за големия пистолет и за последствията, ако го предизвика. — Ще убиеш и двамата ни, ако му подскажа, че си тук. Схванах.

С тъжна въздишка отвори вратата.

— Ей, госпожичке — провикна се възрастният мъж, докато слизаше тежко от поочукания пикап, — добре, виждам, че си се справила. С госпожата се притеснявахме. Опасявахме се снегът да не натрупа, преди да дойдеш.

Независимо от затрудненото си положение посрещането и ласкавият глас на стария планинец мигом стоплиха Дайна.

— Справих се, Гюс. Но винаги се чувствам по-безопасно, като знам, че някой ме чака, ако евентуално изпадна в беда.

— Е, ние сме тук. Винаги сме с теб. — Стъпи на верандата и изтръска снега от крачолите си. В ръката си държеше пакет, обвит с шарена хартия. Връчи ѝ го още на прага. — Весела Коледа, госпожичке — пожела той. — От мен и Доли... от двамата.

— О, и аз имам нещо за вас. Влез, Гюс. В спалнята е, в куфара. Само минутка да го взема.

— Не, не. Добре ми е тук. Не искам да оставям мокри следи по пода. Вчера Доли чисти тук, пък и няма да дам повод хората да се чудят какво ли съм правил в къщата на хубавата си съседка, когато е била сама.

Усмехната, Дайна забърза към спалнята да вземе подаръка, сложен в единия куфар. На минаване край банята малко се стресна — през открехнатата врата видя насоченото дуло на пистолета.

— Ето, Гюс. Весела Коледа — пожела тя и му подаде подаръка.

— Е, нали знаеш, не е необходимо да ни правиш подаръци, но ти благодаря. — Почеса се по наболата си бяла брада, притеснен заради следващата част от посланието си. — Ами... Наясно сме какво ти е на този празник, госпожичке, и уважаваме чувствата ти. Наистина. Ама госпожата настоява да те покания за коледния обяд. То и децата ще дойдат... всичките — седемнадесет внучета и осемте възрастни, та ще бъде претъпкано. Но пък ще се повеселим шумно и ще се позабавляваме славно. Та си добре дошла, ако решиш...

Сълзите напиреха в очите ѝ.

— Благодаря ти, Гюс — отвърна тя и разтвори вратата по-широко, за да пристъпи напред и да обгърне силно врата му. Бързо отпусна ръце — не искаше да го притеснява. — Трогната съм от поканата, но...

— Да, да, знам. Но не ми харесва. Не разбирам, а и няма полза да идваш тук и всяка година да се затваряш, докато минат празниците. — Сви рамене. — Е, не е моя работа, предполагам.

Снегът се сипеше и вятърът го навяваше вътре през отворената врата. Дайна се засмя, докато избърсваше една от окоото си.

— Доста силно завая. Най-добре да се прибиращ, Гюс. Както виждаш добре съм и на топло.

— Да. Виждам, запалила си камината, но не заспивай, преди да е изгаснала.

— Гюс, трета Коледа карам тук. Вече си ме научил.

— Е, тогава да вървя. — Обърна се и с тежка крачка се запъти към пикапа. Отвори вратата, но поспря, постави ръце като фуния до устата си и извика: — Клетъчният телефон у теб ли е, госпожичке, в случай че ти трябва нещо?

Дайна долови само някои от думите, но достатъчно, за да кимне.

— Да — провикна се тя. — Благодаря.

Изчака да направи маневрата по обръщането на стария пикап и да поеме по стръмния път. Не затвори вратата преди червената светлина от стоповете да изчезне. Не се притесняваше за безопасността на възрастния човек — би изминал със затворени очи трите километра до дома си и през най-голямата виелица. Необходимо й бе време: трябваше да овладее въодушевлението си още тук, та в стаята то да не проличи по лицето или в издайническите й очи. Ала нямаше полза. Надеждата продължаваше да нараства и отказваше да я напусне.

Телефонът! Каква идиотка беше. Абсолютно забрави за малкия телефон в дипломатическото си куфарче. През цялото време се бе съсредоточила върху дамския пистолет, скрит в чантата й. А клетъчният телефон предлагаше идеалното разрешение за края на този кошмар! Дайна се изхили, като си го представи.

— Какво толкова смешно има? — гласът на Джейк, прозвучал зад гърба й, я накара да подскочи.

Извърна се и се опита да мине покрай него.

— Ако обичаш — промълви тя с наведена глава и поглед, забоден в пакета. Отнесе го до малката маса и седна на дивана. Прибра косите си зад ушите и започна да развързва панделката. — Не ми обръщай внимание — изрече и най-после се осмели да го погледне. — Радвам се като дете на подаръците.

— Виждам — отвърна той тихо.

Кимна, като се насили да го дари с усмивка — надяваше се да е убедителна. Продължи да разопакова подаръка.

Изпитваше усещането, че втораченият му взор я изпепелява.

В следващия момент измъкна бяло, ръчно плетено одеяло и му го показа.

— Прекрасно е, нали?

— Да. Изглежда някой си е дал доста труд. Тези хора, бих казал, са доста привързани към теб. Надявам се да не създадат проблеми.

Дайна усети как се разгневява; залови се да сгъва одеялото, за да го прибере в кутията.

— Ти ни слушаше. Сигурно чу обясненията на Гюс колко гости ще изпълнят къщата им. Не вярвам през следващите няколко дни да ми посветят нещо повече от „Горкичката Дайна сама вкъщи“. Дотогава брат ти ще дойде и ще си тръгне. А после няма за какво да се притеснявате — нито той, нито ти. Нали?

— Да — промърмори той и се върна на наблюдателния си пост при прозореца.

Дайна го видя как с ръкава на ризата си избърса кръг по замъгленото стъкло; после се надигна от дивана и тръгна към кухнята. Към възбудата заради телефона се прибави и нервното туптене на сърцето ѝ. Защо е това бдение при прозореца? Джейк наистина ли се притесняваше от съседни и неочаквани посетители, или вече очакваше Ей Джей? В такъв случай ще има ли време да извади телефона и да позвъни в полицията?

— След като приготвя нещо за ядене, възразяваш ли да поработя малко... Джейк? — попита тя с небрежен тон, докато вадеше продукти от хладилника.

Той сви рамене.

Тя се намръщи.

— Какво означава това? Не те интересува дали ще работя, или не? Или е глупаво от моя страна да работя, щом скоро ще бъда мъртва?

Или Ей Джей вече пътува за насам и няма да имам време? Какво?

Не просто я погледна — очите му срещнаха нейните и дълго не се откъснаха от тях.

— Просто свих рамене. Нищо не съм искал да кажа. Оставих куфарчето в килера в антрето. След като се нахраним, ще ти го дам.

Надеждата отново изгря. Всъщност той не изрази предположение за часа, когато Ей Джей ще пристигне, и възнамеряваше да я остави да поработи — следователно разполага поне с тази вечер.

— Добре — съгласи се тя. — А ако ми върнеш един от ножовете, ще нарежа сиренето и салама, та да хапнем.

„А после ще отида в спалнята и ще се обадя за помощ.“

— Аз ще нарежа салама и сиренето — обяви той.

— Щом искаш. Аз пък ще измия плодовете и ще сложа бисквитите.

— Чудесно — подхвърли той, тръгвайки към кухнята.

Дайна сведе поглед към гроздето, което миеше, и прехапа устна, за да не се ухили победоносно. Вдигна поглед навреме, за да види как той извади нещо от джоба си. Извърна се и раздражено извика, осъзнавайки какво е.

— Надявам се, че не си разчитала да използваш това.

Задържа клетъчния ѝ телефон в ръката си за миг, преди да го пъкне в джоба.

— Пипал си нещата ми! — смая се тя.

Защо е толкова шокирана, зачуди се. Той я отвлече, ще я държи като заложница до появата на брат му, който ще я убие, а тя е изненадана, че е ровил в нещата ѝ. Запуши устата си с ръка — нещо средно между изхлипване и нервен кикот напираше да излезе от гърлото ѝ.

— В съда остави куфарчето си отворено, не помниш ли? Още тогава го взех.

— О, в такъв случай от все сърце и душа те моля да ме извиниш за обвинението, че си ровил в нещата ми. Колко несправедливо от моя страна! — Остави гроздето, избърса ръцете си и мина покрай него. — В края на краищата, като се изключи, че помагаш на един убиец, вероятно си изключително почтен човек и никога не би се ровил в чужди вещи без позволение.

— Къде отиваш?

Спря в средата на всекидневната и прокара треперещи пръсти през косите си, докато обмисляше въпроса му. Наистина къде отиваше? Извърна се и го изгледа свирепо.

— Да си легна. Вече нямам апетит. Пък и не ми се работи. А най-много искам да съм далеч от теб, затова си лягам. Ще се постарая да си внуша, че всичко това е някакъв ужасен кошмар. — Разпери безпомощно ръце. — И кой знае? Когато се събудя, теб може да те няма и да разбера, че това просто е било началото на поредната ми окаяна Коледа.

ГЛАВА 20

През нощта не спа и два часа. Лежа будна — ту обмисляше възможности за спасение, ту изобретяваше ужасни мъчения и отмъщение за тайнствения си похитител и жестокия му брат. Ала през по-голямата част от времето само се въртеше и се мяташе изплашена и раздразнена.

Три пъти излиза от спалнята — два пъти до тоалетната и веднъж да си вземе чаша сок от кухнята.

Джейк седеше на стол, обърнат с лице към всекидневната, но всеки път тя минаваше покрай него, без да го поглежда.

До сутринта я заболя стомахът. Облече се на зазоряване, но отказа да засити глада си. Три часа след великолепната зора продължаваше да отхвърля мисълта за закуска — ту крачеше напред-назад из спалнята, ту прекарваше дълги минути до прозореца, загледана в искрящия бял пейзаж. После сядаше на леглото, свиваше ръце в юмруци и стискаше зъби. Отказа се от битката в десет часа.

Извести появата си, отваряйки със замах вратата на спалнята, а после я затръшна с трясък.

Мина край седналия на стола Джейк и забави крачка само колкото да му хвърли изпепеляващ поглед. Ръката ѝ замръзна върху дръжката на хладилника — столът изскърца и тя се извърна към него. Той се изправи.

— Виж, Джейк, уморена съм. Коледа е, а това само по себе си е лош момент за мен дори и при най-добри обстоятелства; писна ми да се тревожа кога ще се появи проклетият ти брат. — Направи пауза и пое дълбоко дъх. — Моля те, стой настрана от мен и ме остави да приготвя закуска. Колкото и да ми е неприятно, ще си дам труда да изпържа и за теб яйца с бекон, но само ако ме оставиш сама.

— Защо? — попита той, остави пистолета върху плота и се облакът до него.

— Какво „защо“? — попита тя раздразнено.

— Защо мразиш Коледа?

Дайна вече държеше кутия яйца и пакет бекон. Тръсна ги върху плота до мивката. Няколко яйца се счупиха и от устните ѝ се изтръгна тиха ругатня.

— Знаеш ли, Джейк? — подхвана, докато вадеше счупените яйца от кутията и ги хвърляше в мивката. — В твоя власт е да ме държиш тук против волята ми. Способен си да ме изплашиш до степен да изгубя съня си. Очаквам дори самият ти да ме убиеш, вместо да чакаш брат си. Но единственото, което не си в състояние да направиш, е да ме принудиш да ти кажа каквото и да било за личния си живот. — Извърна се. По ръката ѝ се стичаше белтък, очите ѝ се насълзиха. — Моля те. Не желая да разговарям с теб. Снощи се насилих да си представя, че всичко това не се случва. Не успях. Пробвах да си внуша, че ще измисля начин да се измъкна жива от цялата каша. Е, предавам се.

Тридесет минути по-късно седнаха на масата и се нахраниха мълчаливо. После той ѝ помогна да отнесе чиниите на мивката и като се върна във всекидневната, взе стол от масата и го занесе до прозореца. Седя загледан в замръзналата природа навън до ранния следобед. Внезапно до бунгалото долетяха гласове. Той стана, за да вижда по-добре.

Дайна пристъпи към него и също застана пред прозореца.

— Кой е? — попита тя с дрезгав шепот.

В продължение на един дълъг, изпълнен с напрежение момент Джейк не ѝ отговори. Най-сетне посочи склона южно от алеята: три хлапета на коне бавно се катереха нагоре.

— Успокой се — промълви. — Май няколко от внуците на пазача ти са излезли да поездят.

Дайна нямаше сили да проговори. От силното треперене зъбите ѝ тракаха, а гърлото ѝ сякаш не пропускаше и най-малката глътка въздух.

Джейк погледна към нея и се ухили.

— Изплаши се не по-малко от мен. Помисли си за Ей Джей, нали? А аз бях убеден... — Хвърли ѝ един от косите си, неразгадаеми погледи и поклати глава. — Няма значение. Забравих, че не желая да разговаряме. Върни се към заниманията си.

„С нищо не се занимавам, просто чакам да умра“ — мина ѝ през ума. Но естествено не му го каза. Какво значение би имало? А той

знаеше как се чувства тя.

ГЛАВА 21

Джейк знаеше колко е изплашена. По дяволите, самият той се плашеше. Но какво му оставаше да направи? Ей Джей му бе брат. Затова обеща да му помогне. Кръвта вода не става.

Започваше обаче да полудява, затворен в бунгалото. А и беше уморен. И се бореше с потребността от няколко часа сън; сън, какъвто нямаше да види, преди цялата тази объркана история да приключи.

Хвърли поглед през рамо към жената, която миеше чинии. Представляваше нещо друго, специално. Дребна и крехка като порцеланова кукла. Изключително красива с почти прозрачната си бяла кожа и копринени черни коси. Имаше широка, щедра уста, съвършен нос и огромни сиви очи — в момента те бяха диви! Бяха в състояние да прободат сърцето на всеки мъж със своята честност и да го хвърлят в ада, когато засилваха сребристи и остри като бръснач. Но той се възхищаваше несравнимо повече на смелостта ѝ, отколкото на екзотичната ѝ красота.

През първите няколко минути на отвличането тя се изплаши. Но не рухна. Вместо това веднага започна да обмисля как да се спаси. А по-късно, когато разби надеждите ѝ, показвайки ѝ телефона в ръката си, тя се обезсърчи. Ала нито за миг не се предаде, не се поддаде на ужаса, който той ясно забелязваше във великолепните ѝ очи.

Да, да. Тя определено е нещо друго.

— Ей — подвижна той. После с по-умерен тон добави: — Дайна.

Тя се обърна.

— Забелязах, че държиш канадка и ботуши в килера.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре.

— Хайде — продължи той. — Сложи ги и да излезем. Започва да ми прилява от това бунгало, а и ти вероятно не се чувстваш по-добре.

— Добре съм — отвърна тя и продължи да бърше последната чиния от закуската, за да я прибере. — Но ти излез без мен, ако искаш.

Той се изсмя. Тя проявяваше остро чувство за хумор — той се съмняваше, че много мъже го приемат.

— Опасявам се, но няма да стане. Аз съм градско момче. Сам ще се загубя.

— Би било много жалко.

Той отново се ухили.

— Хайде — подкани я повторно с по-агресивен тон. Беше му неприятно да я насилва, но тя не му оставяше друг избор. Отиде в кухничката, спря до нея и опря дулото на пистолета във врата ѝ. — Настоявам.

Няколко минути по-късно излязоха през задната врата на бунгалото.

— Добре. — Тя отметна поръбената с кожа качулка, за да го погледне. — Накъде?

— Ами магистралата Н е зад нас, на запад. На юг живеят семейство Абът, а на север е плажът Осадж, нали? — Тя кимна и той посочи на изток. — Какво има нататък?

— Дива пустош. След склона има поляна, а неколкостотин метра по-нататък — поточе; там е и границата на имота ми.

— И няма други бунгала?

Тя поклати глава.

— Чак на няколко километра надолу по поточето. Семейство Бринкли притежават двеста акра, но къщата им е в другия край на имението.

— Разхожда ли ти се?

Дайна засенчи с ръка очите си от ярката светлина, за да го погледне.

— Да. Обожавам да се разхождам, но ми кажи нещо преди това.

— Стреляй.

— Защо го правиш?

— Вече ти казах. Започнах да се чувствам неудобно в бунгалото, а и ти видимо се готвеше да експлодираш. Помислих си, че малко движение ще се отрази добре и на двама ни.

Тя отвори уста, сякаш да зададе още въпроси, но поклати глава, явно променила решението си.

— Какво? — настоя той.

— Нищо — отвърна му категорично и тръгна към пустоша, далеч от местата, където би срещнала някой съсед.

Той я догони, хвана я за рамото и я принуди да спре.

— Не те изведох навън, за да те убия, ако това си мислиш.

Тя отпусна рамене, загърна яката на канадката и сведе поглед. Дявол да ги вземе тези нейни очи. Пак я бяха издали.

— Щом казваш.

— О, по дяволите — възнегодува той. Повдигна главата ѝ така, че тя трябваше да го погледне в очите. — Какво щеше да правиш сега, ако не бях...

— ... те отвлякъл? — срязва го тя.

Той стисна зъби, по брадичката му заигра мускул.

— Добре, така да бъде. Какво щеше да направиш днес след закуска, ако не бях дошъл с теб?

Продължаваше да държи лицето ѝ между ръцете си, но Дайна откри късче небе през рамото му и се взря в него.

— Какво? — настоя той.

— Щях да дойда да се поразходя тук — призна накрая.

Той въздъхна, доволен от трудно изкопченото признание.

— Значи, нищо не се е променило. Само дето имаш компания. Така ли е?

Очите ѝ потъмняха и придобиха сиво-черния цвят на буреносно небе. Посегна да отмести ръцете му от лицето си.

— Не, Джейк, ти не си компания. Компания се кани. А ти си негодник, който ме държи под ключ и ужас вече двадесет и четири часа. Колкото и да искаш да мисля друго, тук, навън, аз съм твоя заложница, точно както и в бунгалото.

Горчивият ѝ смях отекна в ушите на Джейк, а изразът в очите ѝ го смути. Той разпознаваше разгрома, когато го видеше, и го ненавиждаше.

— Съжалявам — промълви дрезгаво.

Дайна махна с ръка.

— Забрави. Не си виновен само ти. Днес е Бъдни вечер...

Гласът ѝ замря, а очите ѝ станаха много тъжни.

Джейк я наблюдава известно време, после я хвана за лакътя и я насочи към пътеката, по която щяха да поемат.

— Хайде. Разходката ще се отрази и на двама ни добре, колкото и нежелани да са обстоятелствата.

Тя вирна глава, за да го погледне иронично.

— Четох статия как разхождат осъдените на смърт всеки ден. Според някакъв психиатър било гениален лек срещу отчаянието. Прозвуча ми доста глупаво. А сега, когато лично го изпитвам, ми се струва още по-нелепо.

Джейк се засмя, взе ръката ѝ в своята и внимателно я поведе по заледената пътека.

— Вероятно човекът е противник на смъртното наказание.

— Ъхъ... — изсумтя Дайна. — Колкото Папата е протестант. Или още по-хубаво: ти всъщност си преоблечен агент и имаш задача да ме отвлечеш, да ме държиш в безопасност, докато колегите ти хванат лошия тип.

Джейк не ѝ отговори. Какво да ѝ каже? Той я провокира, защото искаше да запали огъня, който видя, че тлее у нея. А сега, когато успя... По дяволите, защо жените винаги прекаляват?

Стисна я по-силно за ръката и ускори крачка.

Дайна буквално усети как краката ѝ почти се отделят от земята, докато я теглеше напред.

— Ей, по-бавно...

Джейк мълчеше. Закрачи още по-бързо. Усещаше напрежението в ръката си, докато тя се стараеше да не изостава и същевременно да пази равновесие, ала повече протести от нейна страна не се чува. Почувства се виновен.

Докато стигнат до билото на стръмния хълм, гърдите му горяха и в очите му се мярнаха сълзи, предизвикани от вятъра. Пусна ръката на Дайна, свлече се на колене, претърколи се и легна по гръб.

— Охо! — възкликна той. — Имам чувството, че съм тичал километри. А ти, Дайна, как си?

Отговор не последва и изведнъж той осъзна защо. Чу го в изхруптяването по снега на няколко метра от него и в забързаното дишане, докато тя се устремяваше надолу по склона на хълма.

— По дяволите — изруга и сковано се изправи.

Ритна ядосано купчината сняг до себе си и отново изруга. Не съзнаваше ли, че ще я хване и че ще ѝ се наложи да извърви двойно по-голямо разстояние обратно? Както, по дяволите, щеше да се наложи и на него.

ГЛАВА 22

От поляната, където я залови след отчаяния ѝ опит за бягство, Джейк отнесе Дайна до бунгалото на рамо. Този път обаче тя не се поколеба да се съпротивлява. И не даваше повече никакви признаци за сътрудничество.

Хвърли му изпепеляващ поглед, когато той безцеремонно я стовари върху дивана и му пречеше дори когато се опита да изтърси снега от канадката и ботушите ѝ. Щом понечи да свали ципа на канадката ѝ, тя изпищя и се сви, но посегна да издере лицето му с нокти и същевременно отблъсна ръцете му. Пробва и да го ритне в слабините, но уцели твърдото му бедро и определено я заболя повече, отколкото него.

Забитото в ребрата ѝ дуло на пистолета рязко преустанови боричкането.

— О-ооо... — нададе тя болезнен вик.

Не големият и зловещ пистолет, а заплахата, която зърна в очите му, я ужаси.

— Не мърдай — прошепна той, едва поемайки си дъх. — Да не си посмяла да вдигнеш пръст или да издадеш звук. Разбра ли ме?

О, да, определено, и се надяваше, че е прочел отговора в очите ѝ — тя дори не посмя да мигне.

Мина сякаш цяла вечност, преди да се отдалечи от нея. Но дори и тогава тя не откъсваше поглед от него. Видя го как напъхва зловещото оръжие в колана на джинсите си, сваля якето и сяда на стола срещу нея, за да свали ботушите.

Очите ѝ го следваха, докато запали огъня и излезе да донесе дърва от верандата.

Очите ѝ се разшириха, когато извади ръчно плетеното одеяло от кутията и мълчаливо я зави, а после изчезна в кухнята.

Опита се да разбере какво прави. Не виждаше, защото диванът бе с гръб към плота между двете помещения. Трябваше да се надигне, но нямаше намерение да го направи. От време на време зърваше раменете и главата му.

Лекото свирене на чайника беше последвано от аромата на хубав чай.

Трепереше дори под топлото одеяло, макар че го бе придърпала към брадичката си. Едва не възкликна от радост, когато той се появи и постави таблата върху масичката пред нея.

— Благодаря — промълви тя, без да е сигурна дали изобщо я чу, защото тръгна към камината да хвърли още малко дърва, без да реагира, а после безмълвно излезе от стаята.

„Е, да го вземат дяволите“ — помисли си тя, изцеждайки лимон в димящата чаша с любимия си чай. А и защо да си дава труда да бъде възпитана? Та този мъж я държеше като затворничка!

Вдигна чашата с две ръце и бавно отпи от великолепната топла напитка.

Джейк бе нарязал и малко от домашния тиквен пай на Доли и Дайна взе парче, докато мислите ѝ продължаваха да витаят около похитителя ѝ.

Някак бе подценила ролята на Евън Джейкъбс в цялата история. Омаловажи опасността заради сексапилната усмивка и дълбоките зелени очи. Заради чаровния му плътен глас и нежния досег на такъв силен мъж. Защо е била толкова глупава? Дайна Клейтън Смит, известна адвокатка по бракоразводни дела, водеше делата си вещо, с точността на хирургически скалпел и кастрираше съпрузите на своите клиентки.

Но не забравяше ли тя другата Дайна? Онова меко, игриво котенце, което нямаше нищо общо с тигрицата в съда? Момичето, което отказваше да види грозотата, стига само да я привлечеше зрънце красота в нещо. Нали тъкмо по тази причина не пожела да повярва — дори когато откриха трупа на Рона Харкър в апартамента ѝ — че е дело на онзи изпълнителен директор с благи маниери, когото срещна набързо един-единствен път по време на бракоразводното дело, а всъщност той стоеше зад заплахите за убийство?

Осъзнавайки личната си отговорност за сегашното си положение, я обзе самосъжаление. Отново онова вечно раздвояване, плод на зодиакалния ѝ знак — Близнаци.

Стисна клепачи за миг, после остави чашата върху подноса. Легна и се сви — дори не забеляза как одеялото се свлече на пода.

— Господи — простена тя, усетила зараждането на силна болка в гърдите си.

След случилото се нещастие на днешната дата преди двадесет години Дайна позволи на Лорън да я утешава, да я прегръща нежно, да бърше сълзите ѝ, макар да съзнаваше невъзможността някога да престане да плаче в душата. По-късно доказа колко малко е засегната като човек, останал без майка — преуспяваше във всичките си начинания. Никой обаче не се досещаше за какво става дума. Нито веднъж. И никой не подозираше как другата — сладката, доверчива Ди — неспирно търси онази любов, която отново ще събере двете части на душата ѝ и ще я направи едно цяло.

Заспиваше, а сълзите, които проливаше от години на този ден, се стичаха от очите ѝ; някак несъзнателно се сгуши под одеялото, нежно поставено върху нея, и без да разбира защо се усмихна под звуците на мъжки глас, изричащ някакви думи.

— Събуди се, Дайна.

Тя се надигна сепнато и разтърка очи. Сърцето ѝ биеше лудо, а тялото я болеше, макар да не си спомни веднага защо. После го видя, коленичил до нея.

— Не... смятах, че ще заспя — промълви тя, припомняйки си всичко.

Хвърли поглед към прозореца и с изненада установи, че се е стъмнило. Значи е спала през целия късен следобед.

— Няма нищо. Радвам се, че си почина.

— Тогава защо ме събуди? — попита тя. — Какво не е наред?

Джейк се усмихна и в очите му се появи нещо ново. Доброта? Съжаление? Не бе в състояние да го определи.

— Какво има?

Той отпусна ръка върху нейната и я стисна, а тя с неудоволствие отбеляза как още по-лудо заби сърцето ѝ. Нещо определено беше по-различно. Но какво? В следващия миг се сети!

— Хванали са го! Адам! — Вкопчи се в ризата му, търсейки отговора в изражението му. — Това е, нали?

Освободи се от ръцете ѝ и стана. Погледна настрана и разби надеждите ѝ.

— Не, Дайна, не са хванали Адам. Но си права — нещо се случи и трябва да поговорим. — Пъхна палци в джобовете на джинсите и

извърна поглед. — Сготвих яхния. Отивам да видя как е, докато се събудиш напълно. После ще ти кажа, какво точно става.

Дайна започна да се бори с одеялото, заплетено в краката ѝ, а той изчезна зад шкафовете.

— Джейк, почакай. — Забърза след него и почти се сблъскаха, когато той спря и се обърна към нея. — Извинявай — изрече тя.

Крайчетата на устните му леко се вдигнаха нагоре в плах опит за усмивка.

— Какво ще кажеш за чаша вино или бира? — попита той и посегна към хладилника.

Дайна отвори уста да отговори, но все още затъкнатият в колана на джинсите му пистолет привлече вниманието ѝ. „Господи, какво значение има какво е станало?“ Ала после се сети за дамския „Смит“ в чантата си — освен ако не го е открил, както клетъчният телефон. В този момент той се извърна с бутилка бяло вино в едната ръка и бира в другата?

— Кое предпочиташ?

— Вино. — Едва прикриваше раздразнението си. — Но, Джейк...

— Да?

— Трябва да си взема чантата.

— Кое? О, да... Разбира се. В килера до дипломатическото ти куфарче е, на полицата. Да ти я донеса ли?

— Не — отвърна тя бързо. Прекалено бързо. — Налей ми вино. Ей сега ще дойда.

Едва се въздържа да не хукне. Но още по-трудно потисна желанието си да се развика от радост: откри малкия пистолет точно където го бе оставила. Отнесе го в банята; ръцете ѝ трепереха, докато проверяваше дали не е извадил патроните, преди да го върне в чантата ѝ. Съобрази, че всъщност влизането ѝ в банята предполага да се освежи; пусна водата и се облегна на мивката, за да преодолее пристъпа на слабост. Нерви!

Плискаше лицето си със студена вода и се питаше способна ли е да застреля друго човешко същество. Промени въпроса: не друго човешко същество, а Джейк, когото започваше да опознава. Мъжът, който я отвлече, но и мъжът, който подпъхва под главата ѝ като възглавница палтото ѝ.

Същият мъж, който се извини за грубото си държане след опита ѝ за бягство, а после внимателно свали покритите ѝ със сняг дрехи, направи ѝ чай и я зави с одеяло. Усмихна се на отражението си, припомняйки си думите му, докато се унасяше в сън: „Почивай, красавицо. Може би, когато се събудиш, този кошмар ще е свършил.“ Отметна кичур коса от челото ѝ, а лицето му бе така близо, че усети топлия му дъх върху бузата си. После нашепна нещо успокоително като стихче от приспивна песен: „Прости ми, мъничка. Ще те пазя, кълна се.“

В очите ѝ се появиха сълзи, спомняйки си точно сега тези думи. Би се заклела, че е сънувала, ако не помнеше мазолестите му ръце, които го превръщаха в прекалено истински.

Не, не беше в състояние да го застреля. Та тя дори не можеше да го мрази.

Той ти е враг, Дайна.

Стисна очи. Отказваше да приеме тази истина. Не желаше да се разплаче. С цялото си същество жадуваше да си позволи емоцията, в която сърцето ѝ я караше да повярва.

ГЛАВА 23

Дайна намъкна широк анцуг и дебели чорапи и седна на дивана недалеч от Джейк.

— Изглежда ти е удобно — отбеляза той.

Дори се усмихна, но очите му останаха сериозни.

Взе ръката ѝ и прокара мазолест пръст по гладката като коприна кожа, като започна от пръстите с безупречно поддържан маникюр.

— Какво? — тонът ѝ издаде изненадата от внезапно проявената нежност.

— Ще ми се да знам защо такава прелестна жена не е омъжена — подхвана той тихо. — Защо е високоплатена, изключително добра адвокатка, вместо да е майка на няколко сладки дечица. Защо живее в Мисури, когато акцентът ѝ я издава, че е от източните щати. И защо предпочита да се крие сред пустошта, вместо да остане в града, където без съмнение ще е заобиколена от приятели и роднини. И най-вече — какво има против Коледа?

В първия момент Дайна инстинктивно се раздразни; ще откаже да отговаря на каквито и да било лични въпроси. В края на краищата как смее той да допуска, че тя ще откликне и ще сподели стаените дълбоко в душата ѝ чувства? А после, да го вземат дяволите, той се усмихна и този път усмивката му достигна до очите му и го превърна в опасен непознат, комуто тя силно желаше да се довери и хареса.

Осъзна собствената си стеснителна усмивка, докато търсеше думите за отговор.

— Представа нямам защо не съм се омъжила. Изглежда, просто се венчах за работата си вместо за мъж.

Признанието ѝ предизвика усмивката му и той ѝ кимна.

— И мен ме обвиняват в същото.

— О, и ти ли не си женен?

Очите му за миг потъмняха, но после сви рамене.

— Веднъж почти го направих. До сватбата оставах две седмици.

— Съжалявам — промълви тя и посегна да го докосне, несъзнателно насочвайки длан към бузата му. — Не исках да

предизвиквам мъчителни спомени.

— Не са мъчителни. Някои са тъжни и сякаш през по-голямата част от времето засенчват доброто, но като цяло бяхме щастливи. Бяхме силно влюбени. — Усмихна се и хвана ръката ѝ, преди тя да я отдръпне. — Бяхме хлапета по на двадесет и три, когато се сгодихме. Прекалено млади, за да знаем, че животът не е само да се любим, да планираме голяма сватба и да си поставяме цели. Но както и да е. Тя не ме изостави пред олтара. Почина.

— О, Джейк, съжалявам.

Погледна я дружелюбно:

— Не се притеснявай. Всичко това стана преди десет години. Освен това сега говорехме за теб.

Тя сви рамене.

— Нямам какво да казвам. Общо взето, съм работохолик. Обожавам работата си. Край на историята.

Той кимна присмехулно.

— Ха, че как няма да я обичаш! Трупащ богатство от нещастниците, чиито съпруги представляваш.

Лицето ѝ пламна от внезапно обзелия я гняв. Изчака няколко секунди, преди да се престраши да заговори. И изпита гордост от овладения си глас:

— За ваше сведение, господин Джейкъбс, не се възползвам от чуждото нещастие. Изпитвам известно удоволствие, признавам, да поставям на място момчетата, които понякога си въобразяват, че светът е техен. Но истинската тръпка ми дава спечелената с моя опит и умения справедливост за клиентките ми.

Джейк стана и тръгна към камината, като измърмори: „пълни глупости“.

— Я почакай малко — скочи Дайна от дивана и го последва. — Какво демонстрираш с това пренебрежение? Говоря истината!

Разравяше огъня с ръжена, но се обърна и го размаха, сякаш учител подчертава значението на лекцията си, като размахва показалката.

— Наистина ли? А не ти ли доставя удоволствие да размазваш мъжете и от това да изпитваш тръпка?

С ръце на хълбоците и нервно потропващ крак Дайна въздъхна дълбоко и раздражено:

— О, по дяволите. Какъв е смисълът? Ти и без това няма да разбереш.

Проследи я с поглед как се извърща и отива към големия прозорец. Раздразнен не по-малко от нея, той все пак неволно се усмихна, когато тя избърса голям кръг в замъгления прозорец. Господи, каква привлекателна фурия! За малко да се изсмее с глас, но се въздържа — опасяваше се да не би тя да прекоси решително стаята, да измъкне ръжена от ръцете му и да го халоса с него. Реши да върне разговора на неутрална територия.

— А почивката ти и всички тържества сега, през празничния сезон?

Отпусна рамене и отговори, без да се обърне:

— Ходя по тържества. Службата ми го изисква. Просто ги избягвам по Коледа.

Джейк се огледа из стаята, приятно мебелирана във френски провинциален стил, но без каквато и да е празнична украса.

— Да, виждам. Тук няма дори една клонка или празнична камбанка.

Мълчанието ѝ надвисна като тежък буреносен облак. Джейк се почеса по наболата си двудневна брада. Искаше му се тя да продължи да говори и да слуша гласа ѝ, за да не мисли за причината, довела ги тук. Но същевременно се запита доколко смее да я насили да продължи.

— А семейството ти? — пристраши се той.

— Какво за семейството ми? Родителите ми са мъртви. Имам три сестри. Не го ли споменах вече? Струва ми се, да. Както и да е — обичам ги всичките, но не сме близки. Ще решиш, че просто не можем да се забавляваме.

— Не се ли притесняват от странните ти навици да се усамотяваш? Не те ли канят да прекарваш празниците с тях?

Извърна се рязко и го смая с широката си усмивка.

— Господи, те ще се побъркат при подобно поведение. Особено Ардат, която ненавижда тези празници. — Прекоси стаята и застана до него пред камината. Побутна го настрана и протегна ръце, за да се сгрее. — Лорън обръща огромно внимание на Коледа, но винаги съм подозирала, че просто я бива повече от нас, останалите, в преструването. Винаги отделя много време да обмисли подаръците и

така нататък. В действителност май само Ярдли се радва на празника. Прави всичко, свързано с него — пече курабийки, украсява къщата. Сантиментална е и доста сполучливо успява да не се навира в онова тъмно място, където ние, другите, винаги се озоваваме накрая.

Спря, подсказвайки му, че не желае да говори повече. Джейк го долови, но нещо го накара да продължи:

— И все пак ми кажи какво точно ѝ е на Коледа, та три от вас четирите не я търпят?

Поколеба се само миг, преди да вдигне поглед към него.

— Майка ми умря на Коледа. Беше застреляна.

ГЛАВА 24

— Каква ирония, нали? — попита тя, когато настъпилата помежду им тишина стана прекалено напрегната. — Никога не съм мислила, че изразът „каквото за майката, такова и за дъщерята“ ще бъде валиден за мен. Но ето ме тук, в очакване на същата съдба, по същото време.

„Гая няма да я бъде, бебчо“ — помисли си Джейк, но не ѝ го каза. Вместо това напомни:

— Не ми каза къде си израснала.

— Във Филадельфия, в имението „Кестенови хълмове“.

— Значи бях прав — от източните щати си. И как се озова в Мисури? Сестрите ти още ли живеят във Филадельфия?

Намръщена, Дайна му хвърли кос поглед.

— Какво е това? Вариантът на Евън Джейкъбс на Двадесет въпроса?

Той се изсмя.

— Извинявай. Изглежда, просто ми е приятно да те слушам.

Тя застане пред него и вдигна глава, за да вижда очите му.

— Защо?

„Защото мисля единствено колко искам да те любя и ако спреш да говориш, сигурно ще го сторя.“ Ха, сякаш щеше да ѝ го каже! Пейджърът, закачен на колана му, неочаквано иззвъня и изненада и двамата, но му спести необходимостта да отговори на въпроса ѝ. Взе малката черна кутийка и се намръщи при вида на номера.

— Кой е? — попита тя. — Ей Джей ли?

Той поклати глава, очевидно потънал в мисли.

— А? Ей Джей ли? Не, баща ми е. — Погледна я. — Защо не отидеш да ни стоплиш по една супа, докато свърша с това?

— Добре, но как ще му позвъниш? Клетъчният ми телефон вероятно вече се нуждае от презареждане.

— Полицията сигурно знае честотата ти, така че не бих могъл да го използвам — поясни той. Отиде в антрето и измъкна от сака си друг телефон. — Държах моя на зареждане от батерия.

— Е, сега вече се успокоих — изрече тя саркастично. — Поне съм отвлечена от професионалист, а не от аматьор.

Преди да успее да ѝ отвърне, тя се отправи към кухнята.

„Е, по-добре да е ядосана, отколкото уплашена“ — прецени той и натисна бутоните. Баща му вдигна при първото извънмяване.

През следващите пет минути Джейк слушаше, без да пророни думичка, като се изключат отделните му гневни възклицания, тихо произнасяни в слушалката. Стоеше пред прозореца, опрял ръка в рамката над главата му. Най-после приключи и се извърна — Дайна стоеше на няколко крачки зад него. Погледна я в очите, но само за миг и се извърна.

— Готова ли е супата?

— Случило се е нещо ужасно, нали? — промълви тя. Очите ѝ се разшириха. — Нещо във връзка с Ей Джей, нали? Полицията го е заловила. Затова си толкова ядосан.

— Не, по дяволите! Почти ми се щеше да беше това. — Прокара ръка през гъстите си сребристи коси с красноречив, раздразнен и безпомощен жест. — Баща ми препредаде съобщение от Ей Джей.

— И баща ти ли е забъркан в тази история? — смая се тя.

Джейк поклати глава.

— Господи, мила лейди, единственото, с което се занимават родителите ми, е да се опитват да държат в безопасност Ей Джей и да попречат още някой да бъде убит.

— Аха. И затова ти препредават съобщенията му. За Бога, Джейк, в най-добрия случай те са съучастници.

— Разбери: той е техен син. Вярват в него и се стараят да помогнат.

— Но знаят къде се намира и укриват местонахождението му от полицията — настоя тя, понеже адвокатът в нея виждаше само връзката им със случая.

Джейк въздъхна, сякаш последната констатация го лиши от цялата му енергия да спори.

— Така е. Притежават имоти из целия град и той се крие в една от къщите им.

— И какво? — попита Дайна след кратка пауза. — Вероятно трябва да ми звучи успокоително, задето и родителите ти са намесени в този... ужасен погром?

Джейк не ѝ отговори. Започна да крачи напред-назад из стаята. Най-накрая спря и се вторачи през прозореца, като хваната в кафез птица, която гледа свободата. Настъпилата между тях тишина продължи толкова дълго, че когато той най-после отново заговори, Дайна подскочи.

— Мисля, ще разбереш по-добре как стоят нещата, ако ти обясня как вярваме в...

— ... горкичкия, оклеветен Ей Джей — довърши вместо него. — Да, разбирам. Той е твой брат и техен син, и всички вярвате в него. Но си остава фактът, че заплаши със смърт четири жени и една от тях вече е мъртва. Убита.

— Две — поправи я той с въздишка.

Само след миг осъзна какво всъщност е чула; усети страх все едно я полазиха хиляди малки паяци.

— О, Господи! — едва си пое въздух тя. — Кой? Кога?

— Съдийката Бианчи. Люси. — Джейк се извърна с лице към нея. — Не знам точно кога. По някое време снощи.

— Люси е мъртва? — Тя поклати глава, насилвайки се да възприеме невъзможното. — Изключено е! Преместиха я в хотел заедно със съпруга ѝ Тони. Назначиха щатски полицаи да я пазят.

— Знам. Съпругът ѝ отишъл до къщата на дъщеря им, за да поднесе коледните подаръци. Забавил се по-дълго, отколкото възнамерявал. Иначе, както ми каза татко, вероятно и той е щял да бъде мъртъв.

— Но как? Искам да кажа как успява търсен от полицията мъж да мине покрай въоръжената охрана?

— Бил е един — обясни Джейк. Видя обърканото изражение на лицето ѝ и уточни: — Имало е един пазач. Намирал се е в апартамента заедно със съдийката.

— Добре и какво? Заспал ли е? Или се е измъкнал да пуши? Или е решил, че му трябва почивка? Защо не е спрял убиеца. — Докато задаваше въпросите, се приближи до него. Обзета от паника и гняв, непреодолимо се нуждаеше от отговор, дори да можеше да го получи единствено от съучастника на убиеца. Стисна здраво очи и обгърна раменете си с ръце. — По дяволите, Джейк. Поне ми кажи, че са заловили Ей Джей и се е обадил на родителите ви от затвора!

— И пазачът е бил убит, Дайна. Антони Бианчи открил трупове и доколкото знаем, никой в хотела не е чул или видял нещо подозрително.

— Милостиви Боже!

Тя се облегна на него, вкопчи се в ризата му и остана така, докато осъзнае смисъла на казаното. Люси Бианчи, жена, която Дайна познаваше и уважаваше, бе убита; убита от отмъстителен негодник, който щеше да се насочи и към нея.

Обзелият я гняв измести тъгата и страха — внезапно и дълбоко като приливна вълна. Започна да удря Джейк по гърдите и не преставаше да нарежда:

— Защо? Защо ти се обадиха? Господи, вие всичките сте болни, щом не можете да се въздържите да ми съобщите, че Ей Джей пак е успял? Значи искате толкова да се изплаша...

— По дяволите, Дайна. — Джейк я сграбчи за раменете и я разтърси. — Изслушай ме! Ей Джей не е убил съдийката. Не е убил и Рона. Няма причина да нарани нито едната, нито другата. И не възнамерява да убива нито теб, нито Тори — онази кучка, бившата му жена. Помисли само, Дайна. Предяви ли поне едно неоснователно искане към нея и не предложи ли необичайно щедро бракоразводно споразумение? А и на самия процес изглеждаше ли ти ядосан? Приличаше ли ти на отмъстителен? Много добре знаеш отговорите на тези въпроси — не. Той не се възпротиви. Нито веднъж. А можеше. Разполага с доказателства: Тори е платила десет хиляди долара на Рона Харкър, за да свидетелства и да даде лъжливи показания за любовна връзка между двамата, каквато всъщност никога не е съществувала. Но той си затвори очите, защото искаше на всяка цена да получи свободата си.

Дайна поклати глава; мъчеше се да се освободи от ръцете му.

— Не! Млъкни! Не те слушам и не ти вярвам.

Джейк я вдигна и я отнесе до дивана.

— Седни тук — нареди й.

Дайна притисна колене към гърдите си и зарови глава в тях. Трепереше цялата — сама не знаеше дали от шок, от страх или от гняв. Чувстваше се изтощена от борбата да се справи, да предизвика някакво чудо и да се измъкне от тази история.

Изненада се какво спокойствие изпита, щом реши да се откаже от битката. Бавно изпусна въздуха от гърдите си и си даде сметка, че вече не се страхува. Вдигна лице към неговото.

— Моля те, Джейк, приключвай с тази история — промълви тя. — Не ме карай да го чакам. Хайде. Направи го ти. Застреляй ме.

Джейк се загледа в красивата жена със сърцевидно личице и пленителни сиви очи — сега грееха тъмни и блестящи като водите на езеро в зимна нощ. Извърна поглед: горчиво чувство на срам стегна гърлото му.

— О, Господи, Дайна, нищо ли не чу от всичко, което току-що ти казах? — попита той. Прескочи масичката и коленичи пред нея. — Изслушай ме, моля те.

Тя кимна предпазливо.

Джейк ѝ се усмихна благодарно и взе и двете ѝ ръце в своите.

— Ужасно съжалявам. Никога не съм допускарал, че ще се стигне толкова далеч. Надявах се съдийката Бианчи да е в безопасност. Трябва да ми повярваш. — Издържа на вторачения ѝ нетрепващ поглед и се молеше да повярва на обещанието, което щеше да ѝ даде. — Няма да те убивам, Дайна. Нито аз, нито Ей Джей. Кълна ти се.

— Господи! — извика тя и свали крака от дивана, за да обвие врата му с ръце. — Благодаря ти, Джейк.

Най-после го пусна и се усмихна от щастие и облекчение, но само след миг лицето ѝ отново придоби сериозно изражение.

— Току-що ме дари с първата причина от двадесет години насам да празнувам Коледа. Това е един подарък, който никога няма да забравя.

Надигна се да стане, но Джейк я хвана за китката и я спря.

— Почакай, Дайна.

Тя се засмя и поклати глава.

— За Бога, Джейк, не мога. Искам да си опаковам багажа, да го натоваря на колата и да се върна в града. Звучи налудничаво, знам. Винаги съм идвала тук за празниците, за да съм сама, но за пръв път искам да участвам в тържествата с хора, на които държа. Искам да се обадя на сестрите си, да посетя приятелите си и на всички да пожелаая весела Коледа.

— Съжалявам — промълви Джейк и отмести поглед към репродукция на Норман Рокуел, окачена на стената.

— Какво не е наред? — попита тя.

— Не можеш да си тръгнеш, Дайна. Не ме разбра. Заклех ти се, че няма да те убия. Но не съм казал, че ще те пусна да си вървиш.

ГЛАВА 25

Сълзи се появиха в очите на Дайна. Тя поклати глава неразбиращо.

— Какво искаш да кажеш? Ако Ей Джей е невинен и никой от вас двамата не желае да ме убие, тогава защо? Защо няма да ме пуснеш да си вървя?

— Защото някой възнамерява да те убие. — Избърса сълза от бузата ѝ, въздъхна и продължи: — И аз няма да допусна това да се случи.

Пролича как я обзема гняв, примесен със страха и разочарованието ѝ.

— Да бе, наистина — отвлече ме, завърза ме и ме остави два часа в багажника на колата, защото искаш да съм в безопасност. Тъх... На това вярвам точно толкова, колкото, че тази вечер Дядо Коледа ще донесе подарък на всяко детенце по света, което заслужава.

— Знам колко налудничаво ти звучи, но е самата истина. Всяка думичка, кълна се в Бога. Бях в дома на Ей Джей първия път, когато полицията пристигна да го разпитва за телефонните заплахи за убийство, за които го подозираха, че е отправил към Тори, съдийката Бианчи, Рона Харкър и теб. — Спря и изчака тя да каже нещо. Но понеже Дайна мълчеше, въздъхна и продължи: — Току-що се бяхме прибрали от командировка в Чикаго. Още не бяхме извадили куфарите от багажника. Според твърденията на ченгетата обажданията били направени между девет и половина и единадесет предишната вечер. А тъкмо тогава двамата с Ей Джей трябваше да сме на делова вечеря.

Отново замълча, но този път очите ѝ трепнаха и най-после се насочиха към неговите.

— Е, добре. И какво?

— Ами и двамата хванахме разстройство. Отказахме вечерята и останахме в хотелския апартамент цялата нощ. Уреждахме сметките и имахме два извънградски разговора. Ей Джей проведе и двата — единия с родителите ни, другия с офиса му, да приеме съобщения.

— Не носи ли клетъчен телефон?

Въпреки отчаяното си желание да я убеди, Джейк се изхили.

— Ей, знаеш ли какво, прекрасна дамо — разсъждаваш точно като адвокат.

Тя нито се усмихна, нито сенките, помрачаващи очите ѝ, изчезнаха.

Джейк преглътна разочарованието си и се върна на въпроса ѝ.

— Естествено, че има клетъчен телефон, но полицията провери обажданията и познай какво откриха?

— Разпечатката показала, че от неговия телефон няма обаждания до вашите — изпревари тя отговора му равнодушно и попари надеждите му да я накара да му повярва.

— Чу ме, но не го приемаш, нали?

Тя поклати глава и разтърси копrienените си черни коси.

— Не. Съжалявам. Наистина, защото виждам как заради твоята вяра в невинността на брат ти и заради обичта ти към него извърши нарушение на закона, а то дава основание да те изправят пред съда и дори да получиш смъртно наказание. Най-лошото обаче — ако изобщо е възможно да има нещо по-лошо от осъждането ти на смърт — е, че вярата ти ще рухне, когато станеш свидетел как Ей Джей ме убива.

— Не! — рязко възрази Джейк. Изправи се и се отдалечи. Напрежението в мускулите на раменете и начина, по който ръцете му се впиха в полицата на камината, издаваха гнева му. — Страшно бъркаш — заяви напълно убедено.

Дайна пристъпи и застана зад него.

— Тогава ми го докажи. Посочи ми кой друг има причина да състави именно този списък от жертви.

— Виктория Джафей-Джейкъбс — отвърна той.

— Тори? Това е пълна лудост! Защо ще ме заплашва? А и която и да е от нас. Току-що сам спомена, че при уреждането на развода тя получи всичко, което желаше. Е, наистина, мразеше Рона. Та тя ѝ разби брака. Но съдийката Бианчи издаде абсолютно справедлива присъдата, а аз бях неин адвокат, по дяволите!

Джейк скръсти ръце, а на устните му се появи странна усмивка.

— Всичко е чудесно, с изключение на едно.

Очите ѝ добиха оловен цвят. Тя също скръсти ръце и вирна брадичка.

— И какво точно?

— Не искаше да се развежда.

— Как ли пък не! Тя беше дълбоко наранена и въпреки желанието ѝ да му прости, той ѝ се изсмя в лицето, когато му предложи да отидат на брачен консултант.

— Последното вероятно е вярно — съгласи се Джейк. — И ще ти кажа защо. В един момент откри, че тя се е омъжила за него заради парите му и никога не е възнамерявала да ражда, независимо от силното му желание да създаде истинско семейство. И тогава изрита прословутия ѝ задник от къщата си.

— И защо не спомена нищо такова в съда?

— Нямахме търпение историята да приключи веднъж завинаги. Не го интересуваше какво ще му струва, стига само да се отърве от нея.

Дайна се замисли. Припомни си първата среща с Виктория Джафей-Джейкъбс. Жената изглеждаше сломена. Коя актриса би успяла да изиграе горчивината и обидата, които видя в очите ѝ? Възможно ли е Ей Джей да е поискал развода, а не Тори, както ѝ бе дадено да разбере? Всичко беше възможно. Но тогава къде се вместили заплахите за убийство? Зададе въпроса си на глас.

— Всеки е могъл да пусне писмото, което получих по пощата. Това приемам. Но телефонното обаждане е нещо свършено различно. Разпознах гласа на брат ти, Джейк.

— Било е запис, Дай...

— Знам. Полицията намери записа в дома на Ей Джей. Питам това как ще го обясниш?

— Не ми се налага да го обяснявам. Ей Джей вече го направи. Оставил е съобщението на Тори в деня, когато се е разбрало, че бракът им няма да го бъде. Наелият от него частен детектив току-що му бе връчил доказателства за изневерите ѝ и някои други уличаващи факти. Но да не се впускам в подробности. Той просто ѝ позвънил по телефона и оставил съобщението.

— И какво? Заплашил я да я убие ли?

— Да — призна Джейк. — Не знаеш ли какво може да изрече човек в пристъп на гняв? Не е имал представа какво говори. Глупаво е, но вече ти казах, че е бил ядосан, по-точно направо бесен, и нервите му не са издържали. Но по-важното е друго: заплахата за убийство, която вие четирите сте получили, всъщност представлява манипулиран

вариант на съобщението до Тори. — Прокара уморено ръка по лицето си. — Спомняш ли си думите буквално?

— О, да. Човек не забравя такива неща.

— Кажете ми ги — подкани я той.

— Ами нещо в смисъл...

— Не, не искам „нещо в смисъл“, а точните думи.

— Добре. Каза: „Кучко. Ти провали живота ми! Ще те убия. Ще те изпратя направо в ада, където ти е мястото.“ После сякаш се изсмя, последва дълга пауза, аз постоянно питах кой се обажда и накрая затвори.

— И това е всичко? — попита Джейк.

Дайна кимна.

— Да.

— Не спомена името ти, не каза кой е?

— Не, но познах, че е той. Тори...

— ... потвърди, че това е гласът на Ей Джей. А от полицията чух, че и Рона е сторила същото.

— Но ти твърдиш, че не Ей Джей, а Тори е разпратила писмата.

— Точно така.

— Но защо Тори ще ни заплашва? Защо ще убива Рона и... съдийката Люси Бианчи, за Бога?! — попита тя раздражено. — Какво й стори Люси? Даде й всичко, което искаше.

— Господи, Дайна, въобще не разбираш какво ти говоря. Чуй ме: Тори не желаше развод. За нея това беше игра. Играеше си с вас точно както си бе играла с него. Надяваше се, че ако го ужили достатъчно, той ще премисли и ще я прибере обратно. Ха, та вечерта, когато обявиха развода, тя му се обади вкъщи да го моли да промени решението си. Той обаче й се изсмя. Тогаваше нервите й не издържаха и му се закани как ще го накара да съжалява, че изобщо някога я е срещнал.

Започваше да я обзема известно съмнение, но същевременно не преставаше да допуска възможността Джейк да е подведен от редица привидно убедителни лъжи. Свъси вежди.

— Просто не знам на какво да вярвам.

Той се ухили и в очите му се появи надежда.

— Цялата история звучи невероятно, знам. Но ме изслушай още една-две минутки. Става ли? — Без да изчака отговора й, продължи

със защитата си: — Помисли си за бележката, която уж той е изпратил.
— Няма какво да мисля за нея. Имам копие в куфарчето си.
— Донеси го — разпореди Джейк. — Ако обичаш.
Отиде до килера в антрето и се върна след секунди.
Постави бележката върху масичката. С изрязани от вестници думи и букви беше написано:

Живот за живот
ти провали моя
сега аз трябва да
отнема твоя
лейди Ди! Схващаш ли?
Ха-ха-ха.

— Какви доказателства виждаш, че именно Ей Джей я е изпратил? — попита Джейк.

Дайна бавно въздъхна.

— Не виждам. Но и не виждам нищо, което да ме накара да повярвам, че Тори го е наранила.

— Хайде, Дайна, погледни! Чети между шибаните редове. Двамата с Ей Джей не сте разговаряли повече от един-два пъти, нали? Смяташ ли, че би използвал умалително на името ти, което едва ли някога е чувал?

— Но не е изключено, Джейк — не отстъпваше тя. — Негов адвокат беше Стан Розентал, нали помниш? Стан постоянно ме нарича „лейди Ди“. Дори не допускам брат ти някога да го е чувал да ме нарича по друг начин.

Джейк се изправи и отново отиде да се облегне на полицата до камината.

— Добре, забрави. Не успявам да те убедя, значи просто ще трябва да ти го докажа.

— Като ме държиш заложница? — попита тя язвително. — И докога ще продължава?

— Докато тя не се появи.

— Тори ли? Ами ако вместо нея цъфне Ей Джей?

— Няма.

Тя пристъпи напред, застана до него и отпусна ръка върху рамото му.

— Не знам защо, но изпитвам потребност да ти кажа, че ти вярвам — промълви с тих глас.

Очите му омекнаха и той се ухили.

— Е, все е нещо. Но ти ще повярваш и на Ей Джей, когато всичко това свърши.

— Разбирам какво доверие му имаш и знам, че именно затова участваш в този план за отвличането ми. Страстната ти защита в негова подкрепа ми показва колко дълбоко си убеден в невинността му. Но как да забравя заплашителния тон на Ей Джей през онази нощ. Ужаси ме. И не е за пренебрегване фактът, че върху ножа, с който е била убита Рона, полицията откри неговите отпечатащи.

Джейк раздражено отвърна:

— Ножът е взет от неговата кухня, Дайна.

Отпусна глава на рамото му и въздъхна.

— Добре. Няма значение. Просто трябва да чакаме и да видим кой ще се появи. — След дълга пауза попита: — Но, Джейк, ако все пак се окаже Ей Джей, ще го оставиш ли да ме убие?

При тези думи той я взе в прегръдките си и я притисна към себе си. Едва дишаше; срам и неудобство раздираха гърдите му.

— Господи, Дайна, какво, по дяволите, направих с теб?

— Няма значение — прошепна тя опрощаващо; почувства как я обзема внезапно спокойствие, сякаш я обляха летни морски пръски. — Все ще свърши някога. Сега, като знам кой си, няма значение кой е убиецът. Не се страхувам.

Джейк седна на люлеещия се стол до камината и я придърпа в скута си. С нежно изражение на лицето той отметна няколко от копринените ѝ черни кичури и ги прибра зад ухото.

— Много си красива.

— Благодаря — прошепна тя.

— Съзнавам колко неподходящ е моментът, но искам да ти кажа нещо. — Младата жена кимна насърчително, но не проговори: опасяваше се гласът ѝ да не я подведе. — Аз съм на тридесет и три, Дайна. Чаках достатъчно дълго, за да се влюбя отново. Предишния път бях още хлапак; тогава любовта ми се зароди постепенно от едно приятелство. Никога не съм допускал, че отново ще изпитам същото

чувство. И Господ да ми е на помощ, то дори ни най-малко не прилича на онова мое усещане. Но е любов, Дайна. Знам колко налудничаво звучи. Ха, сигурно самият аз съм луд, но съм луд от любов към теб.

Отвърна на признанието му с бавна, чувствена целувка.

— Господи — простена той и се отдръпна. — Виж, скъпа, не можем да правим това, освен ако не стигнем до край. От тридесет часа мечтая да те любя и бавно полудявам.

— Горкичкият. — Смъкна се от скута му, хвана го за ръката и го придърпа към себе си; после се излегна върху ръчно тъкания килим в средата на всекидневната. Смехът ѝ прозвуча страстно и подканващо, като на мъркащо коте. — Макар моята област да не е криминалното право, знам, че на затворниците се полагат някои привилегии.

Той се ухили, докато се наместваше над нея, разтваряйки бедрата ѝ с коляно.

— Никога не би ми хрумвало да споря с адвокат. Та аз съм само един надзирател. А понеже ти си собственичката на този затвор, намирам за редно ти да диктуваш правата на обитателите.

— Е, цяла нощ ли ще говориш, или ще ме любиш?

ГЛАВА 26

Джейк спеше дълбоко в леглото на Дайна, а тя го наблюдаваше. Отпуснатите и спокойни в съня му черти се различаваха много от изражението му, докато се любеха на килима пред камината. Лицето ѝ пламна от сладостна тръпка и срам. В своята невъздържаност Джейк прояви настойчивост, дори грубост, а тя го прие жадно и в пълна самозабрава. Припомни си как го наблюдаваше, докато той се събличаше; после застана над нея и я омагьоса с великолепната си физика и възбуждения си пенис. Свлече се на колене пред разтворените ѝ бедра и я възбуди с ръце и уста, преди най-после да удовлетвори молбата ѝ и да проникне в нея.

Сега лежеше до него със затворени очи и си припомняше всеки див, страстен миг, както и че по едно време погледна към прозореца с дръпнатите завеси и се изсмя, представяйки си как Гюс пристига и ги заварва така.

Въздъхна — припомни си как много, много по-късно той я взе на ръце и я отнесе в спалнята; отново я люби, но този път с нежност.

После разговаряха: той — за работата си, за семейството си; тя описа сестрите си и сподели колко се радва, че само нейното име е измислено от баща ѝ.

— Дайна, защото работеше и се издигна като служител в железниците; и все си тананикал онази глупава песничка за Дайна, дете работела на гара и по цял ден свирела със свирката. Той се казваше Клейтън — макар всички да го наричаха Клей — и ми даде името си като второ.

Продължи с разказ за майка си, но някъде по средата видя как той се унася и заспа.

Сега лежеше до него и го наблюдаваше. Не изрече думите, не му призна, че го обича, но колкото и налудничаво да изглеждаше, тя знаеше, че чувствата ѝ са силни. Никога не бе вярвала на любов от пръв поглед. Нали виждаше какво става около нея: любовта идваше след време, емоция се пораждаше от уважение и сходни интереси. А сега лежеше до мъж, когото познаваше от по-малко от тридесет и шест

часа; мъж, който я бе отвлякъл! Но Господ ѝ е свидетел — влюби се дълбоко в него.

И нещо несравнимо по-важното — беше готова да му повери живота си. Само дете не изпитваше същото доверие към брат му, мина ѝ през ума, докато леко целуваше устните на Джейк.

Надигна се тихо от леглото, промъкна се до другия край на спалнята и извади от куфара дебела жилетка и вълнени панталони.

Облече се в банята, без да пали лампата; взе от килера канадката с качулката и отиде във всекидневната; в тъмното завърза ботушите си.

Накрая потърси ключовете от колата си в джобовете на джинсите на Джейк. Върна се обратно в килера и прерови набързо и джобовете на якето му. Катинарче с код висеше на сака му. Нямаше смисъл да си губи времето с него. Но къде другаде да провери? Чу слабо изскърцване на пружината на леглото, когато той се раздвижи.

Не разполагаше с повече време. Ако ще се спасява, преди Джейк да се събуди, трябва да тръгне веднага. Пътьом грабна чантата си, праметна я през врата си и затвори ципа на канадката над нея.

Огънят в камината все още тлееше. Докато прекосяваше помещението, една цепеница мръдна и предизвика рой искрици. В този миг Дайна видя на пода пистолета и пейджъра му. Ритна ги с върха на ботуша под дивана, където не се виждаха. Ако Джейк се събуди скоро и реши да тръгне след нея, ще се забави поне малко, докато си търси оръжието.

Забърза към входната врата.

Резето се приплъзна със скърцане, което ѝ прозвуча като гръмотевица в притихналата къща. Дайна неволно трепна, макар да знаеше, че по-лошото предстои — очакваше пантите силно да изскърцат. Затаи дъх, хвана дръжката и със замах отвори вратата.

Сгреши. Не беше просто изскърцване, а пронизителен шум; сърцето ѝ заби лудо, докато изскачаше навън. Вече не се интересуваше колко шум ще вдигне. Дори затръшна вратата. Какво значение има? Джейк най-вероятно вече бе буден.

За неин късмет обаче беше гол. А тя добре познаваше горската пътека към магистрала 54. Никога, разбира се, не се бе разхождала по нея в тъмното или през мразовита зимна нощ при температура под нулата. Но беше уверена, че дори без фенерче лесно ще се справи с този един километър до магистралата.

Ходенето се оказа много по-трудно, отколкото предполагаше; дори грайферите на ботушите не ѝ помогнаха да избегне десетината залитания, когато потъваше във високите странични преспи.

Държеше главата си наведена, но студът и вятърът бяха безмилостни. Скоро носът ѝ и устните ѝ изтръпнаха. Дробовете ѝ горяха, сълзи напиреха в очите ѝ и се стичаха по бузите.

На няколко пъти силният вятър я завъртя гърбом на посоката, която следваше, но луната вече се бе издигнала високо в небето и осветяваше пътя ѝ.

Нощните звуци я плашеха. Печалният вой на вятъра между клоните на дърветата, превити под тежестта на снега, и воят на куче или вълк в далечината, постоянно я караха да спира и с тъга да поглежда през рамо към мястото, където се намиреше бунгалото. От време на време изпитваше желание да се върне обратно в безопасната прегръдка на Джейк.

Нещо невъзможно, разбира се. Дори Джейк наистина да я обича, както твърдеше, на първо място той обичаше брат си и бе поставил бъдещето си в неговите ръце. Не, не бива да рискува да се върне. А дори да посмее, не би допуснала Джейк да я защитава. Не и след като това със сигурност означава Ей Джей да пострада.

С големи усилия продължи да се придвижва напред: падаше и ставаше, после отново се препъваше. И изведнъж — съвсем ненадейно — чу изненадващ шум: автомобилни гуми върху утъпкания сняг.

Дайна застина, обзета от силни страхове. Да не би вече да приближава магистрала Н, където Джейк положително обикаля и я търси?

Избърса очи с ръкава на канадката, извърна се на запад и затърси в тъмнината светлина на фарове. Ала в тази посока нощта бе мастиленочерна.

После вятърът довя шум от затръшващи се автомобилни врати, високи гласове, подвиквания на поздрави от всички посоки.

Дайна се засмя от облекчение — добре съзнаваше какво означават тези звуци. Беше успяла. Магистрала 54 се намиреше зад следващия склон. На около триста метра западно имаше и паркинг за камиони. Трябва внимателно да прекоси магистралата, за да не я забележат, но вече знаеше, че най-страшното е минало, и не се съмняваше в успеха си.

Изкачи склона, хвана една клонка, за да се изтегли нагоре, но тя се счупи и Дайна се претърколи. Неволно прехапа език и почти веднага усети вкуса на кръв.

— По дяволите — изруга и се изплю на снега.

Избърса устни с ръкавицата и отметна вледенените, покрити със сняг кичури коса. Болеше я цялото тяло, идеше ѝ да седне в снега и да се разплаче. „И тогава Ей Джей печели“ — нашепваше ѝ подигравателно вътрешният ѝ глас.

— Как ли пък не — изрече високо и намери сили да се устреми към върха.

Спря, когато чу смеховете.

Църквата на Богородица при Езерото — ето къде се намираще. Енориаши и гости прииждаха, за да присъстват на среднощната служба. Някъде по пътя се бе заблудила и се бе озовала на неколкостотин метра по на север от целта си. Или, мина ѝ през ума и тя леко потрепери, неволно бе попаднала на идеалното място, където да се скрие, докато Джейк кръстосва пътищата да я търси. Никога няма да се досети, че седи в черква, а не се опитва да хване кола на автостоп по магистралата, за да я откара до града, или на паркинга за камиони, откъдето да звънне на полицията.

Пасторът вече четеше от евангелието, когато Дайна се настани на скамейката в задната част на кокетната черква. Махна качулката от главата си, свали ръкавиците и със замръзнали пръсти дръпна надолу ципа на канадката и я съблече.

Капки се стичаха от косите ѝ. Отметна ги от челото си и бръкна в чантата за хартиена салфетка, за да избърше лицето си. Ръката ѝ докосна дръжката на малкия пистолет и тя потрепери при спомена за ужасните часове, които бе преживяла.

Усмихна се неволно — отново си представи как лежи в обятията на Джейк; очите ѝ се напълниха със сълзи, защото почти усети дъха му върху бузата си и неговото сънено прошепване: „Обичам те, Дайна Клейтън Смит. Ще те защитя. Кълна се пред Бога!“

Забравила за пастора, за службата, за богомолците наоколо, Дайна се свлече от скамейката и коленичи. Сведе глава и затвори очи.

Сега вече беше в безопасност. Бягайки от бунгалото, тя всъщност защитаваше Джейк и допринасяше никой никога да не узнае за ролята му в мрачната вендета на Ей Джей. А когато всичко приключи, когато

заловят Ей Джей, тя ще отиде при Джейк, ще изрече думите, които не можеше да произнесе, докато заплахата на брат му витаеше помежду им.

Отвори очи и въпреки украсата от гирлянди в черквичката видя единствено Богородица. Изведнъж се сети за майка си и за нейната преждевременна смърт. И тя даде воля на сълзите, които напиреха в очите ѝ.

В този миг почувства как стаеният от години у нея гняв я напуска. Не знаеше как точно и защо почина майка им. Никога не поиска да ѝ кажат истината, а сега, след като Ардат ѝ писа, че Зое всъщност се е самоубила, на Дайна вече ѝ беше все едно. Никога не беше смятала за възможно да се живее единствено с миналото; тогава какво значение имаше? Но изведнъж осъзна, че майка ѝ е преживяла някаква криза, точно както Дайна преживяваше криза през последните два дни.

— Но аз имам теб, за да ми помогнеш — прошепна тя разбиращо.

Забеляза, че богомолците са прави; тя също се изправи на скованите си крака, за да изслуша как пасторът ги призовава да се обърнат едни към друг и да си кажат добри думи.

Дайна се усмихна на възрастната двойка от скамейката пред нея: бяха се обърнали и протегнаха ръце с пожелания за весели и спокойни празници.

Беше сама на скамейката, затова се извърна с протегнатата ръка и усмивка на лицето.

Усмивката ѝ застина в момента, когато очите ѝ срещнаха зелените очи на мъжа, застанал точно зад нея. Носеше тъмносиня канадка с качулка, прикриваща добре по-голямата част от лицето му. Ала нямаше значение. Беше прекарала достатъчно дълго време с Евън Джейкълс, за да разпознае мъжа, поел ръката ѝ в своята.

— Весела Коледа, Дайна.

ГЛАВА 27

Няма да допусне да я обземе паника; трябва да издържи. С глас, който я смая със силата и твърдостта си, тя отвърна на приветствието:

— Надявам се да бъде такава, Ей Джей.

— Идваш ли с мен? — попита той така тихо, че тя почти не долови заповедта в думите.

Разтегли устни в приветлива усмивка, за да демонстрира съгласието си, а после сякаш се наблюдаваше отстрани как се извързва и тръгва към пътеката. Всяко движение, което правеше, ѝ се струваше забавено и пресилено като движение на мим.

Спря, за да коленичи за миг, наклони брадичка и използва момента да отвори закопчалката на чантата си, увесена на врата ѝ. Не съзнаваше какво прави, докато пръстите ѝ не стиснаха перлената дръжка на дамския „Смит“.

Когато започна да се надига, усети ръката на Ей Джей върху лакътя си; сърцето ѝ прескочи ужасено: чудеше се дали не е видял оръжието в другата ѝ ръка. Но докато той ѝ помагаше да излезе от черквата, тя напъха пистолета в джоба, издиша бавно и същевременно облекчено.

— Къде отиваме? — попита тя, щом се озоваха на паркинга.

— Можеше да умреш от студ навън — отбеляза той, сякаш не го бе попитала нищо.

— Съжалявам, ако съм те разочаровала — раздражено го сръза тя. — Ако знаех, че ще се появиш, бих направила нещо да те зарадвам.

Очите ѝ се разшириха при вида на колата, към която вървяха. Поколеба се и неволно се отдръпна от него; почувства как у нея отново се надига страх. Как бе успял да вземе колата ѝ? И къде е Джейк?

— Влизай — нареди ѝ Ей Джей.

Дайна си пое дъх и побърза да изпълни заповедта му, пък макар и само защото хората започваха да излизат от черквата. Не искаше да излага на риск живота им. Не и щом пистолетът в джоба ѝ даваше възможност да изчака двамата да напуснат паркинга. Настани се в колата.

— Странно, но никога не съм си представял, че ходиш на църква — долетя откъм гърба ѝ глас, който я накара да подскочи от изненада.

Самоувереността ѝ се топеше като изпуснат от спукан балон хелий. Тя извърна глава към Стан Розентал. В колата бе тъмно, но тя различи два силуета на задната седалка. В следващия миг Ей Джей отвори вратата на шофьорското място и лампичката в купето светна.

— Господи — простена тя, различила подутото и окървавено лице на Джейк. — Какво са направили с теб?

— Млъквай — срязва я Стан. И със саркастичен тон добави: — Колкото и да не искам да говоря като герой от стар гангстерски филм, няма как да се въздържа да не ти кажа: „Не ме принуждавай да го убивам, бейби.“

Дайна го смая с кривата си усмивка.

— Господи, ти наистина си бил по-голям задник, отколкото съм си представяла.

Не беше забелязала пистолета, опрян в ребрата на Джейк, но сега Стан го вдигна и го насочи в лицето ѝ.

— Казах ти да млъкнеш! — припомни ѝ злобно.

Усмивката ѝ стана по-широка и тя дори се изхили.

— Или какво? Ти и Ей Джей ще ни убие с Джейк тук, на паркинга, пред всичките тези хора? О, Стан, Стан, какво глупаво човече си!

— Затвори вратата — изръмжа той.

В следващата секунда вратата се затръшна и Дайна усети нещо да се стоварва отстрани на главата ѝ. Стори ѝ се, че чува вика на Джейк, но можеше да е нейният протестен вопъл точно преди всичко пред очите ѝ да притъмнее.

Връщайки се в съзнание, Дайна простена от острата болка. Погледът ѝ бе разконцентриран и дори най-незначителното движение ѝ се удаваше с усилие. Но с паметта ѝ всичко бе наред. Помнеше всеки детайл от последните два дни, откакто я отвлякоха.

— Джейк — прошепна тя.

— Тук съм, мила — обади се той някъде до нея.

Тя килна леко глава назад, като се стараяше да не обръща внимание на режещата болка и на гаденето.

— Та ти ме държиш — прошепна тя, когато видя подутото му лице над своето.

Въпреки подутото си и насинено лице и цепнатата долна устна Джейк успя да я дари с усмивка.

— Правилно схвана.

— Джейк, аз те об...

— По дяволите, Смит, млъкни!

Дайна изви настрана глава и видя лицето на мъжа, който я беше ударил; междуременно осъзна, че отново се намират в бунгалото ѝ. От смъдящата болка при всяко движение в очите ѝ напиреха сълзи, но тя задържа погледа си върху него.

— Върви в ада, дребен страхливец такъв!

Лицето на Стан потъмня от гняв, ала Дайна отказваше да откъсне очи от него. След минута той се овладя достатъчно, за да се изсмее пресилено.

— Леле, леле! Е, никой никога не е отричал, че лейди Ди е куражлийка.

Главата я цепеше, трябваше обаче да го принуди да продължи да говори. Беше разбрала къде точно се намира — изтегната на пода, а главата ѝ лежеше в скута на Джейк, докато самият той се бе облегал на дивана. Сега, ако успее да залиса Стан и да види къде стои Ей Джей, би могла да опита да се добере до пистолета в джоба си.

— Ти ли... помогна на Ей Джей да убие... другите? — попита тя.

Въпросът ѝ накара адвокатът да прихне.

Дайна преглътна предпазливо. Господи, от шума и болката в главата ѝ прилошаваше. Преглътна. Трябва да издържи. Със затворени очи внимателно плъзна ръка към джоба на канадката. Неволно, макар и тихо, изхълца, когато откри, че джобът е празен.

В момента Стан говореше и въпреки че раздражението ѝ само дозасилваше чувството за прилошаване и пронизващата болка в слепоочията, тя се насили да се вслуша в думите му. Ако, по Божиата воля, преживее тази нощ, трябва да бъде в състояние да стане точен свидетел за вината на този мъж.

— Ти беше просто катализаторът, Ди — причината да измисля плана първоначално.

— За... защо? — заекна тя, когато той видимо се поколеба дали да продължи.

— Защо? Ти ме питаш защо? Сериозно ли говориш? — Очевидно се забавляваше. Чудовище, което тероризираше жертвите си.

— Според мен бе повече от ясно за всички. Какво ще кажеш, Джейк? Ти си смелчага, мъжкар. Мускулите на „Строежи Джей и Джей“, нали така? Е, не блестиш със страхотен интелект, но съм сигурен, че си се досетил. Е, защо не кажеш на малката си приятелка защо?

Дайна усети как коремните мускули на Джейк се стягат под главата ѝ. Извъртя глава назад, доколкото ѝ бе възможно, за да срещне погледа му, да му внуши да запази спокойствие, да се включи в играта и да спечелят време.

Видя бунтарско пламъче да преминава през очите му, преди устните му да се извият присмехулно.

— Опитал се е, предполагам, да те победи няколко пъти в съда. А като не е успял, е преминал към стратегията „Щом не можеш да ги надвиеш, присъедини се към тях“. Освен това сигурно няколко пъти те е канил да излезете и смея да твърдя, че си му отказала. Това ужасно го е обидило.

Джейк спря и се самонагради с едно ухилване, от което долната му устна отново се разцепи. Потече кръв, но той я избърса с опакото на ръката си, а после вдигна очи, за да срещне погледа на мъжа, който се бе приближил към него, докато спеше, и го бе халосал с пистолета по главата.

— Е, близо ли съм до истината? Или е било по-лошо? Виждал си отвращението в очите ѝ и нежеланието да прекара дори няколко минути извън съда в присъствието на такъв гнусен червей?

Дайна видя как Стан побеснява и насочва пистолета към главата на Джейк. Посегна да обгърне лицето на любимия си с ръце и му отпрати мълчалива молба да замълчи.

— Не схващам как си убедил Ей Джей да играе по свирката ти, Стан — намеси се тя с надеждата да отклони вниманието му от Джейк.

— Като се изключи, че ме накара да вляза в черквата и да те извадя, за да не убие брат ми — обади се Ей Джей с уморен глас, — не съм се съгласявал да правя нищо за него, госпожице Смит. Съжалявам.

Тя видя, че Стан е свалил надолу пистолета и сега стоеше облегнат на прозореца горе-долу на същото място, което Джейк бе избрал за свой наблюдателен пост. Но изглежда адвокатът бе забравил за какво точно трябва да бди и бършеше с ръкава на сакото си сълзите, бликнали от смях, като едва дишаше.

— Господи, колко е забавно. С другите наистина се наложи да приключа много набързо, за да не се накисна. Но, дечица, трябва да ви призная колко ми е гот в момента. Първо успях да ступам този каубой, дете едва не развали всичко, като застава между мен и сладката лейди Ди. После ми се удава възможност да се похваля колко лесно ми бе да се справя с останалите. Особено с онази кучка Тори. — Спря и гръмко се засмя. — Ей, приятелче — подхвърли той към Ей Джей, — имаш ли представа, че бившата ти съпруга се въргаляше в леглото с някаква приятелка и един тип, който работил в твоята компания? Пери някой си! За мацки като нея бях чел в „Плейбой“, но никога не ми е минавало през ума, че ще успея да зърна подобна тройка. Нездраво е, но е истинско удоволствие да се наблюдава.

Дайна мълчаливо прие новината, че Стан очевидно е убил Тори.

— Тук именно ме подведе — намеси се ненадейно Ей Джей. — Седях в колата си срещу дома ѝ, когато видях от къщата да се измъква сянка и да прекосява двора. Хвърлих се на телефона и позвъних на татко. Казах му да се свърже с теб тук, Джейк. Да те предупреди, че Тори е тръгнала по следата... — Спря и изхлипа. — Господи! Мислех, че тя се измъква от къщата. Представа нямах, че този тук току-що ѝ е прерязал гърлото. А през цялото време съм могъл да го спра... Ако не се правех на такъв всезнайко, готов да стовари всичките обвинения върху нея.

— Е, така е — въздъхна Стан. — Понякога печелиш, понякога губиш. Такъв е животът. Но чуй и още нещо, Ей Джей. На теб просто ти е писано да губиш. Дори бих казал, че ти изигра и последния си коз.

Дайна почти не го слушаше. Беше се съсредоточила върху друго: да измъкне тежкия пистолет, който преди няколко часа изрита под дивана. Сега обаче извърна глава към техния похитител, доловила заплашителните нотки в гласа му. Главата ѝ щеше да се пръсне. Извика от болка, но острият откос от пистолета в ръката на Стан заглуши възкликанието ѝ.

— Кучи сине! — изкрещя Джейк, когато Ей Джей се строполи на пода и се появи в полезрението на Дайна за пръв път, откакто бе дошла в съзнание.

— Е, какво толкова! — възкликна Стан. — И без това си го просеше. Знаеш ли колко мекушав беше? Как ме принуждаваше да седя със скръстени ръце, докато твоята приятелка тук си развяваше

байрака по време на бракоразводното му дело? Шибани мекушавци като него не заслужават да живеят.

Дайна трепереше, но съзнаваше необходимостта да издържи и да се добере до пистолета на Джейк. Стегнатите мускули на Джейк бяха твърди като стомана; приличаше на бомба, която ще експлодира.

— Господи, ще повърна — изхленчи тя и се наведе на една страна.

— Видя ли, Джейк? — чу тя Стан да се обажда. — Вече не е свирепата адвокатка, готова да ме закове на стената, нали? Призлява й само защото брат ти лежи на пода в краката й и кърви върху дъбовото й дюшеме.

„Моля те, Джейк, накарай го да продължава да говори“ — мислеше си Дайна, когато ръката й обви дръжката на малкия дамски „Смит“ вместо дръжката на тежкия пистолет на Джейк. Миниатюрното оръжие вероятно се бе изхлузило, когато са я стоварили на пода. Започна да приближава пръстите си към него, но всяко драскане по пода звучеше в ушите й като гръмотевица.

Не бе добър колкото другия, но пък беше по-лек, по-лесно щеше да го вдигне и да спре копелето, стига само да успее да се извърне и да насочи дулото към него.

Вероятно Джейк някак си схвана внушението й да се бори да печелят време.

— Ей, Розентал, отговори ми на един въпрос, преди да убиеш и нас.

Стан не реагира, но тя предположи, че е готов поне да чуе въпроса, защото Джейк продължи:

— Как така сгреши толкова, та позволи Дайна да се измъкне оттук и да стигне до черквата, преди да разбереш, че е изчезнала?

— Ама ти наистина май нямаш много ум в главата, хубавецо — изсмя се адвокатът. — Толкова е ясно; просто не си струва да си губя времето в обяснения. Но, от друга страна, не желая да ви очистя, преди да ви разясня всичко.

Дайна притегли пистолета към гърдите си. Постави ръка върху гладката перлена дръжка и намести пръст на спусъка. Оставаше да събере сили, да се претърколи и да стреля, преди Стан да схване какво става. Дишаше дълбоко, за да се успокои. Представяше си зловещия му пистолет в ръката му. „Успокой се, Дайна. Стегни се.“

— ... и докато заключа Ей Джей с белезниците за перилата на задната веранда и се справя с ключалката, ти беше съвсем сам. Вероятно трябва да ти се извиня, че те халосах, но страшно се ядосах, когато разбрах, че се е измъкнала. — Разхили се. — А и нали разбираш...

Сега! Дайна се завъртя към прозореца с пистолета в ръка и светът наоколо сякаш експлодира.

Изтреця друг пистолет, последван от шума на счупени стъкла и остър вик, когато тялото на Джейк се надигна, а после се стовари с цялата си тежест върху нея.

— *Нееее...* — простена тя, осъзнавайки случилото се.

Стори ѝ се, че чува Джейк да извиква името ѝ за последен път, но можеше да е и молба, избликувала от дълбините на сърцето ѝ, преди да се потопи в тъмнината.

ГЛАВА 28

Коледният ден почти преваляше, когато Дайна дойде на себе си. До болничното ѝ легло седеше единствено Джейк, но лъчезарната му усмивка не успя да достигне очите му.

— Добре дошла — промълви той.

— Държиш се сякаш часове съм била в безсъзнание — отбеляза тя дрезгаво през напуканите си устни.

— Дванадесет — уведоми я той, пресягайки се да хване китката ѝ. — Но ми се стори цяла вечност.

Притегли ръката ѝ към устните си, целуна я по дланта, после вдигна глава и тя с изненада видя сълзи в очите му. И се досети.

— О, Джейк! Така съжалявам за Ей Джей. — При следващия изплувал спомен, по-ужасен дори от убийството на брат му, очите ѝ се разшириха. Бяха стреляли и по Джейк! Беше сигурна. Чу изстрел, усети как тялото му подскочи от забилия се куршум и как се стовари върху нея. — Добре си, слава Богу. Не си пострадал сериозно, иначе нямаше да седиш тук. Всичко наред ли е? Каж ми, че е.

— Ей, успокой си! — Джейк стана от стола, за да седне до нея. — Никой не е стрелял по мен. Стреляха по Ей Джей, но ще се оправи. Куршумът е засегнал ребро, иначе вероятно нямаше да е жив.

Тя се усмихна и затвори очи; внезапно почувства покачването на адреналина, предизвикано от ужасните спомени.

— Толкова се радвам — прошепна, посегна към ръката му и я напипа. — Не разбрах точно какво се случи. Някои неща ми се губят, но не ми пука, щом ти си добре.

— Добре съм, Дайна. Сега, когато се върна в съзнание, съм добре.

Все още не отваряше очи. Не смееше, преди да ѝ каже защо е така отчужден от нея. Имаше нещо. Долавяше го в равнодушния поглед, в тъжните нотки на гласа му.

— Каж ми — подкани го простичко тя.

— Имаш фрактура на черепа. — В тона му се долавяше и гняв. — Онова копеле за малко да те убие.

Изхлипване придружи последните му думи и Дайна усети как я задушават сълзи. Този великолепен, силен мъж плачеше за нея.

Стисна ръката му и отвори очи, а сълзите ѝ покапаха по бузите и се стичаха в косите ѝ.

— Но сега съм добре. Успя да ме спасиш, Джейк, и това е най-важното.

Той разтърка носа си и поклати глава.

— Нищо не направих аз, мила. Единствено, дето едва успях да направя така, че да не бъдеш убита.

— Не е съвсем така — обади се друг глас от прага.

И двамата се обърнаха. При вратата стоеше Гюс Абът и неловко се поклащаше от крак на крак, стиснал в ръце саксия с голямо цвете.

— Това е от жената. — Пристъпи напред и постави деликатния си товар върху шкафчето до леглото. — Тя и децата ще дойдат покъсно да видят как се оправяш. Но аз нямах търпение. Трябваше да разбера дали не си още в гората.

— Лекарят беше тук преди половин час — обясни Джейк на възрастния мъж. — Прогнозите му са за пълно възстановяване след няколко дни. — Надигна се, за да се здрависа с Гюс Абът. Посочи му стола и отново седна до Дайна. — Това е твоят герой, мила.

— Не е така — възрази съседът ѝ. — Просто късмет и прекалено любопитство. Това е всичко.

Дайна леко се засмя.

— Кой от двамата ще ми каже за какво говорите, моля? Последно си спомням, че те помислих за мъртъв, Джейк. Чух изстрел... — Поколеба се и присви очи. — Май и счупване на стъкло, а после ти се стовари отгоре ми. Така ли стана?

Джейк кимна на Гюс да отговори и го подкани с думите:

— Давай. Започни с колата, която си видял встрани на пътя.

Дайна погледна въпросително към Гюс, но продължи да държи Джейк за ръката.

— Ами, чакай да видя. Май трябва да обясня, че най-голямата ми — Маги — винаги посещава среднощната коледна служба и повечето пъти я карам да си мисли, че е успяла насила да ме придума да отида с нея. Снощи обаче реши да не ходи, защото бебето е настинало. И аз самият за малко да си остана вкъщи, за да не ѝ дам да разбере, че това е любимата ми нощ през годината. Но както и да е — внукът ми

Тайлър предложи да отидем двамата и поехме. Разправям ти всичко това, за да разбереш как стана така, че видяхме колата.

Дайна кимна и засвидетелства търпението си с усмивка.

— Съвсем бързо схванах, че Тайлър си е имал скрита причина за предложението — да му позволя да шофира. Той е едва на петнадесет и още няма право на книжка. Бяхме на пътя само от няколко минути, когато той почти удари една луксозна кола, спряла в отбивната. Така му се ядосах, че не се замислих защо е спряла там, докато не те видях да влизаш в черквата. Цялата беше покрита със сняг, а брадичката ти зачервена, сякаш си паднала на нея. Е — продължи той, — замислих се за колата и дали има връзка между вида ти и колата, паркирана в началото на алеята към бунгалото. И докато се чудех, влиза някакъв мъж и се настанява точно зад теб. В това на пръв поглед нямаше нищо странно. И все пак — службата беше към края, пък и онзи нито разкопча палтото си, нито си свали качулката. В следващия момент виждам как те хваща за лакътя и те извежда.

Дайна погледна към Джейк и му се усмихна с надеждата живият разказ на стария планинец да разсее отчасти напрежението, все още изписано по лицето му.

— Забързах след теб и излязох от черквата точно навреме, за да видя как ти помага да се качиш в колата си. За миг си помислих, че всичко е наред, но в следващия момент един пикап пое от паркинга и фаровете му осветиха вътрешността на колата, та видях как онази невестулка те удари по главата.

Гюс спря, извади кърпичка от джоба на гащеризона си и избърса потта, избила при описанието на онзи ужасен момент.

— Изтичах обратно в черквата — така изплаших пастор Вайнерт, че за малко да му се пръсне сърцето — и позвъних на шерифа. Съобщих му какво съм видял и му казах, че ще го чакам на пътя да ме вземе.

Джейк се възползва от паузата, за да продължи разказа:

— Видях ги отвън, Дайна. Бяха трима-четирима мъже, единият вдигна пушка и се прицели в главата на Розентал. В желанието си да го карам да говори почти пропуснах да забележа в кой момент стрелецът е присвил око, прицелил се е и е натиснал спусъка. Хвърлих се върху теб, за да не те нарежат стъклата, когато прозорецът се разбие.

Дайна покри уста с ръка и стисна очи — в съзнанието ѝ изведнъж изплува споменът за мига, в който си помисли, че Джейк е мъртъв.

— Ей, всичко е наред сега. Успяхме — тихо изрече той и погали с пръсти бузата ѝ, по която отново се стичаха сълзи.

Двамата не чуха как Гюс прочисти гърлото си и безшумно се измъкна от стаята. Джейк се настани на леглото до нея и подпъхна ръка под гърба ѝ, за да я привлече към себе си, докато тя се наплаче.

Доста по-късно се появи една сестра.

— Извинявайте за безпокойството, госпожице Смит, но трябва да ви прегледам.

Джейк се надигна от леглото и застана до прозореца с изглед към езерото. Лека мъгла се стелеше над водата — приличаше на призрачна, сюрреалистична аура, подобно на събитията, случили се през този уикенд, който сега, със спускането на здрача, приключваше.

— Е, добре се справяте, госпожице Смит. Оставям ви заедно с посетителя ви — обяви сестрата, взе картон и тръгна към вратата. — О, между другото, господин Джейкъбс, брат ви се събуди и помоли да ви пожелае весела Коледа.

Джейк се извърна от прозореца и вяло се усмихна.

— Ще слеза да го видя след минутка. Ще му предадете ли?

— Разбира се — увери го тя, като гледаше ту единия, ту другия с разбиращ поглед. — И ще затворя вратата, за да може двамата да си... починете.

Дайна се изсмя тихо, но в следващия миг зърна очите на Джейк.

— Много ми се иска да ми кажеш какво не е наред — промълви тя.

— Какво може да не е наред? — опита се да се усмихне той, но не се получи никак убедително. — Живи сме — поне някои от нас, — а лошият си го получи. Веднага след като ти и Ей Джей се изправите на крака, животът ще си потече нормално.

— Не — възрази тя и поклати глава. — Нормалното, което всички познаваме, свърши завинаги. Нищо вече няма да е същото. Не и за Ей Джей, чийто живот се обърка много преди да стрелят по него или бившата му съпруга да загине. Нито за Тони Бианчи, нито за родителите на Рона Харкър. — Замълча и изчака той да вдигне очи от пода, в който се взираше, откакто тя заговори. Когато най-после очите

им се срещнаха, му се усмихна. — Ние двамата сме единствените, които май изплуваме по-добре, отколкото бяхме.

Той прокара език по шевове на долната си устна и погледна бинтованата ѝ глава.

— Е — отбеляза той, — зависи от гледната точка.

— По дяволите, Евън Джейкъбс, ще престанеш ли да се самосъжालяваш и да ме погледнеш? — Посочи с два пръста към очите си. — Ей тук.

— Да се самосъжालявам? — извика Джейк. А после продължи по-спокойно, защото се засрами. — Едно ти гарантирам, скъпа дамо — изпитвам всичко друго, но не и самосъжаление. Адски съм ядосан, защото не те опазих. И съм ти страшно ядосан, че ми нямаше доверие. И вероятно малко ми е тъжно, задето се възползва от чувствата ми и...

— Възползвала съм се? — изпищя Дайна. — Аз съм се възползвала от чувствата ти? Това пък как го измисли?

— Ами според мен е очевидно. Господи, Дайна, остави ме да те любя, дори да споделя какво изпитвам към теб, а излиза, че през цялото време си търсила начин да се спасиш. Хитър план, за да отклониш вниманието ми и да избягаш.

— Не е вярно!

— Тогава защо тръгна? — попита той почти шепнешком.

— Защото смятах, че Ей Джей те използва, за да се добере до мен. Вярвах в теб, Джейк. На Ей Джей няхах доверие.

— А ще ми простиш ли, че не аз те спасих? — попита той след дълга пауза.

— Но ти го направи. Когато се хвърли отгоре ми, стана лесна мишена за Стан. Ако беше успял да натисне спусъка, вероятно щеше да те уцели и да те убие на място. — Въздъхна. — Освен това, глупчо, още от момента, когато ме отвлече, за да спасиш брат си, с всеки жест доказваше какъв герой си: сложи палтото под главата ми, за да ми е удобно, прояви грижа да ме завиеш с одеялото, когато заспах, сготви яхния, за да ме нахраниш, а по-късно...

— Стига — спря я той засрамен. — Не знам. Сигурно просто съм проявил... Няма значение. Не знам какво искам. Май най-добре нищо от това да не се беше случвало.

— О, не си прав, Джейк. Никога не го казвай, защото ако не беше се случило, никога нямаше да се влюбим един в друг.

Главата му се изви към нея.

— Какво каза?

Дайна се усмихна.

— Джейк, погледни очите ми и кажи какъв цвят са.

— Сини — отвърна той смаян.

— Знам! Докато сестрата ми мереше кръвното, вдигнах капака на шкафчето и погледнах в огледалцето. Никога през живота ми не са били сини! Обикновено са сиви, а когато съм ядосана, както и ти забеляза, стават сребристи. Или мътни като олово, когато съм тъжна. Но в момента единственото, което изпитвам, е, че съм невероятно влюбена. — Обгърна врата му с ръце и се засмя жизнерадостно. — Напълно убедена съм, че цветът на любовта е син.

— Ще се погрижа никога да не се променят — обеща той и обвърза обета си с целувка.

**ЯРДЛИ
ДЖОДИ ЛАРСЪН**

ГЛАВА 29

Пролетта на 1998

Със затворени очи се наслади на замиращия ритъм на сърцето, което пулсираше под пръстите му с безупречен маникюр. Той отслабваше с всеки следващ удар и накрая замря. Въздъхна — знаеше, че писъците и съпротивата свършиха.

„Още една мъртва кучка“ — мина му през ума, докато грабваше горнището на анцуга си и го обличаше. Прекоси празната стая и събра захвърлените дрехи. С безкрайно внимание сгъна черната пола, разкъсаната алена блуза, копринения сутиен, скъсания чорапогащник. Вдигна огърлицата от перли и черните обувки и внимателно ги постави върху купчината дрехи, после огледа за последен път стаята. Сети се да напъха пейджъра в джоба си.

Поднови бягането си и мина покрай табелата ПРОДАВА СЕ, забита в центъра на безукорно поддържаната предна морава. Стъпи незабелязано на улицата и натисна бутона на спортния си часовник, за да спре хронометъра да отброява скъпоценните секунди. Разстоянието скоро заличи спомена и от къщата, и от мъртвата жена вътре.

С гордост видя, че бяха изминали точно двадесет и една минути — цели шест минути повече от всеки друг път. Бегла усмивка се появи на устните му, като си представи следващото изпитание. Млада, руса, енергична — истинско предизвикателство.

Бавно затваряйки очи, Ярдли Смит вдигна лице към слънцето, за да усети нежните му лъчи през първия пролетен ден. Лек ветрец придружаваше меката топлина и помагаше за успокояването на нервите, изопнали се от сутринта. Тя вървеше по тротоара към къщата за оглед в списъка си; протегна грациозно ръце към кристално синьото небе и си наложи да се успокои, да игнорира ужасяващата действителност и извършените наскоро убийства.

Нещо яркожълто привлече вниманието ѝ. Повдигна леко полата на дънковата си рокля и приклепна да види отблизо съкровището. С

щастлива усмивка разбута загниващите дъбови листа и разкри прекрасна туфа теменужки, успели някак да преживеят най-студената зима в Оклахома за последните петдесет години.

Наближаваше три следобед, а нито един човек не се отби покрай отворената от обяд къща. Стигна до спортния си джип и измъкна старата дървена кутия с четки и бои, после събра на кок дългите си руси коси, за да не ѝ пречат. Седна близо до цветята и потъна в собствения си свят — място, където полусенките и нюансите улавяха живота.

Само след секунди върху белия лист бе нанесен светлосин фон, после подсушен с гъбичката. Последва смесване на цветовете на водните бои от лимоновожълто до резеда и Ярдли започна да рисува. Върхът на четката умело очертаваше деликатните тъмни стъбълца на всяка теменужка. Прибави и блестящи капчици роса. Както обикновено бе запленена и изцяло потопена в красотата на природата, а времето бе спряло.

Забеляза маратонки и спря. Дъхът ѝ секна, когато плъзна поглед нагоре по високото стройно тяло на мъжа, застанал само на метри от нея. С окоето на художник Ярдли безпогрешно определи, че и косите, и очите му са тъмнокафяви. Беше облечен в скъп анцуг — тъмносин с бели кантове — и на устните му играеше загадъчна усмивка, която мигом предизвика любопитството ѝ.

— Извинявайте. Не исках да ви стресна — заговори той и сви рамене. — Чудех се дали мога да огледам къщата.

Тя се надигна бързо и отвърна:

— Разбира се. Аз съжалявам. — Затършува за визитка, избърса боята от едната си ръка и му я подаде с думите: — Аз съм Ярдли Смит, брокер от фирмата за недвижими имоти „Маккей Риалити“. Къщата е страхотна. Много ще ви допадне. — Проследи погледа му и осъзна, че се е загледал в старинната брошка, която винаги носеше — малка палитра с дискретни капчици цветове. Тънка златна четка с леко заострен връх лежеше напъряко през палитрата. Спускайки капака на кутията с боите, обясни: — По душа май съм неосъществен художник. Трябваше да затворя къщата преди малко, а вместо това бях запленена от тези прекрасни теменужки.

— Радвам се, че не сте я затворили. — Мъжът внимателно вдигна картината и се вгледа в нея. Накрая се обади: — Наистина сте

много талантива. Професионалистка ли сте?

Тя се засмя и тръгна към къщата:

— И да, и не. Завърших художествена академия, но работя във фирма за недвижими имоти, за да се издържам.

— Да. Както се казва: художник къща не храни — отбеляза той, остави внимателно листа на земята и я последва.

— Май да — отвърна тя.

Нещо в гласа му, в дълбоката му звучност я интригуваше и същевременно предизвикваше безпокойството ѝ. Докато отваряше предната врата, той стоеше точно до нея — така близо, че когато тя се извърна, полата ѝ се отърка в краката му.

Лицето на Ярдли се оказа само на сантиметри от гърдите му. Тя вдигна глава, за да заговори, а очите му не се откъсваха от нейните. Тясната веранда не ѝ предоставяше много място за маневриране. Извъръщайки се настрани, предложи:

— Аз ще... Можете да огледате къщата колкото искате, свободна е. Непременно надникнете в главната спалня. Наскоро е ремонтирана. В това време ще си събера нещата и с удоволствие ще отговоря на въпросите ви.

Той се пресегна и внимателно прокара палец по скулата ѝ.

— Съмнявам се, че това чудесно жълто петънце е част от естествения ви тен — пошегува се и смело избърса петното от лицето ѝ.

Ярдли се напрегна. Допирът му предизвика тръпки през цялото ѝ тяло; обзе я странно предчувствие. Никога не бе изпитвала подобен прилив на адреналин, нито подобна смес от тревога и желание. Бузите ѝ поруменяха. Без да откъсва очи от неговите, срамежливо промълви:

— Съвсем се забравям, когато рисувам... Извинявам се, че се държа така... непрофесионално.

Той се засмя, отвори вратата и лукаво подметна:

— Бихте изкупили вината си, ако лично ме разведете из къщата.

„Успокой се — повтаряше си тя. — Просто си нервна. Скорошните убийства на жени изопнаха нервите на всички. Няма да пропуснеш да продадеш този обект просто защото те е страх и от собствената ти сянка!“

Макар да знаеше, че не постъпва разумно, Ярдли Смит кимна и влезе вътре.

Беше неделя следобед и Ким Грант, момичето, което приемаше телефонните обаждания в „Маккей Риалити“, работеше усилено. С въздишка прибра и последната папка, затвори голямата кантонерка и започна да събира нещата си. Когато телефонът иззвъня, очакваше, че е съквартирантката ѝ Ярдли Смит, ала се оказа един от най-уважаваните клиенти на фирмата.

Ким изслуша внимателно какво ѝ говорят и отвърна:

— Да, доктор Кроти. Моля, изчакайте секунда да проверя. — Бързо надникна в импозантния кабинет на собственика, прочисти гърлото си и заговори:

— Извинете, господин Маккей.

Той приближаваше петдесетте, но черните коси, сивите очи и целогодишният загар от постоянната игра на голф го правеха да изглежда значително по-млад. Вдигна поглед от купчината документи и ѝ кимна да продължи.

— Ан трябваше да е на огледа на къщата на Стивънсън в три, но още не е пристигнала. Доктор Кроти я чака. Какво да кажа?

— Опитал ли се да се свържеш с нея?

Тя кимна:

— Звъня ѝ по пейджъра от часове, опитах и на клетъчния ѝ телефон. Съпругът ѝ казва, че е излязла от къщи рано сутринта...

Той погледна часовника си.

— Звънни на пейджъра на Ярдли. Ако още е в къщата на Мейпъл Ридж, ще успее да отиде при доктор Кроти за минути. И, Ким, когато се свържеш с Ан, ѝ предай, че искам да говоря с нея утре рано сутринта.

— Да, сър.

Момичето знаеше какво търпение прояви през последните няколко месеца господин Маккей към ексцентричното поведение на Ан, но да не се яви на среща с клиент бе направо непростимо. С леко чувство за вина се помоли той да осъзнае, че тя лесно би заела мястото на Ан.

Докато оглеждаха стая след стая, Ярдли малко се поотпусна в присъствието на привлекателния мъж до себе си. Обикновено без затруднение разгадаваше мислите на хората по лицата им, но този човек беше различен. При всяко обръщане улавяше прямия му, напрегнат поглед, който за миг я объркваше. От друга страна, на няколко пъти я смая, като обърна внимание на определени архитектурни детайла в къщата — неща, които клиентите рядко забелязваха.

Въведе го в наскоро ремонтираната баня, където ги заобикаляха стъклени стени, мрамор и кристални огледала — огледала, които умножаваха броя на нетрепващите очи, следящи я навсякъде. Тя пристъпи бързо назад в главната спалня и жизнерадостно попита:

— Изключителна е, нали?

Макар пръстите му да се плъзгаха по мраморния плот, отраженията на огледалата ѝ показваха, че той всъщност гледаше гърдите ѝ, когато отговори:

— Много елегантно...

Ярдли изпита чувството, че той има предвид старата брошка на баба ѝ или гърдите ѝ, или дявол знае какво, но не и проклетата баня.

Мъжът наклони глава и попита:

— Какво има? Изглеждате ми притеснена. — Преди тя да успее да отговори, бързо се извърна към нея и възкликна: — Колко глупаво от моя страна! Всичко е заради онези убийства из разни къщи за оглед, нали? Обзалагам се, че в цяла Тулса няма брокерка на недвижими имоти, която да не се ужасява да остане сама в празна къща с непознат мъж.

Ярдли кимна и въздъхна облекчено. Едва ли някой убиец би заговорил за това.

Той бръкна в джоба си и извади визитка.

— Извинявам се. Трябваше да се представя, още щом ви видях. Името ми е Кайл Бейкър. Купувам по-стари къщи, оправям ги и ги препродавам. Съжалявам, ако съм ви изнервил.

Поемайки визитката, Ярдли въздъхна и за пръв път се усмихна облекчено.

— Ако трябва да съм честна, наистина малко се поуплаших. Желаете ли да ви покажа нещо друго?

Като пристъпи към нея, той подхвърли:

— Само още малко от лъчезарната ви прекрасна усмивка.

Без мебели, които да придадат уют на стаите, къщата изглеждаше не по-малко заплашителна от мъжа, застанал отново прекалено близо до нея, за да се чувства тя удобно. Като отстъпи назад, Ярдли буквално подскочи при ненадейното избръмчаване на пейджъра. Едновременно бръкнаха в джобовете си и всеки извади кутийка.

— Не е моят — обяви той, поглеждайки малкия екран, след което прибра устройството обратно в джоба си.

— Моят е. Ще ме извините ли за момент?

Кайл кимна:

— Разбира се. Ще погледна задния двор, а после ще се срещнем отпред, при теменужките.

Макар ветрецът да подухваше все още приятно топъл, неволна тръпка пробяга по тялото ѝ, докато пристъпваше на верандата и набираще номера в агенцията.

— Търсиш ли ме?

Ким събщи:

— Господин Маккей иска бързо да отидеш при къщата на Стивънсън. Ан не се явила на огледа, а доктор Кроти я чака.

— Ще бъда там след пет минути. — Поколеба се за миг и добави: — Ким, той спомена ли някаква особена причина защо иска аз да присъствам на огледа?

Ким се засмя.

— Този път ти просто си на подходящото място в подходящия момент. Но не се притеснявай — рано или късно ще осъзнае какво пропуска и отново ще те покани да излезете.

Ярдли промърмори:

— Сигурно. Е, до скоро. — Изключи пейджъра. Забеляза как Кайл бавно се насочва към нея и се почувства глупаво. Навън, на светлината, не изглеждаше така заплашителен. Дори се засрами от чувството за неудобство, изпитано вътре.

— Съжалявам, господин Бейкър, но трябва да бягам. Ако имате въпроси, ми позвънете в агенцията или на пейджъра. Имам няколко обекта, които вероятно ще бъдат интересни за вас.

— Чуйте ме — знам, че ви изплаших и наистина искам да изкупя вината си. Какво ще кажете да вечеряме заедно?

Тя протегна ръка:

— Съжалявам, господин Бейкър, но не излизам с клиенти. Все пак благодаря за поканата.

Задържа ръката ѝ твърде дълго.

Когато най-после я пусна, очите му блестяха, а той ѝ се усмихваше.

— Сигурен съм, че ще ви видя отново, Ярдли Смит. Съвсем скоро.

— Вие вероятно сте доктор Кроти. Съжалявам, че се е наложило да изчакате. Ако все още желаете да огледате, с удоволствие ще ви разведа.

Ярдли с облекчение констатира, че доктор Кроти е жена — висока, с тъмни коси и ласкави очи.

Тя отвърна усмихнато:

— Искам, но да го сторим набързо. Имам среща в четири.

Брокерката изкачи пъргаво стъпалата пред входа, отвори пощенската кутия, извади ключовете и отключи великолепните остъклени врати. После покани клиентката да я последва, а самата тя тръгна през просторната всекидневна, кухнята и кабинета. При подножието на стълбището Ярдли обясни:

— Горے са петте спални за гости, всяка със самостоятелна баня, има още един кабинет и стая за игри. — Кимна в противоположната посока и добави: — Крилото и спалнята на домакините е насам. Кое желаете да разгледате първо?

— Хайде да оставим гостните за някой друг път — отвърна докторката. — Сега нямам време.

Ярдли пак тръгна първа — насочи се безшумно към ярко осветения коридор, наслаждавайки се на дебелия плътен килим под краката си. Извърната леко към клиентката, разтвори със замах вратата на спалнята и с подкупваща усмивка попита:

— Изгледът е великолепен, нали?

Видът на шокираната доктор Кроти, която гледаше с широко разтворени очи, я накара рязко да се обърне, за да разбере причината за изненадата. В първия миг през френските прозорци видя точно каквото очакваше — свежи, зелени корони на дървета и храсти, осеяли склона на хълма. Но ахна смаяно, когато погледът ѝ попадна върху вторачените право в тях невиждащи зелени очи.

Доктор Кроти бързо пристъпи напред и потърси пулса на жената. Ярдли мигом я последва, разпознала колежката си Ан Браун. Преглътна с усилие, забелязала изражението на лекарката. Изстена — разбра, че Ан е мъртва.

Доктор Кроти се надигна и извади клетъчния си телефон.

— Ще се обадя на полицията. Не пипайте нищо.

Ярдли едва кимна. Неволна тръпка потвърди, че инстинктите ѝ са били безпогрешни — за пореден път.

Докато полицията разреши на Ярдли да си тръгне, небето над Оклахома се бе покрило със зловещи, буреносни облаци. Караше към дома си под леещия се като из ведро дъжд.

Изтощена, изчака на светофара; помъчи се да се сети как всъщност изглеждаше Ан преди. Вместо това си представи невидящите очи, синините и следите от насилие. Представи си грижливо сгънатите — като в натюрморт — и подредени на купчинка дрехи на Ан. „Дали я е накарал да се съблече? Защо е сгънал дрехите ѝ? Престани да мислиш за това! Само още няколко минути и ще си бъдеш у дома. Ким е приготвила охлюви с чили за вечеря. А после ще си вземеш гореща вана.“

Светна зелено и тя бавно пресече кръстовището, когато нещо привлече погледа ѝ — някакъв мъж, застанал почти на пътя ѝ, грубо стискаше безпомощно кутре и го протягаше към нея.

— Господи! — извика тя и удари спирачките.

Шофьорът на колата отзад натисна нервно клаксона и рязко изви, за да избегне сблъсъка. Приблужи се към бордюра, изскочи от джипа и застана под дъжда.

Той стоеше на ъгъла — млад, изключително слаб, мокър до кости. До него имаше старо сандъче за животни, а от протегнатите му ръце висеше ужасеното мокро кутре.

За да надвие воя на вятъра, тя отчаяно извика:

— Луд ли си? Какво мислиш, че правиш?

Мъжът отпусна ръце и прегърна кученцето като футболна топка, когато нова светкавица раздра небето.

— Последното от котилото е. Искате ли го, млада дамо?

Тя вдигна безпомощно ръце:

— Всичко това не можеше ли да почака до утре?

Докато ѝ поднасяше кутретото, изтрещя гръмотевица.

— Хайде, страхотно кутре е. Чува много добре, нищо, че едното му ухо липсва. Защо не го вземете?

Ярдли се колебаеше, но небрежността на мъжа към животинчето, съпроводена от ужасения поглед в огромните тъжни очи на кутрето, бързо я склониха. Гушна треперещото животинче, бързо се върна при колата, качи се и затръшна вратата. Подкара бавно към къщи, а погледът ѝ се плъзна към кутрето на седалката — и двамата потрепериха едновременно.

— Ким ще ме убие — обяви тя, като придръпваше едноухото доберманче към себе си.

Осъзна смисъла на думите си и ужасната картина на Аниното тяло отново изплува в съзнанието ѝ. Притиснала кученцето силно към студената си мокра дънкова рокля влезе в гаража и паркира. Сълзите, с които се бореше от часове, най-после започнаха да капят.

Само след секунди грапавият език на мъничето откри солените капки и ги облиза.

— Всичко ще е наред — промълви тя.

Ярдли погледна към него и бе готова да се закълне, че късото израстъче — трябваше да бъде опашчица — се поклати.

— Как си? — попита на следното утро Чък Маккей, докато притегляше Ярдли в успокояваща прегръдка.

Тя колебливо кимна:

— Горе-долу добре.

В заседателната зала на „Маккей Риалити“ влязоха още брокери и заеха малкото свободни места. Тъжните им изражения подсказваха, че вече са научили лошата новина и днешната им среща няма да има нищо общо с обичайно оптимистичните съвещания за обсъждане на продажбите всеки понеделник.

— Изглеждаш изтощена — отбеляза Чък.

Като сви рамене, Ярдли измъчено отвърна:

— Вероятно, защото съм. Не само открих Ан, но вчера осинових и кученце. През по-голямата част от нощта не спях. Кутрето кашляше ужасно и се страхува от бури.

Чък леко поклати глава:

— Трябваше да се досетя, че би спасила болно животинче.

— Казваш го, сякаш е лоша постъпка — присви очи тя.

— Зависи. — Огледа пълната зала и добави: — В наши дни трябва да си суров. Ела в кабинета ми след съвещанието. Имам няколко предложения, които трябва да обсъдя с теб.

Ярдли кимна, макар най-голямото ѝ желание бе да си отиде вкъщи, да се пъхне под завивките и да заспи. Отпи от димящата чаша кафе; стараше се да изглежда заинтересувана и нащрек.

С властен и авторитетен глас Чък Маккей се обърна към подчинените си.

— В началото на днешното събиране искам да изкажа благодарност към всички за присъствието ви тук. Знаем, че за близките на Ан е особено трудно. Поканих детектив Джоунс от полицейския участък на Тулса да каже няколко думи.

Ярдли разпозна офицера от вчерашния разпит в къщата на Стивънсън. Настани се удобно на стола и се загледа през прозореца, докато той говореше.

— Несъмнено повечето от вас знаят, че за пети път в необитавана къща в Тулса е била убита брокерка от агенция за недвижими имоти. Последните два са станали през този месец. Явно напоследък убиецът става по-активен, така че опасността за всяка от вас е реална. Правим всичко по силите си да заловим извършителя, но разследвания като сегашното отнемат време. Вашата помощ да открием убиеца на колежките ви е важна, но най-важна е безопасността ви. — Огледа лицата на всички жени в помещението, спря се върху Ярдли и продължи: — Извън агенцията е наложително да се срещате само с добре познати клиенти, но дори и тогава по възможност водете приятелка. Огледът на празните къщи да става, за предпочитане, с колега — мъж. Не развеждайте потенциални купувачи, дошли на обекта сами. Всеки четвъртък тук, на място, полиция ще провежда основен курс по самоотбрана. Препоръчвам на всички брокерки да го посещават. Някакви въпроси?

Ким тихо се обади:

— Имате ли представа кой е убиецът?

Детективът внимателно претегли думите си:

— Утре ще информираме по въпроса пресата, затова, предполагам, мога да ви го съобщя сега. Според следователя издирваният вероятно е мъж с едри ръце. При някои от случаите

съседите са забелязали, че около времето, когато са извършвани убийствата, в квартала се навърта непознат бегач, около тридесетгодишен; описват го като висок, с тъмни коси и очи.

Главата на Ярдли запулсира мигом, щом направи връзка с Кайл Бейкър. Вдигна ръка и като събра смелост, попита:

— По кое време Ан е била...

— Вчера следобед между пладне и два часа.

„А Кайл се появи в три, пеша, и само на няколко километра подалеч.“

— Бихте ли казали как е бил облечен бегачът? — попита тя.

— Досега винаги с тъмносин или черен анцуг. Свидетели от вчера го определиха като тъмносин.

Внезапно Ярдли изпита чувството, че всички в помещението са се вторачили в нея. Замисли се за срещата си с Кайл Бейкър, но тъкмо се намери да си отвори устата и подвижната радиостанция на детектива се обади. Чу как той набързо се извини и тръгна, а тя се облегна на стола и мълчаливо се помоли усещането ѝ за невинността на Кайл Бейкър да се окаже вярно.

Ким търпеливо изчака всички да излязат на обяд и чак тогава набра познатия номер.

— Здравей, хубавецо — прошепна тя.

— Сама ли си?

— Почти. На работа съм, но господин Маккей е в кабинета си и вратата му е затворена. Разполагам с няколко минути да си побъбрим.

— Липсваше ми — увери я той.

Тя хвърли нервен поглед през рамо и прошепна:

— И ти на мен.

— Защо не се обади по-рано?

— Имахме съвещание по повод убийствата из къщите за оглед. Убитата жена вчера беше наша брокерка.

Гласът му прозвуча разсеяно, почти незаинтересовано:

— Съжалявам. Полицията има ли някаква следа?

Ким се заслуша дали не се приближават стъпки и напрегнато отвърна:

— Засега не ни съобщават.

— Твоята съквартирантка още ли не може да ме понася? — осведоми се той.

В тона ѝ се появиха отбранителни нотки:

— Остин, Ярдли просто е загрижена за мене. Не можеш да я виниш за това.

— Ярдли никога не ме е харесвала, знам го. Нейна беше и идеята да се разделим. Направи ми една услуга — не ѝ казвай, че отново сме започнали да се срещаме. Така, струва ми се, всички ще бъдем много по-щастливи.

Ким се питаше как Остин се е досетил за отношението на Ярдли към него. Като причина за раздялата им тя му изтъкна желанието си да излиза и с други хора и изобщо не намеси Ярдли. От друга страна, се радваше отново да излиза с него. Беше първият мъж, с когото се виждаше, и той ѝ създаваше усещането, че наистина е обичана.

Кимна, преценявайки идеята да крият връзката си известно време, за добра. А и как би се обидила Ярдли от нещо, за което не подозираше...

— Днес следобед господин Маккей пита за теб — обяви Ким и излезе на балкона пред спалнята на съквартирантката си.

Ярдли наистина приличаше на недохранена художничка. Носеше изцапани с боя джинси и не по-малко наплескана риза. Небрежно събраните на тила руси коси подчертаваха тъмните кръгове под очите ѝ.

— По дяволите! — изруга тя задавено през стиснатата между зъбите ѝ четка. — Съвсем забравих, че искаше да ме види след съвещанието. Какво му каза?

— Не му споменах как се разтоварваш от напрежението с рисуване върху невинното платно, ако за това питаш. — Посрещна с усмивка погледа на Ярдли и продължи: — Казах му, че имаш два огледа, пък си и още доста разстроена от вчера.

Ярдли измъкна четката от устата си и отвърна:

— Благодаря. Длъжница съм ти.

Ким се загледа в тъмния, зловещ пейзаж с размазани жълти и зелени петна върху черен фон.

— Добре ли си?

— Доста е мрачен, нали? — отговори ѝ с въпрос приятелката ѝ.

— Хайде така да го формулираме: картината е хубава, но не бих си я окачила в спалнята. Тръпки ме побиват от нея.

— Като комплимент ли да го приема?

Ким се засмя:

— Зависи. Ако съзнателно си търсила да я направиш мрачна...

— Погледът ѝ се спря върху кутрето, заспало в кутията близо до краката на Ярдли. — Какво каза ветеринарят за малкия ни приятел?

— Нуждае се единствено от обич и грижи. Бил вече почти на шест месеца, така че няма да стане много едър. Явно става въпрос за миниатюрен пинчер. Обикновено ги наричат мин пин.

— Злобни ли са? — Ким недоверчиво наблюдаваше кутрето.

Проследявайки погледа ѝ към сгушеното кълбо, Ярдли попита:

— Изглежда ли ти злобен? — И в отговор на собствения си въпрос добави: — Разбира се, не. Поне това малко приятелче сега се чувства по-добре. Не е кашляло от два часа.

Ким прилекна до кутията и нежно погали кутрето по главичката.

— Ами липсващото му уше?

— Според доктор Нида вероятно е откъснато при бой. Като се има предвид краткият му живот, не му е било леко. Вероятно затова се идентифицирам с него...

— Това пък какво значи?

Ярдли въздъхна и докато отговаряше, се загледа в картината.

— Току-що разбрах, че майка ми се е самоубила.

— О! — възкликна Ким несигурно. — Добре ли си?

Тя сви рамене и въздъхна.

— Предполагам. Но май предпочитам да не го знам. Кара ме да се чувствам... изоставена. Сякаш не ни е обичала достатъчно, за да остане при нас.

— О, Ярдли, съжалявам...

Като избърса една сълза, Ярдли кимна.

— Знам. — Погледна към кученцето и добави: — Разбираш ли защо го обичам?

Ким нежно погали черната копринена къса козинка.

— Определено е симпатичен. Измисли ли му име?

Ярдли бързо се отърси от тъгата и отвърна с въпрос:

— Обещаваш ли да не се смееш?

— Защо? Да не си го кръстила „По дяволите“? — пошегува се приятелката ѝ.

— Не. Нарекох го Винсент ван Гог. Вини за по-кратко.

— Трябваше да се досетя, че ще си избереш велик художник, когото да обезсмъртиш. — Ким докосна хубавия червен плат под кучето: — И на какво си поставила нашия едноух приятел да спи? Върху чиста коприна ли?

Нанасяйки червени петна по картината си, Ярдли отвърна:

— Това е шал, подарък от сестра ми. Разкошен е, нали?

Ким кимна сериозно и отбеляза:

— Прекалено хубав за кучешка постелка.

— Знам. Но не го бях прибрала и докато се усетя, той вече се беше настанил отгоре. Кутията му е съвсем по мярка, пък и изглеждаше така стоплен и в безопасност, че сърце не ми даде да го измъкна изпод него. А и колко може да е мръсен, след като е прекарал половината нощ под проливния дъжд?

— Сигурно имаш право. Винаги си твърдяла, че единствено ти проявяваш сантименталност в семейството ви. Коя от всичките ти сестри го изпрати? — поиска да узнае Ким.

Отново съсредоточена върху картината, тя ѝ отговори разсеяно:

— Дайна. Искане да задържа шала и пистолета...

— Пистолета? — повтори съквартирантката ѝ невярващо. — Изпратила ти е пистолет? По пощата? Не е ли незаконно? И за какво? Къде е?

Ярдли сви рамене:

— Беше увит в червения шал, така че е под Вини.

— Значи не е много голям — отбеляза Ким.

— Всъщност е доста малък. Дамски вариант на „Смит и Уесън“ с перлена дръжка. Ако не беше *пистолет*, бих го възприела като произведение на изкуството. Би ли сменила това, ако обичаш? — помоли тя Ким и ѝ подаде буркана с мътна вода, в който топеше четките си.

Ким остави вратата на банята отворена и се провикна оттам:

— Какво ще правиш с него?

— Ако питаш за пистолета, ще го нося в чантата си, докато не хванат копелето, дето уби Ан.

Приятелката ѝ се върна на балкона и ѝ подаде буркана с чиста вода. Не се стърпя и подхвърли:

— Шегуваш ли се? Знаеш, че е незаконно.

Ярдли сви рамене и промърмори:

— Само от техническа гледна точка...

Като се взря внимателно в приятелката си, Ким попита:

— Свързано ли е с мъжа, за когото снощи ми спомена, че бил близо до местопрестъплението? Онзи, за когото вчера не си казала нищо на полицията при разпита, нито днес на съвещанието?

Ярдли поклати глава, преди да отговори.

— Просто бях нервна и очевидно не безпричинно.

— Но каза, че онзи тип имал пейджър. Не си ли се замисляла за това? Какви точно спешни работи имат професионални прекупвачи в неделя следобед?

Тя отново сви рамене:

— Откъде да знам?

— Бил е по анцуг. — Направи пауза и добави: — Ти би ли излязла да тичаш с пейджъра си? Аз не.

— Знам, знам. И беше без кола. Повечето хора, които идват на оглед на къщи, не идват пеша.

— Тогава защо не съобщи на полицията?

Посягайки към боите, Ярдли направи опит да се защити:

— Защото разполагам с визитката му. Кой убиец раздава визитки?

— Истинските психопати — срязва я със свъсени вежди Ким.

— А ако не е? Какво пречи Кайл Бейкър да е точно такъв, за какъвто се представя. И тогава има вероятност да се окаже отличен клиент.

Ким се зачете в картичката.

— Колко беше тичал според теб?

— Защо? — попита Ярдли нетърпеливо.

— Как мислиш: беше ли пробягал маратонско разстояние, или беше излязъл да потича из квартала?

— Не беше запъхтян или запотен, ако за това намекваш.

Като размаха визитката на Кайл Бейкър, Ким отбеляза назидателно:

— А е трябвало. Според посочения тук домашен адрес живее на тридесет километра от къщата, която сте оглеждали.

ГЛАВА 30

В понеделник следобед Кайл Бейкър пристигна в офиса си напълно изтощен. Джинсите му бяха мръсни, ръцете — покрити с PVC лепило. Спря при бюрото на секретарката си и уморено попита:

— Събра ли нужната ми информация?

— Да, сър. — Почти седемдесетгодишната Джуъл все още се справяше с телефонните разговори и с печатането на писма, които Кайл й възлагаше. Гордо подаде листа: очевидно бе работила върху съдържанието му през по-голямата част от деня. — Тук са всички обекти, отразени вчера във вестника и представени от Ярдли Смит за предстоящите й огледи на празни къщи. В случай, че са ти нужни, преписах адресите на обектите и на другите брокери от „Маккей Риалити“.

Поглеждайки обобщението, Кайл не пропусна и къщата на Стивънсън в списъка на Ан Браун. Свъсил чело, той се зачуди дали Джуъл е направила същата връзка.

Ярдли си наля кафе и се настани на масата в кухнята, за да прочете сутрешния вестник.

— Така облечена ли изведе Вини на разходка? — осведоми се Ким.

Приятелката й погледна широката си хавлия и чехлите си и прозявайки се, измърмори:

— В този час никой не е буден, освен нас двамата и лудите, които тичат за здраве преди зазоряване.

— Вини изглежда по-добре, но се надявам, не си въобразяваш, че от него ще излезе пазач.

Ким хвърли на игрилото мъниче да гони чорап.

Ярдли го взе в прегръдките си, когато той гордо върна плячката, и го почеса зад ухото:

— Ако си с душа на доберман, затворен в тялото на пинчер, по-добре е да се научиш да си смел.

В този момент звънна пейджърът ѝ и сякаш за да я опровергае, Вини изквича, скочи и се скри под масата.

Ким се засмя.

— Да, да. Той *определено* е смел.

Предложи му парченце от кифлата си — искаше да го подмами да излезе.

Ярдли се намръщи, докато гледаше номера върху екрана.

— Кой звъни в този безбожен час? — зачуди се приятелката ѝ.

— Представа нямам — уверя я тя, взе безжичния телефон и набра.

— Ало — отговори ѝ плътен мъжки глас.

— Тук е Ярдли Смит от „Маккей Риалити“. Някой от този номер ме потърси на пейджъра ми.

— Бях аз, Кайл Бейкър. Надявам се, че не съм ви събудил. Срецнахме се в празната къща на Мейпъл Ридж в неделя...

Хвърли кос поглед към Ким и отиде в другата стая с телефона.

— Ставаме рано. Какво мога да направя за вас, господин Бейкър?

— Чудех се дали ще успея да ви склоня да премислите решението си за поканата ми. В края на краищата не съм ви истински клиент, докато не купя къща от вас, нали? Освен това случайно забелязах, че имате оглед близо до кафене „Пълнолуние“. Като отказахте вечеря, защо не се срещнем там за обяд днес, а после ще ми покажете къщата.

След съвсем кратко колебание тя попита:

— Дванадесет и половина удобно ли ви е?

— Напълно.

Преди да прекъсне връзката, Ким се появи в стаята.

— Ти луда ли си?

— По-вероятно самотна. — Раздразнението ясно се долавяше в тона ѝ. — Виж, може да не е женен, а аз вече знам, че е страшно привлекателен и има собствена компания. Какво повече да искам?

— Май не правиш връзката — смаяно отбеляза приятелката ѝ.

— Каква връзка? — сопна се Ярдли.

— Ти току-що описа Чък Маккей.

Сви рамене и отвърна:

— Този път ще си дам по-широки хоризонти. Ако господин Маккей наистина се интересуваше от мен, щеше да ме покани повече

от два пъти през последните шест месеца.

Ким поомекна:

— Наистина е много зает с предстоящото сливане. Щом нещата се поуталожат, убедена съм, че ще се осъзнае. Двамата ще представляват страхотна двойка.

— Но нали знаеш приказката: времето е всичко? А на мен ми омръзна да чакам. Освен това обяд с Кайл Бейкър в претъпкан ресторант не означава, че съм приела да вляза в бърлогата му.

Поклащайки глава, Ким прегърна силно Вини и въздъхна.

— Само обещавай да бъдеш внимателна.

— Имам парализиращ спрей, а докато се видим, в пистолета ми ще има и патрони. Какво повече му е нужно на едно момиче?

Ярдли и Кайл седнаха на балкона на малкото кафене с лице на запад, за да се наслаждават на гледката. Той бе облечен спортно — светли джинси и риза с навити до лактите ръкави. Ярдли бе избрала любимите си карирани панталони и пуловер в масленозелено и синьо.

— Май да си с мен все още те изнервя, а? — отбеляза той.

Ярдли се усмихна, бодна от свежата салата и се опита да си придаде безгрижен вид:

— Напоследък постоянно съм малко нервна.

Кайл очевидно се развесели, а очите му се взряха в нейните.

— Не съм масов убиец. Ще го докажа. Попитай ме нещо — каквото и да било.

Тя се облегна назад.

— Добре... Чакай да помисля. Защо не беше с кола онзи ден, когато домашният ти адрес върху визитката ти сочи, че живееш на километри от къщата, където се срещнахме?

Отговори й, без да трепне:

— Работех по една къща на ъгъла на Двадесет и шеста улица и Утика. Денят беше толкова прекрасен, че реших да потичам.

— Но ти не беше... запъхтян или изпотен. Когато аз тичам, сякаш ме обливат с маркуч от главата до петите.

Той се засмя.

— Вероятно се стараеш повече. Аз тичам дълго веднъж седмично — двадесет-тридесет километра — обикновено в

понеделник. През останалото време се грижа да натрупам мускулна издръжливост.

— За марафон ли тренираш?

Кайл се усмихна:

— Не. Тичането просто ми помага за спорта, който истински обичам.

— И кой е този спорт?

Той я наблюдаваше внимателно:

— Скално катерене.

Ярдли се задави с водата, от която отпиваше.

— Шегуваш се, нали?

— Съвсем не.

Като направи жест, за да посочи околностите на Тулса, Ярдли обяви:

— В случай, че не си забелязал, наоколо няма планини.

— Права си. Когато тренирам сериозно, летя до Сиера Невада или до Скалистите планини. Ако желаш силно нещо, има и начин...

— А когато не е сериозно?

Кайл определено плуваше в свои води. Буквално сияеше, докато ѝ обясняваше:

— Поддържам уменията си чрез тренировки в парка „Чандлър“, а и по реките Арканзас и Илинойс има някои добри скали. Тренирам дори в гаража си.

Тя наклони глава, развеселена от шегата.

— Имаш планина в гаража си ли?

— Не точно. По тавана съм окачил въжета и други съоръжения, за да се занимавам вкъщи при лошо време.

— За жалост представям си само как висиш надолу с главата като прилеп. Така ли е горе-долу? — попита Ярдли.

— Ела да видиш някога. — Забелязал подозрителния ѝ поглед, той поклати глава, усмихна се и добави: — Наистина би трябвало да дойдеш с мен в събота. Една група се събираме в парка. Ще ти покажа някои от основните неща. Като те наблюдавах как рисуваш, съм готов да се обзаложа, че обичаш природата не по-малко от мен. Изживяването е поне вълнуващо, обещавам ти, ако не и повече.

Ярдли недоверчиво поклати глава.

— Предпочитам крайниците ми да са здрави и да ми служат още няколко години, макар че от това може да излезе страхотна история, която един ден да разказвам на внуците си.

— Именно в това е прелестта на катеренето: ако го правиш както трябва, си в пълна безопасност. Нужно е, разбира се, да имаш пълно доверие на водача си.

Водачът? Все едно си на каишка?

Той се засмя.

— Сигурно може и така да изглежда, но повечето хора обикновено възприемат водача като колега атлет, неразделна част от отбора.

Тя потрепери и попита:

— Ами змиите? Нали живеят по скалите?

— Повечето змии не се спускат по скалите, за да намерят хубаво местенце за припек — успокой я развеселен той. — Сериозно: катеря се от десет години и още не съм попадал на нито една. — Отпи от чая си. — От време на време някое гущерче прекосява пътя ни, но те са безобидни.

Като потисна неволно потреперване, Ярдли се пресегна и хвана ръката му.

— Ноктите ти са идеално поддържани и чисти. Катериш се, предполагам, с ръкавици по отвесните скали.

— Не. Снощи си правих маникюр. Всъщност — правя си маникюра всяка сряда вечер. Между катеренето и ремонтирането. В противен случай ръцете ми ще представляват доста неприятна гледка.

Тя не успя да сподави ухилването си под въпросително вдигнатите вежди.

— Редовно си правиш маникюр?

— Знам. Истинските мъже не си правят маникюр. Ако искаш, ме дай под съд. Освен това обичам и хубав масаж на ръцете. А и маникюристката ми е направо прекрасна.

Ярдли усети силата на ръката му под пръстите си и остана смаяна от обзелата я ревност.

Кайл изтегли ръката си и като я обърна, хвана нейната.

— Хайде, кажи, че ще опиташ. Не е нужно да ми казваш къде живееш. Ще се срещнеш с групата в събота сутринта в парка. Лесно ще ни намериш.

— При едно условие — обади се тя.

Очите му се взряха в нейните.

— Какво?

— Ако честно ми отговориш, наистина ли те интересува къщата, която се предлага тук, или се обади, за да излезеш с мен.

Той вдигна ръце.

— Виновен съм. Къщата на Петдесет и седма улица не е моят тип.

Тя се надигна, усмихна се и му подаде ръка.

— Тогава ще се видим в събота сутринта.

В четвъртък вечер брокерките на „Маккей Риалити“ излязоха от заседателната зала малко по-самоуверени, отколкото изглеждаха преди два часа. Ярдли излезе последна заедно с полицайката, която ръководеше курса по самоотбрана. След като я придружи до входната врата, Ярдли заключи и се върна при бюрото си да довърши детайлите по договор за продажба.

Беше потънала в дълбок размисъл, когато усети две ръце да обвиват шията ѝ и се сепна. Чък започна леко да я масажира и тихо каза:

— Радвам се, че посещаваш курса, Ярдли. Най-много бих се разстроил, ако от всичките ми брокерки на теб се случи нещо.

Тя се изправи и се извърна с лице към него.

— Наистина ли, Чък? Ако трябва да съм честна, мислех, че... помежду ни няма нищо.

— Степените на обвързване са различни. Сега, когато предстои да се слеем с „Бруксайд Риалити“, най-последно разполагам с малко свободно време. Съзнавам колко кошмарни бяха последните няколко месеца и искрено се извинявам, че те пренебрегнах. Но вече започнах да пренареждам живота си. Започнах отново да тичам, да се поддържам във форма и вярвам, че наистина е настъпил моментът да се посветя на малко романтика. — Ухили се широко и добави: — Какво ще кажеш за по чаша кафе в „Джава Дейв“?

Тя погледна часовника си.

— Наближава десет. Няма да мигна цяла нощ.

Като я подбутна леко към вратата, той се засмя и уточни:

— Тогава ще пиеш кафе без кофеин.

Изминаха краткото разстояние с кола и се настаниха в ъглово сепаре; отпиваха от димящите чаши кафе със сметана и шоколад. Следващите тридесет минути преминаха в непринудени разговори за всичко — от изкуството до работата им.

Почти на тръгване той подметна небрежно:

— Между другото, как мина курсът по самоотбрана тази вечер? Ще ме запознаеш ли с най-новите начини да повалиш един мъж?

Ярдли се прозя.

— Курсът беше... информативен. И направо ме уплаши.

— Уплаши ли? — попита той, взе ръката ѝ в своята, а с другата я прегърна през раменете, за да я подкрепи.

Размекната от досега му, тя уточни:

— Повдига ми се, че за да се самозащитят, жените трябва да се учат как да избобждат очите на човек с ключовете за колата. — Прозина се отново и добави: — Извинявай. Просто съм страшно уморена.

— Тежка седмица изкара. Ще те откарам до вкъщи.

Кимна, като едва държеше очите си отворени, докато Чък ѝ помагаше да се настани в колата му. Докато той седне зад волана, тя спеше дълбоко.

Полагайки усилия да отвори очи, Ярдли бе напълно убедена, че сънува. Дръзките, силни райета на калъфката под главата ѝ нямаха нищо общо с бледорезедавата възглавница, ухаеща на лавандула, която бе на нейното легло.

Надигна се бавно. Когато осъзна, че е в напълно непозната стая, се ужаси:

„Къде, по дяволите, се намирам?... Помня, че отидох с Чък да пия кафе... Усетих се ужасно уморена. Той предложи да ме отведе вкъщи... О, Господи!... Вероятно съм в дома му!“

Изтърколи се по гръб и си даде сметка, че е гола под чаршафите. Простена, взе телефона от нощното шкафче и набра своя номер.

— Ким? — тихо рече тя.

— Къде си, по дяволите? Толкова се тревожех — развика се Ким. Ярдли примигна, понеже болката в главата ѝ се усили.

— Струва ми се, че съм в дома на Чък Маккей.

— Какво значи „струва ми се“? Не си ли сигурна? — попита приятелката ѝ напълно озадачена.

— Сигурно се разболявам от грип или нещо друго. Чувствам се ужасно...

Гласът на Ким продължаваше да звучи строго:

— Чуй ме: знам адреса му. Да дойда ли да те взема?

— И какво точно ще му обясниш? Освен това не виждам дрехите си, а не мога да си тръгна чисто гола.

— Ярдли, чувала ли си някога за безопасен секс? — извика тя.

— По дяволите, Ким. Казах ти. Нямам никаква представа как съм се озовала тук или какво се е случило след десет и половина снощи. — Гласът ѝ изневери. — Искам само да се прибера вкъщи.

Ким поомекна:

— Добре. Успокой се. Сега е седем и нещо. Маккей винаги е в службата в седем и половина, така че вероятно вече е излязъл. Иди, провери и отново ми позвъни. Става ли?

— Добре.

Ярдли се измъкна изпод чаршафите и отиде в банята. Облегна се на заключената врата и като си пое дълбоко дъх, се пребори с гаденето. Отвори очи и с облекчение видя дрехите си, акуратно сгънати върху плота в банята.

Събра кураж, облече се и надникна в спалнята. Заслуша се напрегнато и зачака. Не се чу никакъв звук. Спусна се предпазливо по стълбите и надникна зад ъгъла. Изпита облекчение, като видя, че помещението е празно. До керамичното чайниче с кафе в кухнята имаше изправена бележка. Краката едва я държаха, докато прекосяваше по студения теракот, за да я вземе.

Ярдли,

Надявам се да се чувстваш по-добре. Прецених, че сигурно ще искаш да се напиш след случилото се снощи. Ще ти позвъня около десет. Може да обядваме заедно, ако нямаш вече други планове.

Чък

Една фраза не ѝ излизаше от главата дълго след като Ким я прибра и я откара вкъщи. *След случилото се снощи... След случилото се снощи...*

Ярдли размърда пръстите на краката си под завивката и погъделичка Вини. Като скачаше напред-назад по леглото, дребното кученце игриво ръмжеше и нападаше крака ѝ.

Ким откряна вратата и надникна.

— Е, значи се събуди. Добре ли си?

Тя кимна, седна и се протегна.

— Сигурно ме е повалил двадесет и четири часов вирус или нещо друго.

— Аз залагам на „нещо друго“. Господин Маккей е на телефона. Ще говориш ли с него?

Ярдли сви рамене и заключи:

— Очевидно няма да мога да го отлагам до безкрай. — Вдигна слушалката на деривата до леглото. — Здравей, Чък.

— Чух, че си спала целия ден. За щастие шефът ти е разбран. Снощното кафе ти подейства непредвидено.

Като си играеше нервно с шнура, младата жена отвърна:

— Наистина съжалявам. Представа нямах...

— Всичко е наред. Погледни на случилото се от тази гледна точка: поне попадна в добри ръце. Ако не бях джентълмен, вероятно щях да се възползвам от уязвимостта си.

„Уязвимост“, повтори тя наум.

— Благодарна съм ти за помощта, наистина. Но още ме мъчи ужасно главоболие. Възможно ли е да поговорим по-късно?

— Разбира се. Да наредя ли друг да направи огледите ти на къщи през уикенда? Но всъщност лично аз ще те придружа.

— Убедена съм, че ще бъда съвсем наред в неделя. Благодаря, че си помислил за мен. Ще се видим утре.

Ярдли затвори, облегна се и въздъхна.

— Е, не беше чак толкова ужасно, нали? — заинтересува се Ким.

Като изръмжа игриво на Вини, тя отговори:

— Да, можеше да бъде и по-лошо.

— Като например?

— Ами да каже: „О, бейби, снощи бяхме страхотни в леглото. Жалко, че не си спомняш...“

— Като стана дума за спомени — Кайл Бейкър остави съобщение на секретаря ти. Поръча да облечеш удобни, но не широки

дрехи. Сутринта щял да те отведе в Рая. Не твърдя, че метафората му — или да го нарека заплахата? — ми допадна особено.

Ким дръпна завесите и отвори балконската врата. Стаята мигом се изпълни с лъчите на следобедното слънце и подухна лек ветреца.

Стиснала главата си, Ярдли простена:

— Престани да се държиш така. Кайл ще ме учи да се катеря по скали, което не предвещава ненавременната ми кончина.

Ким пристъпи навън.

— Добре, добре. И все пак още смятам, че не е редно да отиваш.

— Да, мамо — промърмори Ярдли, застанала на балкона до нея. — Но и двете знаем, че няма начин да се види бъдещето. Обърни внимание как се въздържам да не ти напомня колко странен се оказа Остин, макар ти да го смяташе за господин Идеален. Господин Пристрастен повече му подхожда. Не си ли доволна, че скъсахте, преди да е станало прекалено късно?

Ким изведнъж се напрегна. Обърна се към Ярдли и безпомощно вдигна ръце.

— Стига! Не желая отново да споря с теб за Остин. Освен това сега в опасност е твоят хилав врат, не моят. И независимо от отношението ти, честно казано, съм доволна, че снощи си била с Чък Маккей, а не с Кайл Бейкър!

Ярдли се намръщи — намираше реакцията ѝ за прекалено бурна, но въпреки това се извини:

— Съжалявам, Ким. Зная колко държеше на Остин; не биваше да подхващам темата. Но защо все пак се радваш, че съм била с Чък?

— По две причини. Първо, ако излезеш с него няколко пъти, вероятно ще го изхвърлиш веднъж завинаги от системата си. Второ, ако снощи беше с по-непочтен мъж, щях да се притеснявам да не ти е сложил приспивателно, за да те изнасили. Налице са всички признаци: бели петна в паметта, главоболие...

Ярдли простена — болката в главата отново се обади. Ала дълбоко в душата си се запита дали Ким все пак няма право.

Долу на улицата един мъж чакаше и наблюдаваше от часове. През цялото време, докато двете млади жени си говореха на балкона,

скъпата камера ги следеше. Ухилен, той прибавяше снимка след снимка към набъбващата си колекция.

Ярдли паркира джипа в страничния път убедена, че е открила мястото. По отвесните скали вече се виждаха катерачите, а бе едва седем сутринта. Погледна чантата си и си даде сметка, че в прилепналите дрехи, с които бе облечена, няма къде да скрие нито дамския пистолет, нито дори малкия флакон спрей.

Въздъхна и се помоли инстинктите ѝ да не я подвеждат по отношение на Кайл — в пълен катерачески екип той ѝ се усмихваше широко, докато се приближаваше към нея. Тя не успя да прикрие възхищението си от великолепната му физика, която черната ликра очертаваше.

— Просто не вярвам, че наистина дойде — посрещна я той.

— Обещах да дойда, а щом обещаю, спазвам дадената дума.

— Май носиш тридесет и осми номер обувки, а? — набързо огледа той стройната ѝ фигура.

Тя възкликна:

— Само не ми казвай, че краката ти действат като фетиш!

— По-скоро изпитвам желанието да не пострадаш. — Засмя се и с жест я подкани да го последва. — Едно от най-важните неща в екипировката при катеренето са залепващите се обувки.

— Залепващите се? — накланяйки глава, Ярдли се ухили. — И защо трябва да се залепват...

Извади обувки от пикапа си и докато ѝ ги подаваше, обясни:

— Говоря сериозно. Това са обувки за катерене с гладка гумена подметка — помага да се задържиш към скалата. За съжаление по тях полепват пясък, прах и буболечки, което намалява ефективността им.

— Господи! С всяка минута катеренето започва да ми се струва по-забавно. — Беше изключено да не забележи идеалния ред във вътрешността на автомобила му. Дори в кутията с принадлежностите за катерене, разделена на отделения, всяко въже, кука и халка си имаха определено място. Опита се да не обръща внимание на свития си стомах, но не се стърпя да отбележи: — Нещата ти са много прецизно подредени. Да не си маниак по отношение на реда?

— Добрият катерач се грижи неговите или нейните неща да са подредени. Това може да ти спаси живота някой ден.

Облегната на пикапа, тя огледа износените си груби туристически обувки, а после обувките, които той ѝ подаде.

— Съвсем са ми по мярка, същински ръкавици за крака.

— Като се има предвид колко са скъпи, трябва да ги чувстваш като втора кожа — уточни той.

— Винаги ли носиш няколко чифта катерачески обувки със себе си, или просто тези са моят номер? — пошегува се тя притеснено.

— Всъщност носиш същия номер, като моята бивша...

— Бивша какво? — попита Ярдли прямо.

— Приятелка. Шест години живяхме заедно. Един ден преди два месеца се върнах вкъщи и не я намерих. Но трябва да призная изключителната ѝ акуратност. Беше си дала труда да ми остави бележка защо точно е изпразнила банковите ми сметки и е откраднала няколко скъпи предмета от художествената ми колекция, преди да хване пътя.

Ярдли смръщи вежди.

— О, извинявай.

Почти чуваше как Ким вика: „Казах ти да внимаваш! Убийствата започнаха преди около два месеца. Все още не е късно да си тръгнеш!“

Със студено изражение на лицето той взе последните необходими принадлежности и затвори вратата.

Всъщност доволен съм, че си тръгна. Това ми даде възможност да се срещна с теб.

Прогонвайки мрачните си мисли, Ярдли погледна нагоре и посочи към скалата само на няколко метра.

— Нали не очакваш да се покатеря тук още при първия ми опит? В този спорт няма ли нещо като учебни скали?

— Ще се почувстваш неудобно да се катериш по учебната скала. Тя е за децата...

— Не съм горделива. Напротив — за начало учебната скала ми изглежда идеално място. Нека да отидем там.

Някакъв катерач наблизко дочу разговора им и прихна. Кайл срещна погледа на мъжа и бързо му намигна, преди да погледне невинно Ярдли.

— Извинявай. Стара катераческа шега. Няма такова нещо като учебна скала.

— А би трябвало да има — възрази тя, прикривайки страха си с раздразнение.

Подаде ѝ каска и сбруя. В отговор на въпросителното ѝ изражение я подкани:

— Хайде. Опитай. Този спорт е уникален, защото всяко изкачване е различно. Всяка скала, всяко движение, всяка промяна във времето изискват от катерача да реагира и с ума, и с физиката си. Ще използваш мускули, които никога не си подозирала, че притежаваш, и ще достигнеш места, където никога не си очаквала да се озовеш.

— При последната проверка открих, че не съм планинска козичка. А и вероятно някои причини добре обясняват защо хората не бива да се катерят по канарите.

— Но ти обичаш природата... Видях го в очите ти, когато се срещнахме. — Докато ухилен плъзгаше поглед по костюма ѝ от ликра, добави: — И знам, че си в отлична физическа форма. И тъй какво имаш да губиш? Ако стигнеш до върха и не ти хареса — никога повече няма да се катериш.

— Като изключим, че се налага да сляза — промърмори тя, загледана в скалата пред тях.

— Ще ти разкажа основното за въжетата, за закрепването и как се стъпва. После поемаме.

— Моля? — смая се тя, все още изучавайки зловещата скала.

— При въжетата не се изисква нищо повече, освен да се научиш да връзваш няколко прости възела. А иначе се закрепваш по местата, които самата скала предлага или по изкуствено направените. Въжетата са нещо като мрежа, предназначена да те предпази. Между другото — престани да правиш това.

— Кое? — попита тя невинно.

— Да си представяш цялото изкачване. Когато видиш един пейзаж, наведнъж ли рисуваш целия или го разделяш на фрагменти? Ще се катерим по скалата стъпка по стъпка.

— Не скалата ме притеснява.

— А кое?

Като посочи малка козирка, надвиснала високо над главите им, тя уточни:

— Онова! Не съм жената паяк.

— Наричаме такива места „таван“. Ще ти помогна да се изкачиш на него. Стига си се притеснявала. Поеми си дълбоко въздух. Наслаждавай се на гледката и прави каквото правя аз. Какво по-лесно от това?

На Ярдли ѝ идеше да изпищи.

В събота в осем сутринта се позвъни на вратата. Ким изтича да отвори по хавлия. Надникна през шпионката, бързо отключи и нервно обясни:

— Не ви очаквах, господин Маккей. Да не би нещо да не е наред?

— Не, не. Всичко е наред — отвърна той усмихнат.

Тя придърпа яката на хавлията около врата си и предложи:

— Заповядайте. Защо не влезете?

Докато влизаше в къщата, той измъкна иззад гърба си впечатляващ пролетен букет от маргаритки и жълти карамфили.

— Съжалявам, че нахълтвам така, без предварително да се обадя. Ярдли вкъщи ли е? Мислех да ѝ предложа сутринта да се поразходим с кола.

Ким сви рамене и отвърна:

— Ако трябва да съм честна, не съм сигурна. Почакайте да проверя в стаята ѝ.

Прекося кухнята и се качи по стълбите, за да потропа тихо на вратата на Ярдли. При отварянето Вини се втурна към нея, усилено клатейки задница, сякаш да компенсира липсата на опашка. Ким го взе в прегръдките си; безупречно оправеното легло ѝ даде да разбере тъжната истина: Ярдли за пореден път бе пренебрегнала съвета ѝ.

Върна се във всекидневната и въздъхна:

— Съжалявам. Изпуснали сте я.

— Знаеш ли къде е?

Макар че знаеше, тя поклати глава.

— Не. Когато рисува, Ярдли обича да лови първите слънчеви лъчи, така че практически може да е навсякъде.

— Какви са плановете ти за днес?

— Да уча за изпита за брокерско разрешително. С малко късмет след няколко дни ще имам диплома и ще потропам на вратата ви с молба да ми дадете шанс да стана една от вашите брокерки.

— Очаквам с нетърпение този миг — увери я той.

Докато Ким се приближаваше към Чък Маккей, Вини ставаше все по-неспокоен. Внезапно оголи зъби и излая.

— Вини, престани — смъмри го тя.

— Няма нищо. Нали не възразяваш да дам тези цветя на Ярдли, когато се върне?

Докато ѝ подаваше букета, Вини направи опит да го ухапе.

Като се опитваше да го задържи с една ръка, за да поеме букета с другата, Ким обясни:

— Обикновено се държи съвсем безобидно. Сигурно някой мъж го е бил, преди да го приберем тук.

Отстъпвайки към вратата, Чък Маккей поклати скептично глава.

— Май ще е по-добре да го изпратите на кучешко училище, за да се научи на обноски. Е, приятни занимания. Ще се видим утре.

Младата жена затвори вратата и се облегна на нея. Между ученето в събота и работния неделен ден имаше чувството, че от месеци не е живяла. Господин Маккей обеща нещата да се върнат в нормалното си русло след сливането, но очевидно все още очакваше тя да работи шест дни в седмицата. Предстоеше да изгуби още един неделен следобед, но вероятно щеше да се наложи да свикне, ако иска да стане брокер.

— Как се чувстваш? — попита Кайл. Ярдли пълзеше по скалата към него.

Докато стъпи на безопасно място до него, той умело бе скъсил въжета между своята и нейната сбруя.

— Великолепно — отвърна тя с успешното преодоляване на последните стръмни метри.

— Катерим се вече час. Усещаш ли мускулите ти да горят?

— Не много. Но си ожулих пръстите.

— Нормално е. Новаците обикновено впиват пръсти, вместо да се придържат. Малко практика и нещата ще се променят. Натъркай ги с малко креда, а ако ръцете или краката ти започнат да те тормозят, намери място, за което да се заловиш и ги разтръсквай.

Пристъпи по-близо до нея. Дългите му, силни пръсти започнаха леко да масажират врата ѝ.

— С последната отсечка се справи чудесно. Смяташ ли, че можеш да продължиш?

Пръстите му наистина премахваха напрежението. Искаше ѝ се да поостанат тук за малко и да поговорят.

— Трябва да призная, че е по-забавно, отколкото очаквах. — Погледна надолу, после нагоре и добави: — Но все още не съм сигурна дали ще стигна до „тавана“...

— Просто гледай как аз ще се справя. Първо ще се хвана там, ще се придърпам нагоре, ще балансирам тежестта върху ръцете си и ще вдигна десния си крак, за да стъпи по-нагоре. Наблюдавай внимателно. Ще те изтегля нагоре, ако се наложи, така че дори да се подхлъзнеш, няма от какво да се притесняваш.

— Все това повтаряш. И все пак — кога точно трябва да се *притеснявам*?

— Когато си захваната — отвърна той.

Озадачена, тя го погледна.

— Захваната за скалата?

— Не. „Захванат“ е, когато замръзнеш на място по време на трудно движение. Или трябва да се успокоиш и да го направиш, или да отстъпиш назад.

Усмехната, Ярдли се опита да се пошегува:

— Искаш да кажеш, че отстъплението е вариант? Не си ми го казвал досега.

— Няма *защо* да отстъпваш при скала като тази.

Загледа се как се промъква нагоре без усилие, а после с изненада повтори движенията му.

— Браво! — похвали я той. — Определено ще успееш да преодолееш първия си „таван“. Готова ли си?

Тя леко се намръщи.

— Едва ли някога ще бъда по-готова. Сигурен ли си, че ще преодолеем това нещо?

— Напълно. Гледай ме и се учи. Всъщност ще правиш каквото прави и досега и само след няколко секунди ще бъдеш горе.

Наблюдаваше го внимателно. Докато издигаше крак, за да преодолее ръба над главите им, стройното му тяло сякаш бе част от скалата. И в следващия миг изчезна.

Все още беше зяпнала, когато се появи ухиленото му лице.

— Казах ти — съвсем лесно е.

С широко отворени очи тя простена:

— О, не. Няма начин да успея да се справя. Няма начин!
Забрави!

— Е, относително трудно движение е, признавам, но несъмнено ще успееш. Не можеш да спреш, когато си толкова близо до върха. Никога няма да си простиш.

— А когато се размажа като палачинка... — посочи към земята на метри под тях — ... никога няма да простя на теб!

Очите му се присвиха и добиха сериозно изражение.

— Нали си даваш сметка, че не разполагаш с кой знае какъв избор?

Сепната, попита:

— Това заплаха ли е?

Усмихна ѝ се зловещо и сви рамене:

— Интерпретирай го както щеш. Аз знам как да сляза оттук, а ти — не.

— Как смееш! — извика тя.

Макар вече да не го виждаше, Ярдли бе готова да се закълне, че долавя подигравателния му смях. Преди да започнат катеренето, той я предупреди, че едно от най-важните неща за един катерач е пътят за слизане.

— Кайл! Не можеш да ме оставиш тук!

Тишина.

Свъсила вежди, решително дръпна въжето около кръста си. Мигом усети ответното му придърпване и го чу да вика:

— Аз съм готов тук горе. Давай.

Ярдли си пое дълбоко дъх, вдигна крак, напипа удобна хватка и се изтегли нагоре с всички сили. Прилепнала към стената, тя се опита да прехвърли крак, както бе видяла да прави Кайл, но другият ѝ крак се подхлъзна.

Всички катерачи в парка чуха острия ѝ писък, когато тя загуби опора и политна.

ГЛАВА 31

Трябваше да минат няколко секунди, докато Ярдли осъзнае колко добре изпълни предназначението си предпазното въже, като бързо спря падането ѝ. Главата ѝ се удари в скалата, но каската също си изигра ролята.

— Кайл, казах ти, че няма да се справя с проклетия „таван“!

— Всъщност се справяш отлично — извика той някъде над главата ѝ.

— Това, че едва не се убих, ли наричаш отлично? — провикна се тя отдолу, все още увиснала на няколко метра под мястото, където неуспешно се опита да се изкачи.

Като се клатеше напред-назад, най-после улови въжето и намести тежестта си. Веднага щом си възвърна контрола, той започна да я изтегля нагоре.

Между отделните придърпвания го чу да казва:

— Нито за миг... не беше в опасност... Падането е част от... приключението. Когато се направи както трябва... рискът е минимален. Всъщност... падане при първото катерене... си има своите предимства. Прогонва страха... Кара те да предприемаш по-големи рискове при... следващите изкачвания. — Когато тя преодоля ръба и се озова в ръцете му, той добави: — Току-що научи, че ако не изпълниш някое движение правилно, екипировката те предпазва.

— Нима защитата не идва от водача? — изненада се тя.

Отново стоеше прекалено близо до него; поради запъхтяното му дишане долавяше всяка пулсация на сърцето му. Както и при първата им среща той прокара пръсти по скулата ѝ и нежно отстрани петънце от бузата ѝ с палец.

Ухили се и я притегли в прегръдките си.

— Изключително важно е за един новак да разполага с добър водач. Почакай. Някой ден ти ще ми бъдеш водач.

Облягайки се на него, Ярдли почувства сексуалното привличане помежду им. Неговата жизненост и енергия проникваха в тялото ѝ и тя

си даде сметка как се увлича по него. Облегна се назад и го погледна, преди да промълви:

— Като се има предвид, че се видяхме за пръв път едва миналата неделя, ти наистина проявяваш огромно доверие в мен.

Без никаква ирония той отвърна:

— Умея да преценявам хората.

Устните му докоснаха нейните в топла, нежна целувка.

В главата на Ярдли нахлуха всички заклинания на Ким, всички предупреждения на полицията. Отдръпна се леко в опит да разсее омайващата я магия:

— След като си такъв експерт да преценяваш хората — попита кокетно, — как обясняваш номера, погоден от бившата ти приятелка?

— На твое място бих внимавал как се държа — сопна ѝ се Кайл. — Все още не знаеш как да слезеш оттук.

Въздъхна, обърнала поглед към земята далече долу.

— О, да, забравих, че съм заклещена тук.

Той тихо се засмя.

— Не точно. Поне не си новак в катеренето, ще използваме рапел: ще се държим за въжето и от време на време ще се отблъскваме от скалата с крака.

— Досещам се какво значи „рапел“ — тросна му се тя свирепо.

Взря се в нея за миг и отбеляза:

— Не е възможно да си ядосана. Та ти успя! Погледни наоколо.

Оказа се прав. За пръв път се озърна и започна жадно да попива невероятната гледка наоколо.

— Наистина е вълнуващо да си тук. — Кайл отново пристъпи съвсем близо до нея; Ярдли се дръпна и попита: — Защо го правиш?

— Кое? — не разбра той.

— Заставаш така близо до мен! Притеснява ме. Сигурно страдам от клаустрофобия, но имам нужда от пространство. Или просто напрежението от скорошните убийства си казва думата.

Кайл се замисли за момент.

— Извинявай. Но просто нещо в теб ме привлече още в първия миг щом те видях. Не мога да го обясня, но никак не се почувствах като непознат, когато застанах до теб. А и човек се привързва към хората, с които се катери. Съвсем скоро то ще стане нещо съвсем

естествено и за теб. — Изръмжа шеговито и добави: — Вероятно е животинското у мен — браня си територията.

— Намекваш, че аз съм твоя територия? — попита тя наострено.

— Е, още не, но защо да не си го представям?

Ярдли поклати глава — не знаеше как да се чувства: поласкана или разтревожена. Нарочно сменяйки темата, тя се извърна и отбеляза:

— Перспективата оттук наистина си заслужаваше усилието. Гледката е невероятна. Ще ми се и боите ми да бяха с мен.

— Тогава малката ми изненада ще те зарадва. — Измъкна гърба на ризата си от панталона и извади сгънат лист хартия, а от сбруята му по магически начин изскочиха три подострени молива. Подаде ѝ ги и я взе в обятията си, за да ѝ прошепне: — Съжалявам, но не знаех какви моливи използваш... А и хартията е малко влажна от потта. Бях сигурен обаче, че като се озовеш тук, ще поискаш да запечаташ всеки детайл.

Този път благодари на близостта си до нея. Беше ѝ много по-лесно да го целуне.

Ярдли се прибра привечер — последните слънчеви лъчи изчезваха на западния хоризонт. Изтегната върху килима във всекидневната, Ким зубреше усилено. Едва вдигна поглед да се провикне:

— Виж какво има на масата в кухнята! Сутринта господин Маккей донесе цветя за теб. Изглежда пред вас най-после се разкрива перспектива.

Ярдли се настани в големия фотьойл и уморено попита:

— Защо винаги става така в живота: цяла година оставах невидима за всеки носител на У-хромозома, а сега двама мъже се бият за мен.

Приятелката ѝ затвори тетрадката:

— На твое място не бих се оплаквала. Лично аз щях да се радвам, ако разполагах с няколко мъже, за да избирам.

— Сигурно имаш право. Но времето си играе игрички. Ако Чък бе проявил някакъв интерес преди няколко седмици, сега нещата щяха да са различни.

— Кайл явно ти е направил впечатление — ухили се Ким. — Никога не съм подозирала колко контактен спорт е скалното катерене.

Ярдли се наведе напред с грейнали очи.

— Не съм изпитвала подобни чувства към друг. Сякаш се приближавам прекалено близо до оголен проводник и макар да съзнавам, че не е безопасно, искам да го докосна и да проверя дали наистина ще ме разтърси.

Вини се сгуши в скута на Ким, а Ярдли седна на пода до нея.

— Изпитваше ли подобно нещо към Остин? Просто не си в състояние да спреш да го виждаш, макар да знаеш колко е опасно?

Ким сви рамене равнодушно.

— Май да. — За да смени темата, добави: — Наистина умирам от глад. Какво ще кажеш да излезем и да изядем по един голям сочен хамбургер?

Ярдли се усмихна.

— Отлично. Кайл ще бъде тук след тридесет минути. Заедно ще отидем да вечеряме. Чака с нетърпение да се запознае с теб, а и аз искам да го опознаеш. Интересува ме едно непредубедено мнение.

Приятелката ѝ въздъхна.

— Това вероятно означава, че продължаваш да изпитваш някакви резерви.

— Повярвай ми — изпълнена съм със съмнения. Изглежда така симпатичен, естествен... И същевременно се долавя нещо подмолно... Не мога да го опиша. Моля те, ела да хапнеш с нас.

След моментно колебание Ким кимна.

— Добре. Сигурно ще се безпокоя много по-малко за теб, ако добия лично впечатление.

Ким остана поразена, когато половин час по-късно отвори вратата. Кайл, облечен в памучни панталони и риза, ѝ се усмихваше искрено. Тъмните му коси се виеха сексапилно, а кожата му сияеше със здрав тен.

Ярдли отвори вратата на спалнята, откъдето Вини изскочи пъргаво и се заигра около краката ѝ, докато не забеляза Кайл в подножието на стълбите. Мъничето се закова на място, изръмжа и хукна към него. Нападайки го свирепо, подскочи и заби малките си

зъби в бедрото на Кайл. Дребното му телце остана вкопчено, сякаш бе на живот и смърт.

Макар и двете стопанки да се ужасиха от поведението му, не успяха да сдържат смеха си, предизвикан от комичната сценка. Ким започна да тегли Вини, но кутретото очевидно не възнамеряваше да се пусне.

Кайл се пошегува:

— Сигурно не одобрява одеколона ми. Обещавам следващия път да го сменя.

Ким се опита да разтвори захапката на Вини.

— Не искам да ти скъса панталона. Как да го накарам да спре?

— Ей така — обади се Ярдли. Наведе се и запуши ноздрите на кученцето. Само след миг то отвори уста, за да поеме въздух. Тя го взе на ръце. — Ако ме извините за момент, трябва да обясня на Вини някои основни правила в къщата. Идвам след минутка.

— Винсент ван Гог, убедена съм, ще изпрати искрените си извинения — заяви Ким, докато двамата с Кайл изчакваха на верандата.

За миг гостът остана озадачен, но после възкликна:

— О, кръстили сте малкия звяр на името на Винсент ван Гог, защото едното му ухо липсва!

Тя се наведе, кимна и докосна мокрото петно на панталона.

— Да се надяваме, че когато това изсъхне, няма да остане леке.

— Не се притеснявай за панталона. Нищо му няма. Вини трябва да се научи, че не е задължително да се държи като доберман, само защото прилича на такъв.

Ким го изгледа изпитателно:

— Означава ли, че нещата невинаги са такива каквито изглеждат?

Не успя да отговори — в този миг се появи Ярдли. Отидоха до колата и Кайл им отвори вратите.

— Наистина съжалявам — повтори Ярдли. — Кучешкото училище май става задължително.

Ким кимна.

— Точно това препоръча и Чък Маккей, когато Вини го нападна сутринта.

Ярдли се вторачи в Ким.

— Шегуваш се, нали?

— Не. Но Вини не...

Спря наред изречението — тъмнозелен джип, паркиран в края на пресечката, привлече вниманието ѝ. Колата потегли незабавно. Погледна притеснено към Ярдли и Кайл, но с облекчение забеляза, че не са видели нищо.

— Какво искаше да кажеш за Вини? Добре ли си? — попита приятелката ѝ.

Тя се сгуши на задната седалка.

— Извинявайте. Вероятно съм по-изморена, отколкото предполагаш. Той... Вини не го ухапа, нито му се нахвърли.

— Сигурна ли си, че си добре, Ким? — Ярдли се обърна от предната седалка, за да погледне приятелката си. — Изведнъж страшно пребледня.

Ким само кимна. Макар да се стараеше да се прояви като забавна компаньонка, през по-голямата част от вечерта тя се чудеше как щеше да се отърве от Остин. Отново.

— Надявам се, не ме чакаш отдавна — подхвана Ярдли, излизайки от колата си с леко свъсени вежди.

Всички мускули по тялото ѝ горяха, а пламналата кожа на врата ѝ я караше да съжалява, че е облякла леката вълнена рокля.

Чък Маккей приглади сакото си, оправи вратовръзката и тръгна да я пресрещне. Загрижено я погледна и припряно попита:

— Добре ли си?

Тя се засмя:

— Да. Просто имам мускулна треска. До вчера бях готова да се закълна, че съм в относително добра физическа форма. Сега разбирам колко съм се лъгала.

— Какви налудничави неща си правила в събота, вместо да те поразходя с кола?

Ярдли се поколеба, но призна:

— Катерих се по скали.

Като поклати глава, той леко се засмя.

— Трябваше да се досетя, че дръзката ти природа ще те тласне към подобна авантюра. Кой те уговори да предприемеш нещо толкова

опасно?

Съзнателно избягвайки въпроса му, тя отбеляза:

— Да си брокерка по недвижими имоти в момента ми изглежда доста по-опасно, отколкото да се катериш по скали.

— С кого беше? — настоя той.

Насили се да прозвучи небрежно и пътъом подметна:

— С приятел.

— Стар ли?

— Имаш предвид стар приятел или стар човек?

Спря и я изчака да се обърне.

— Знаеш ли, Ярдли, тревожа се за теб. Затова исках да те придружа днес при огледите.

— Признателна съм за твоята загриженост и ще ми е приятно да прекараме следобеда заедно, Чък, но наистина мога да се грижа сама за себе си.

По алеята сви джип и очите ѝ се разшириха: Кайл слезе и се усмихна широко.

— Прекрасен следобед, нали?

Ярдли тръгна бързо към него с протегната за поздрав ръка:

— Господин Бейкър, толкова се радвам, че отново се отбиваш да видиш къщата. Това е господин Маккей, собственикът на „Маккей Риалити“. Днес работим в екип.

Здрависвайки се енергично с Маккей, Кайл поясни:

— Предпочитам да ме наричате Кайл. — Обърна се към младата жена. — Отбих се всъщност да ти върна пуловера. Снощи го забрави в колата.

Лицето ѝ порозовя, но тя пое пуловера усмихната.

— Благодаря, че ми го донесе.

— Как се чувстваш? Имаш ли мускулна треска? — попита Кайл, вече седнал в джипа.

— Не — излъга Ярдли.

— Чудесно. Чакам с нетърпение следващия път.

Докато се отдалечаваше, тя се провикна:

— И аз... — После забеляза втренчения поглед на Чък. — Знам, трябваше да призная, че цялата съм скована.

Той се усмихна широко, поклати глава и в следващия миг прихна.

— Кое е толкова смешно?

— Ти. Всъщност всички жени. Опитвате се да се държите така наперено — отбеляза той.

— Сякаш мъжете не се държат наперено по цял ден — сряза го Ярдли.

Все още развеселен, той отвърна:

— Сравняваш ябълки с портокали. А — между другото — надявам се, господин Бейкър да не ми е съперник.

— Не, стига да не започнеш да се катериш по скали — пошегува се тя.

Лицето му стана прекалено сериозно.

— Имах предвид за вниманието ти.

— Вече е сряда, а не съм те виждал от неделя. Къде се криеш? — попита Чък Маккей.

Ярдли с облекчение забеляза, че не изглежда разстроен. Прекара по-голямата част от седмицата в маневри да го избягва, което се оказа изненадващо лесно с безценната помощ на Ким. Хвърли чантата си в чекмеджето на бюрото и докладва изчерпателно:

— Изработих договори за три къщи и прибавих още две за оглед през тази седмица. Пролетта определено е дошла. Буквално усещам как банковата ми сметка набъбва.

— Радвам се за теб. Ким позвъни от Оклахома Сити преди няколко минути. Взела е блестящо изпита за разрешително. Поиска разрешение да подпише сделка при първия си оглед утре. Изглежда има предвид нещо конкретно.

Ярдли се усмихна широко.

— Напоследък тя работеше много усилено, за да стигне дотук. Ще ѝ дадеш ли шанс?

Приглаждайки реверите на костюма си от Армани, той сви рамене.

— Разбира се. Ким е съвестен работник. Ще се справи добре, защото е заредена с оня вътрешен импулс, който те тласка към успеха. Не много отдавна и ти беше в нейното положение.

— Знам. И съм ти благодарна за всичко, което направи за мен — отвърна му искрено.

Огледа се, за да се увери, че са сами, и я притегли към себе си. Прошепна ѝ:

— Добре. Хайде тогава да го отпразнуваме с вечеря.

Лицето ѝ мигом помръкна и издаде мислите ѝ. Постара се в отговора ѝ да прозвучи разочарование:

— Съжалявам, Чък. Имам други планове за довечера.

— Нима? Защо не ги промениш? — Веждите му се стрелнаха нагоре. — Няма да съжаляваш.

За момент се поколеба дали да не му признае за срещата си с Кайл, но прецени, че половината истина е по-добра за кариерата ѝ.

— Ще водя Вини на училище. Мисля, ще се съгласиш колко важна е задачата.

Отдръпна се от нея с каменно изражение.

— Да, да. Непременно научи малкото злобарче на маниери!

Ярдли понечи да се засмее, но изведнъж осъзна колко сериозни са всъщност думите му.

По-голямата част от петъчния следобед Ким прекара в очакване на Остин пред апартамента. Не позволяваше на гнева да я напусне, за да ѝ стигне куражът да осъществи намеренията си. Най-после той пристигна с джипа си и тя му направи знак от колата си да се приближи. Гласът ѝ не трепна, докато, без да откъсва очи от него, изстреля:

— Остин, ти наруши обещанието си. Видях те да наблюдаваш дома ми миналата събота и те забелязах още два пъти през седмицата.

Загледан в ръцете си, той стоеше до хондата ѝ и кимна. Винаги я бе смайвал как така с ръст от един и осемдесет и пет прилича на дете. Това съставляваше част от проблема — постоянно се чувстваше длъжна да му помогне, да му даде да разбере колко е добър, но не е подходящият за нея.

— Не успях да се въздържа. — Прокара ръка през черните си коси, а присвитите му тъмни очи се насочиха към Ким. — Знаеш какво изпитвам към теб.

— Ако наистина държиш на мен, не би се опитвал да ме въвличаш във връзка, която не ме интересува. Знам, че си готов за женитба, но аз не съм. Не желаяш ли да постигнеш нещо в живота си?

Думите му бяха премерени, почти умоляващи:

— Разбира се. Но според мен трябва да изградим живота си заедно.

Сърцето ѝ започна да се разтапя — винаги ставаше така, когато беше край него. Ала дълбоко в душата си съзнаваше кое е правилно.

— Слушай, Остин, вече имам брокерско разрешително, а току-що уговорих страхотна къща за оглед. За пръв път през живота си имам чувството, че наистина вървя към целта си. В момента не съм готова да се обвържа нито с теб, нито с друг. Приех да се виждаме отново, но те предупредих за намерението ми да излизам и с други хора. И ти обеща да правиш същото.

— Знам. Но те обичам и не искам да се занимаваш с продажба на къщи. Прекалено опасно е. Наоколо броди убиец и напада беззащитни жени. — Наведе се напред и добави: — Жени като теб.

Ким изведнъж усети как цялото ѝ тяло се напруга. Вкопчи се здраво за волана — чак кокалчетата ѝ побеляха, но се постара да отвърне спокойно:

— Трябва да вървя, Остин. Каквото и да е имало помежду ни, свърши. Намери си друга.

Той стисна зъби и изрече с леден тон:

— Няма друга като теб! И никога няма да има. Опитях! Наистина опитах! Но те всички са кучки. Кучки, които нищо не струват и само знаят да манипулират като съквартирантката ти!

— Глупости, Остин! Май наистина не разбираш. Опитях се да ти помогна, да ти подам ръка. Предупреждавам те — няма да допусна отново да се намесиш в живота ми. Моля те, не ми се обаждай. И не паркирай повече пред дома ми. Ако го сториш, този път наистина ще се оплача в полицията. Ясна ли съм?

Ким не дочака отговор и натисна газта. След няколко километра се поуспокои, уверена, че не я е проследил. Включи радиото и започна да върти копчето, за да намери музика, която да разсее мрачното ѝ настроение. Попадна на плътен глас — предаваха местните новини; понечи да продължи да търси, но ръката ѝ замръзна, осъзнавайки какво чува.

Полицията в Тулса предполага, че след шестата жертва убиецът, получил вече прозвището Убиеца в празните къщи, току-що е бил разкрит. Последната му жертва още не е идентифицирана, но според неназован източник е брокерка по недвижими имоти на видима възраст около двадесет и пет години. Макар това да е първото убийство, извършено през делничен ден, подобно на другите трупове е била открита в празна къща. Ще ви държим в течение за развоя на събитията.

Ким спря на някакъв паркинг и разтреперана облегна глава върху волана. Нямаше начин да не се замисли какво я очаква в бъдеще.

В късния следобед Кайл се промъкна тихо зад Ярдли. Няколко минути мълчаливо наблюдава как ръцете ѝ превръщат размазаната скица от първото ѝ скално изкачване в жива рисунка. Откри я на едно от любимите ѝ места — под високите дъбови дървета в малкия парк, близо до дома ѝ.

Наведе се напред и прошепна:

— Трябва да притежаваш невероятна памет. Мина седмица, а тези цветове ме връщат точно на мястото, където бяхме.

Тя се напрегна, после, без да извърща глава, разсеяно отговори:

— Запечатвам нещо като моментална снимка в съзнанието си. Хората го правят непрекъснато... Просто не си дават сметка за процеса.

— Сигурно талантливите, надарените го правят, но не допускам, че обикновеният човек има полароид, скрит в главата си — възрази ѝ той.

Остави настрана палитрата и четката и се надигна.

— Ако ти го докажа, ще ме оставиш ли да поработя на спокойствие? — Пое си дъх и добави: — Извинявай. Все още не се познаваме достатъчно добре, затова трябва да ти обясня. Когато работя, все едно аз се превръщам в картината. Прекъснат ли ме, трябва ми време, докато цветовете отново започнат сами да ми се явяват. Звучи странно, знам, но...

Той вдигна ръце.

— В такъв случай аз съжалявам. Наистина се възхищавам от работата ти. От нея ми секва дъхът. — Бръкна в задния си джоб и извади същите три молива, които ѝ беше дал при изкачването. — Забравих да ти ги оставя онзи ден. Надявам се да ти послужат.

— Благодаря — отвърна Ярдли. Внимателно ги остави в кутията, изправи се и застана зад гърба му. Той се опита да се обърне, но тя го хвана за раменете и го помоли: — Не мърдай. — Покри очите му с ръце и попита: — С какво съм облечена в момента?

Кайл се поколеба, после отвърна:

— С бяла риза, тесни сексапилни джинси, които очертават прекрасното ти дупе, и елек, който прикрива прекалено много от чудесните ти...

Заби лакът в ребрата му.

— Какъв е елекът?

— Олеле! Дънков, на парчета. И на ревера е старата брошка. Онази, дето каза, че е на баба ти. Добре, доказва си тезата.

Ярдли кимна, а ръката ѝ несъзнателно докосна брошката, докато той се обръщаше, за да застане с лице към нея.

— Това не е просто старо бижу, а антика. Има разлика. Едното просто е направено отдавна, а другото е обичано отдавна.

— Много е красива, но защо я носиш така често?

Тя сви рамене.

— Имам специално отношение към сестрите си и предполагам, че тази брошка е антика, защото е била на прабаба ни. Кръстена съм на нея. И тя е била художничка. — Добави усмихнато: — Като дете отправях молитвите си към нея, сякаш е моят ангел пазител или светица, или нещо подобно.

— Значи рисуването е в кръвта ти, Ярдли Смит.

— Вероятно и така може да се каже. Между другото — какво правиш тук? — попита тя.

— В новините съобщиха за последното убийство. Искях да се уверя, че не си пострадала ти.

Шокът ѝ бе очевиден:

— Господи! Пак ли?

— Опасявам се, да — потвърди той сериозно.

— Казаха ли коя е? — попита Ярдли.

Той поклати глава.

— Само споменаха, че е работила за „Атлантис Риалити“. Чуй ме: съжалявам, че ти донесох лоши новини, но следобедът е така прекрасен. Защо не отидем да потичаме, да повървим няколко километра — каквото ти се иска. Обожавам да бягам от работа в петък.

За няколко секунди мислите ѝ я държаха в плен и тя не му отговори.

— Как все пак ме намери? — попита накрая.

— Съседът ти каза, че те е видял да се отправяш насам с боите за рисуване.

Ярдли си отбеляза да поговори със съседите си да не са така любезни.

— Настойчив си, бих казала — констатира тя преднамерено.

— Никога не се отказвам, докато не получа каквото желая — троснато призна той.

Потискайки неволното потреперване, тя седна отново.

— Нито пък аз. А сега съм наумила да свърша тази рисунка. Ако помълчиш пет-десет минути, ще съм готова.

— Позволяваш ли да те наблюдавам мълчаливо, Велика? — попита той с поклон.

— Добре. — Засмя се. — Ще ми подадеш ли чантата?

Трябва ми цинобър; вчера го купих... — посочи към яркото петно в средата на картината — ... за да доопроявя цвета на тези диви цветя.

Кайл се пресегна към обемистата ѝ кафява кожена чанта и бръкна вътре. Най-накрая откри тубата на дъното до нещо, което определено не очакваше да намери. Извади и двете.

— Какво, по дяволите, е това?

— Боята и пистолетът, който сестра ми изпрати преди няколко седмици. — В отговор на вторачения му поглед остави четката и гневно продължи: — Възражяваш ли една жена да се самоотбранява?

— Не, стига да знае как — просъска той.

Ярдли скочи.

— Да не намекваш, че не знам? И защо? Защото не мога да избира мъжа, с когото е подходящо да излизам ли? Е, май за пръв път си прав!

— За Бога, Ярдли, проклетото нещо е заредено. От колко време се подмята по този начин?

Същата енергия, привлякла ги един към друг, сега разпалваше гнева им. Без да се интересува от любопитните погледи на околните, тя изкрещя:

— От години, от десетилетия... По дяволите — откакто съм се родила! Какво значение има?

— Дала ли си си поне труда да посещаваш курсове по самоотбрана? Знаеш ли как да стреляш с него? Имаш ли представа какви поразии може да нанесе? Или просто го подмяташ в чантата и се молиш да се случи най-благоприятният вариант?

Очите ѝ гневно се присвиха.

— Не че е твоя работа, но когато купих патроните, човекът ми показва как да стрелям.

— А случайно да е намекнал нещо за незаконното носене на оръжие?

— Спомена за закона за оръжията.

— Който ти предпочиташ да не съблюдаваш! — фучеше Кайл.

— Не възнамерявам да го нося навсякъде и през цялото време. Просто докато хванат убиеца!

— Най-малкото е редно да не го държиш зареден.

— И да кажа: „Извинете, господин Убиец. Бихте ли ме изчакали минутка, докато си заредя пистолета?“ Поправи ме, ако греша, но според мен има смисъл да притежаваш пистолет, ако разполагаш с възможността да го използваш!

— Точно това искам да кажа! — провикна се Кайл, а зачервеното му лице бе само на сантиметри от нейното.

— Моля? Този път загуби, Кайл. Ако не е зареден, как ще ми помогне да се защита?

— Ще приложиш тактиката на сплашване. Защото, ако е зареден, вероятността някой да го използва срещу теб, преди ти да свариш да го насочиш срещу него, е огромна.

Хвърли четките в дървената кутия до краката му и попита:

— Дойде тук специално, за да отровиш деня ми ли?

Той потърка брадичката си и откровено рече:

— Наистина не.

— Явно и двамата сме със сприхав нрав — въздъхна Ярдли, насилвайки се да се успокои.

— Така е. Извинявай. Изглежда се престарах.

„По дяволите, точно така постъпи“ — искаше да изкрещи тя, но вместо това промърмори:

— Ще ми се да мисля, че наистина се безпокоиш за моята безопасност.

— Вярно е. И просто не съм убеден доколко правилно постъпваш. Освен това пистолетите ме изнервят.

Тя се опита да разведри настроението.

— Да, но си щастлив като мида, докато висиш над ръба на скалата.

Той я възнагради с вяла усмивка. Тя обаче не преставаше да се чуди дали действително е загрижен някой да не я нарани — например убиецът в празните къщи.

ГЛАВА 32

В събота вечерта Ким се прибра в шест часа; чувстваше се изтощена. Накъдето и да се обърнеше, все ѝ се привиждаше Остин. Когато Ярдли, гушнала Вини, изскочи да ѝ извикат: „Честито!“ тя направо изпищя.

Ярдли остави кученцето на пода и я прегърна.

— Извинявай. Не искахме да те изплашим.

— Знам. Просто съм нервна в момента. Какво става?

— Празнуваме новата ти работа и първия ти оглед! Толкова се гордея с теб. — И възбудено я въведе към кухнята: — Пригответх любимите ти ястия: пиле с кашу, ориз на пара и торта с ананас. — Вдигна видеокасата и бутилка вино и продължи: — А след вечеря ще се настаним удобно да гледаме „Легенди за падението“. Питие, Брат Пит и добър приятел. Какво повече ни трябва?

Сълзи потекоха по бузите на Ким, докато отговаряше:

— Нищо. Благодаря ти, Ярдли. Ти си истинска приятелка.

Тя я прегърна отново и тихо настоя:

— Тогава е най-добре да си призная — смятах, че най-последно ще споделиш какво те притеснява.

— Толкова ли си личи?

Ким избърса сълзата, капнала върху копринената ѝ блуза.

Ярдли кимна и предложи:

— Защо не отидеш да се преоблечеш, а аз ще належа питиетата?

След няколко минути приятелката ѝ се появи, навлякла любимия си анцуг.

— Вече се чувствам по-добре. — Пое подадената от Ярдли чаша и двете се настанаха на дивана. — Как вървят нещата с Кайл?

— Никак — отвърна тя, отпивайки от чашата. — Вчера имахме ужасен спор. Чувствам се страшно кофти.

— Ами... Позвъни и се извини — предложи Ким.

— Не съм сигурна, че ми е чак толкова кофти — засмя се Ярдли.

Ким преполови чашата с вино и я погледна:

— И за какво се сдърпахте?

— За пистолета, дето го изпрати сестра ми.

— Сериозно?

Тя кимна. Вече започваше да усеща успокояващото въздействие на виното.

— Сериозно. Не обича пистолети. Особено ако някой е зареден и той случайно попадне на него на дъното на нечия чанта.

— Всъщност е прав — прецени другото момиче. Не те ли е страх да не гръмне по погрешка?

— Никак. Продавачът в оръжейния магазин ми обясни, че всички пистолети модел „Смит и Уесън“ гърмят само при пряк натиск — мисля, спомена пет килограма — върху спусъка. Не възнамерявам да проверявам верни ли са думите му, но излиза, че дори да го изпуснеш, дори да го удариш, пак няма да гръмне. Наясно съм колко нелепо звучи, но поради голямата ми нервност напоследък само мисълта за пистолет в чантата ми действа успокоително, сякаш част от семейството ми е постоянно с мен и ме защитава.

— Е, след като си разкри душата, сега е мой ред за изповед — изсумтя Ким.

— Отново се срещаш с Остин, нали? — Изглежда я изпитателно.

Шокирана, тя възкликна:

— Откъде знаеш?

— Напоследък, докато рисувах на балкона, на няколко пъти ми се мярна колата му при пресечката. Ще ми се да се надявам, че просто ти се възхищава отдалеч.

— Не съвсем. — Ким си доля вино. — Ти се оказа съвършено права по отношение на него.

— Мога ли да попитам защо прие да се виждате отново?

Ким отпусна глава назад.

— Преди няколко седмици го срещнах на базара „Удланд Хилс“ с друга жена. Държаха се за ръце... Нали разбираш: изглеждаха щастлива двойка. На следващия ден ми се обади в службата. Не ме покани да излезем или да се видим. Просто искал да се увери дали още сме приятели. Още няколко пъти говорихме по телефона и един ден заяви колко много страда, че не ме вижда.

Ярдли затвори очи и продължи да слуша.

— Срещнахме се и той се държа като джентълмен. Скъсал с другото момиче, защото бил влюбен в мен. До вечерта, когато излязох

с Кайл и с теб, се надявах този път да е по-различно.

Тя се понадигна:

— Говориш за онази вечер? Мислех, че Кайл ти е налетял на верандата или нещо подобно.

Ким се засмя.

— Според мен Кайл е страхотен. Е, доста напрегнат на моменти, но иначе е страшно симпатичен. Както и да е — Остин ни проследи.

Очевидно загрижена, Ярдли отбеляза:

— А после видях колата му, паркирана пред нас два пъти през седмицата.

— Да. Наистина започвам да се плаша.

— Освен да те следи, предприел ли е нещо друго?

Ким помълча за миг.

— Не. Просто няколко пъти, докато се виждахме, прояви насилие, а сега... — Пое си дълбоко дъх и довърши: — Допускаш ли вероятността да има нещо общо с убийствата в празните къщи?

За да прикрие изненадата си, Ярдли се наведе да остави чашата си върху масичката.

— Защо ти хрумва подобно нещо? — попита.

С огромно усилие, като едва изричаше думите, Ким сподели опасенията си:

— Убийствата започнаха горе-долу по времето, когато се разделихме. Той те ненавижда, ти си брокерка, а сега вече и аз... — Ярдли я гледаше дълбоко замислена. Тя сви рамене и продължи: — Знам, знам... Държа се като параноичка.

— Не. След като скъсахте, на другия ден фактически аз разговарях с Остин. Наблюдаваше къщата ни. Чисто и просто го уведомих, че ако продължава да те безпокои, ще го изритам по задника.

— Наистина ли? — смая се Ким.

Ярдли кимна; опита се да потисне смеха си, а приятелката ѝ — вместо да се разгневи, прихна от сърце.

— Нахвърлила си се върху Остин? Все едно Вини да се нахвърли върху санбернарец.

От смях Ярдли една успя да каже:

— Наистина... представляваме невероятна гледка... И двете смятаме, че мъжете, с които излизаме... са способни да извършат

убийство!

Ким се завъртя пред огледалото да се види в цял ръст — за пръв път се радваше, че ще работи в неделя. Всичко беше чудесно. Новата тюркоазена рокля напълно подходеше за предстоящия оглед на къщата — елегантна, но не прекалено секси. Грабна чантата и забърза към задната врата. Вини тичаше след нея с лай и игриво ухапа полата ѝ. Тя отскочи неволно, блъсна се в поставката за списания и ѝ се пусна бримка.

— Виж какво направи! — скара му се тя.

Кутрето легна и се обърна по гръб, за да покаже, че се предава, преди да е разгневило стопанката.

— Знам, че не обичаш да оставаш сам, но ако не престанеш да се държиш така невъзможно, ще прекарваш повечето време в гаража. Ясно ли ти е?

Той проплака, после се надигна. Внезапно се напрегна. Извъртя единственото си ухо към гаража, вдигна главица, изръмжа и оголи зъби.

Ким погледна часовника. Ако побърза, ще успее да смени чорапогащника и да стигне до къщата навреме. Очите на Вини се стрелнаха от нея към гаража и после отново към нея. Този път зави по-високо, сякаш отчаяно се мъчеше да ѝ съобщи нещо.

— Хайде, момчето ми. Успокой се. Не се прави на Ласи — скара му се Ким. — Да видим кой ще пристигне пръв горе. — Извърна се и се затича, но кутрето не помръдна. Наведе се, взе го на ръце и тръгна нагоре. — Може и да си най-странното същество на планетата, но с Ярдли и така те обичаме.

През цялото време Вини се съпротивляваше и не откъсваше очи от вратата. Щом Ким го метна върху леглото, той скочи на пода, разля се и полетя отново надолу по стълбите.

Докато се преобуваше, тя извика: „Вини, млъкни.“ Като по чудо лаенето спря. „Браво“ насърчи го Ким и също се спусна по стълбите. След завоя го видя: дребното му черно телце лежеше на теракотата в кухнята. Втурна се към него и понечи да се наведе, но спря: в прозореца зърна нечие отражение. Бавно се извърна, за да застане лице в лице с Остин.

— Здравей, Ким. Не си очаквала да ме видиш тази сутринта.

— Не. И в момента доста бързам. Как влезе?

— Когато Ярдли тръгна, блокирах гаражната врата, преди да се хлопне. Хитро, не смяташ ли?

Тя се опита да се овладее и попита:

— Какво искаш?

— Теб.

Извърна се, сякаш щеше да излезе, и строго му напомни:

— Вече говорихме по въпроса, Остин. Трябва да тръгвам, иначе ще закъснея.

Телефонът иззвъня. С лекота, от която ѝ прилоша, той опря нож в гърлото ѝ.

— Вдигни го и въобще да не ти хрумва да споменаващ, че съм тук.

Ким пристъпи заедно с него към телефона до хладилника.

Ало — успя да произнесе.

— Ким, радвам се, че те заварих у дома. Ще се видя с Ярдли на огледа, така че ти давам почивка днес следобед. Напоследък те понатоварих с доста работа. Полага ти се цял свободен уикенд.

— Но... — В продължение на няколко секунди не смееше да си поеме въздух — страхуваше се Остин да не ѝ пререже гърлото. Паникьосана, най-сетне успя да промърмори примирено: Благодаря, господин Маккей. Не мога да изразя благодарността си. Дочуване.

— Умно го изигра — похвали я Остин.

Едва сдържайки сълзите си, Ким промълви:

— Защо? Ако наистина държиш на мен, защо постъпваш така?

Без видимо усилие той я отнесе до гаража и я притисна към хондата ѝ. Сграбчи ръцете ѝ, изви ги зад гърба ѝ и ги обви с тиксо. Свали обувките ѝ и направи същото с глезените ѝ.

— Винаги си знаела, че ще се стигне дотук — заяви ѝ грубо. — Затова се върнах. Защото трябва да сме заедно.

Ким се опита да се овладее, да възвърне хладнокръвието си.

— А сега, когато се оказва, че не си на работа днес, вероятно искаш да се обадиш на новото си гадже?

— Какво ново гадже? Моля те, пусни ме! Ще поговорим за всичко това по-късно. Обещавам ти.

Остин поклати глава и се усмихна; пресегна се и извади купчина прегънати листове от чантата ѝ. Огледа плана на къщата, където трябваше да отиде на оглед.

— Сигурно на това място се канеше да се срещнеш с него. Защо не отидем заедно? Да видим кога ще се появи.

„Господин Маккей ще дойде там, а в къщата Ярдли вече чака. Слава Богу, че тя разполага с pistolет“ — мина ѝ през ума. Опита се гласът ѝ да прозвучи спокойно.

— Страхотна идея. Ела с мен. Ще прекараме следобеда заедно и ще ти докажа, че не излизам с друг.

— Във вестника пише, че докато не бъде заловен убиецът, всички огледи ще се правят от екип. — Ухилвайки се още по-широко, той измъкна клетъчния телефон от чантата ѝ: — Сега ще се обадим на оная кучка, твоята съквартирантка. За да не заподозре нещо, кажи ѝ, че шефът ви ще отиде вместо теб. И ако не искаш да я убия, не смей да ми извъртиш някой номер.

Остин набра номера и натисна острието на ножа в шията ѝ. Държеше слушалката помежду им. И двамата напрегнато очакваха обаждането на Ярдли.

Ярдли беше паркирала в алеята на къщата, която Ким трябваше да представи. Сега седеше търпеливо в джипа, чиито прозорци бе спуснала. Погледна часовника и се зачуди защо ли се бави Ким. Само след секунди клетъчният ѝ телефон извъня. Грабна го и припряно попита:

— Къде си?

— Ярд, Ким се обажда. Няма да дойда, но Чарлс скоро ще бъде при теб.

Ярдли застана нащрек:

— Ким? Добре ли си? Гласът ти ми звучи някак странно.

— Няма значение. Прикрий ме, Ярд. Направи всичко необходимо продажбата да стане. Ще се видим по-късно. Дочуване.

— Ярд ли? И кой, по дяволите, е Чарлс? — недоумяваше Ярдли, но връзката беше прекъсната.

Няколко минути държа телефона в ръка и се взира в него. И каква продажба?

Поклати глава; това бе един от най-странните разговори, които някога бе водила, особено с Ким. Приятелката ѝ никога не я наричаше „Ярд“, а и двете никога не наричаха Чък — Чарлс. Бързо набра домашния телефонен номер и докато чакаше, барабанеше с пръсти по волана. След три позвънявания чу жизнерадостния запис на гласа на Ким: „Попаднали сте на номера на Ким и Ярдли. Тя или рисува, или прави оглед на къща. Аз или уча, или работя усилено в офиса. Ще ви се обадим, ако оставите съобщение след сигнала.“

Ярдли затвори. Избра номера на клетъчния телефон на Ким, но никой не се обади. В продължение на няколко секунди се питаше какво да предприеме. Накрая извади визитката на Кайл и с неохота набра домашния му номер. Когато чу гласа му, предпазливо подхвана:

— Кайл, Ярдли се обажда. Наистина съжалявам за онзи ден в парка. Просто не бях във форма.

— И аз. Хайде да го забравим и да продължим напред — предложи той искрено.

— Би било чудесно.

— Наистина се радвам, че ми се обади — призна Кайл. — Ако щеш вярвай, но днес следобед щях да се отбия на огледа ти — засмяно призна.

Изпита облекчение.

— Зает ли си днес следобед?

— Защо?

— Неудобно ми е да го спомена, но ми е нужна една услуга.

— Само кажи — насърчи я той, очевидно готов да помогне.

— Уговорихме се Ким да тръгне от къщи десет минути след мен. Трябваше да се срещнем в една празна къща. Закъсня, а когато току-що ми се обади, говореше много странно. Опитах се да се свържа, но нито вдига телефона, нито отговаря по клетъчния. Би ли се отбил да провериш дали всичко е наред?

— Да, естествено. А ти си в къщата, която Ким трябваше да представи на Осемдесет и осма улица и Джеймстаун, нали?

Неволно я побиха тръпки.

— Кой ти каза?

— Заедно с всички бъдещи убийци, които крачат из града, аз също съвестно чета неделните вестници и търся прекрасни брокерки по недвижими имоти, за предпочитане — невъоръжени.

— Е, да се надяваме, че никой няма да ме безпокои, пък и имам две здрави ръце. Вършат ми работа, когато се катеря на места, които Господ е сътворил само за планински кози с големи рога.

— Не, сериозно. Не е редно да ходиш в празни къщи, докато не заловят убиеца.

— Ще се справя.

Потисна желанието да добави: *Моят зареден дамски пистолет „Смит“ ще ме пази!*

— Какво ще кажеш първо да видя какво става с Ким, а после да дойда да ти правя компания?

Макар да продължаваше да се чувства неловко, пресният спомен за странния тон на Ким я убеждаваше, че приятелката и спешно се нуждае от помощ, а Кайл щеше да ѝ я окаже. Възелът в стомаха ѝ се стегна, но тя прие и затвори. Сепна се — в страничното огледало ѝ се мярна силуетът на мъж. Рязко си пое въздух, а после с въздишка отвори вратата.

— Изплаши ме, Чък.

Не го разпозна веднага, защото беше облечен в лъскав черен анцуг, който подчертаваше широките му плещи. Усмихна се и се зачуди дали наистина се отказва от навиците си на работохолик.

Със смутена усмивка той отвърна:

— Извинявай. Имението е толкова голямо, че реших да проверя как се справя любимата ми брокерка. Дадох на Ким свободен следобед.

Тя скри разочарованието си и си напомни, че Кайл скоро ще пристигне.

— Много мило от твоя страна да се отбиеш.

— Никакъв проблем. Ще мина отзад, докато ти отвориш парадния вход.

— Възразяваш ли да извадя боите си? — попита Ярдли.

— Ни най-малко. С радост ще те наблюдавам... как рисуваш, искам да кажа.

Отключвайки предната врата, Ярдли потисна неволното си желание да потрепери. Чък изчезна от погледа ѝ, а тя нервно обходи стаите, за да се запознае със сградата, в случай че се отбият потенциални купувачи.

Празната къща представляваше мечта за всеки брокер — разкошна постройка, разположена сред добре поддържана моравя,

заобиколена от гора. Поддържането ѝ щеше да е евтино — бе изградена почти изцяло от камък, — а съседните къщи се виждаха само от предния двор, така че уединението ѝ придаваше провинциален вид, макар да се намираше в близост до градския център.

Изкачи се по стълбището и огледа главната спалня с великолепна каменна камина. Стаите бяха просторни и изключително светли. Децата, на които бе писано да живеят тук, щяха да полудеят от радост, като открият изненадата, скрита в дрешника на една от спалните — врата, зад която стълбище водеше и към тавана, и към партера. По друго тясно стълбище тя се спусна към кабинета на първия етаж и се озова пред обширната кухня.

Вече подготвена да покаже интериора, Ярдли разтвори френските прозорци и излезе в доста големия заден двор. Ким ѝ бе казала, че портичката в оградата винаги е заключена. Плъзна поглед по идеално равната, кокетно спретната висока ограда.

Както при повечето стари къщи сезонните растения обсебваха значителна площ, но последните собственици се бяха грижили добре за градината. Сред ярки червени лалета се виеше калдъръмена алея. Не издържа на изкушението и реши да нарисува цветята, докато чака.

Остави отворени и предната, и задната врата, та да чуе звънеца, ако се отбият купувачи. Нареди нещата си до задната врата и се залови за работа. Взе един от моливите на Кайл, скицира цветята и внимателно го върна при другите.

Пет минути по-късно, отдадена на стремежа си да улови ярките тонове на цветята, Ярдли едва забеляза движението в далечния край на къщата. Цялата се напрегна, макар да бе сигурна, че е Чък. Приливът на адреналин предизвика появата на иглички във върховете на пръстите ѝ; бавно отмести очи от статива.

Чък се приближаваше усмихнат и ѝ махна. Ярдли се отпусна с облекчение — явно изопнатите ѝ нерви ѝ погаждаха номера.

— Ким е открила страхотна къща, нали? Ако и вътре е така красива, както отвън, бързо ще се продаде.

— Интериорът е още по-прекрасен — увери го Ярдли.

Без да откъсва очи от нея, той се наведе напред.

— Радвам се, че дойдох. Не бих искал да ти се случи нещо, Ярдли.

Тя се смути, изчерви се и пророни:

— Благодаря.

Като кимна към къщата, той небрежно подхвърли:

— За да има полза от мен, не е зле да ме запознаеш с къщата.

Остави настрана четките, грабна чантата и стана.

— Разбира се.

Той я последва вътре и макар тя да вървеше напред, зърна го как пуска резето. Като внимаваше да не привлече вниманието му, хвърли поглед и към предната врата; съмненията ѝ нараснаха — тя също беше затворена. Нарочно ли? *Може би вятърът я беше бутнал...*

Инстинктите ѝ крещяха да побегне. Вместо това тя пъкна ръка в чантата, стисна перлената дръжка на заредения дамски пистолет и продължи да върви напред.

По същия път, който извървя преди двадесет минути, Ярдли разведе Маккей из долния етаж. Набързо описваше предимствата на всяко помещение и се стараяше неизменно да стои на безопасно разстояние.

Тръгнаха да се изкачват към горния етаж. Питаше се дали видът на убитата Ан и собствените ѝ страхове не са я довели до ръба на нервна криза. Чък с нищо не я беше заплашил; дори не се държеше странно.

„Затвори задната врата, защото иска да ни осигури безопасност. Да е сигурен, че някой няма да ни изненада...“ — Ярдли се смъмри за прибързаните си и глупави умозаклучения, но поотпусна хватката върху пистолета. При влизането в главната спалня дори извади ръка от чантата и небрежно подхвърли:

— Продължавам да се чувствам неловко заради онази вечер, когато отидохме да прием кафе. Представа нямам защо се почувствах така изтощена. Ще ми разясниш ли нещо, което не ми дава мира оттогава?

— Нямаме тайни един от друг, повярвай ми — усмихна се той, пристъпвайки към нея.

Тя замръзна. В очите му имаше непознат израз — зъл, отнесен — и тя се ужаси.

— Е, какво искаше да ме питаш? — попита той, без да мигне и без да ѝ позволява да излезе от вцепенението си.

Ярдли разтърси глава в опит да проясни ума си.

— То... Аз... Всъщност не е важно.

— Разбира се, че е. Хайде — питай. Ще се почувстваш по-добре.

— Просто се чудя как се озовах...

— ... гола в леглото ми?

Изчерви се, отстъпи и кимна. Обзе я чувство на отчаяние, като си даде сметка, че сама е влязла в капана.

Съвсем делово той ѝ обясни:

— Просто обичам първо да изпробвам завоеванията си без съпротива. Така се концентрирам по-добре, опознавам тялото на жената. По някакъв своеобразен начин това прави истинското събитие по-предизвикателно.

— Истинското събитие? — повтори тя, мечтаейки отново да държи пистолета в дланта си, а не да стои в чантата, безполезно увиснала на рамото ѝ.

— Сега. През следващите няколко минути. Ще правим най-дивия секс, който си си представяла. Няма да е като първия път. Днес ти ще участваш с мен, ще стенеш, ще се гърчиш, ще ме умоляваш за още. Както правеха Ан и останалите... Поне известно време...

Няма да е като първия път! Борейки се с гаденето, Ярдли се сети как се събуди в леглото му и си даде сметка колко права е била Ким — той я беше упоил!

Положи усилия да не се паникьосва и се постара да си припомни нещо от курса по самоотбрана. Нямаше време за колебание; само силните оцеляваха. Събра кураж и строго заяви:

— Няма начин, Чък. Намери си друга играчка.

Мина край него с вдигната глава и с решителни крачки бързо се отправи към вратата. Търсеше каквото ѝ да е като оръжие; пръстите ѝ се впиха в пейджъра на колана.

За миг си помисли, че ще успее. Но преди да стигне до вратата, той я сграбчи за косите и я принуди да спре. Чисти, подрязани нокти се впиха в плътта ѝ, докато обгръщаше шията ѝ с ръце. Ярдли се опита да го удари с пейджъра, но той само се плъзна по лицето му и падна на пода. Метна чантата през глава и започна да го налага с нея, ала скоро беше изтеглена от ръката ѝ и също се озова на пода.

В опитите да се освободи от смъртоносната му хватка, тя драскаше и се извиваше и бързо остана без сили. Дробовете ѝ отчаяно се напрягаха и за най-малката глътка скъпоценен въздух. Докато се бореха, зърна отражението на налудничавата му физиономия в

огледалото на банята до спалнята и инстинктивно разбра — през този ден един от двамата щеше да умре.

ГЛАВА 33

Кайл паркира джипа и изтича до къщата на Ярдли и Ким. Нетърпеливо изчакваше след позвъняването. Отговор не последва; надникна през прозореца и пак позвъни. Отново нищо.

Отиде в малкия двор и се огледа. На улицата бяха паркирани няколко коли, всичко изглеждаше спокойно. Изтича до задната врата, потропа силно и извика:

— Ким! Вътре ли си? Отвори.

С ръце край очите си, притисна лице към прозореца и огледа вътре. Кухнята и всекидневната бяха празни, което го убеди, че тя не е вкъщи.

Дочувайки от гаража звука при запалването на Кайловата кола, Ким почувства как сърцето ѝ се свива. Явно той се беше отказал да я търси. По бузата ѝ се стече сълза и падна върху острието на ножа, все още притиснат към гърлото ѝ. Опряното в нея оръжие вече не ѝ се струваше нито студено, нито заплашително. Изпитваше необяснимо желание да се притисне към него, да опита каквото и да е, дори да се пореже и да потече кръв, но да отвлече вниманието на Остин и да възвърне контрола върху живота си.

Устните на Остин бяха така близо до ухото ѝ, че Ким неволно трепна, когато усети топлия му дъх.

— Той е, нали? — просъска той. — Заради него ме заряза! Сигурно е дошъл да те откара до къщата за оглед. Май най-добре да ти покажа какво правя, като се гаврят с мен. — Блъсна я към багажника на колата ѝ и бързо я натика вътре. — Ще го открием и ще ти покажа какво точно съм замислил, погледнеш ли някога отново друг мъж.

Тя изхлипа, но успя да промълви:

— Не... Той е приятел на Ярдли. Наистина. Познавам го съвсем бегло.

— Да, да... Всичко ми е ясно за вас двамата: само дето не се чукахте на предната веранда. Лицето ти бе на сантиметри от оная му

работа и го галеше по бедрото! Щом е само приятел, защо сега беше готов почти да счупи входната врата? В случай, че не забеляза, той викаше твоето име, а не на Ярдли!

— Представа нямам защо дойде! — хленчеше тя, докато капакът на багажника се затваряше. — Моля те, Остин, пусни ме. Моля те...

Липсата на кислород заслепяваше Ярдли, пред очите ѝ закръжиха разноцветни петна. В замъгленото ѝ съзнание се прокрадна мисълта, че цветните петна вероятно чертаят пътя към Рая. Или към ада.

От месеци не се бе сещала за семейството си; сега изведнъж се появи образът на майка ѝ — рееше се в далечината. Ярдли се насили да намери утеха в присъствието на жената, ала видението изчезна така внезапно, както се и появи.

Обви я черна пелена. Тя усети как всичко ѝ се изплъзва. Ръцете ѝ се отпуснаха, сякаш разбираха колко са безпомощни срещу него... „Свърши се... Не мога... Той е прекалено силен...“

Със същата скорост, с която изчезнаха, ослепителните светлини се появиха отново — танцуваха около умоляващите очи на жената фантом, съвсем ясно отправяща ѝ послание: „Още не ти е време! Животът е скъпоценен! Бори се!“

Дланта, току-що отпуснала се покрай брошката на баба ѝ, изведнъж се стрелна нагоре. Сграбчи бижутото, откъсна го от дрехата и заби заострения край на четката в ръката на Чък.

Той изкрещя и я пусна. Ярдли намери сили, извърна се и размахвайки като обезумяла брошката, успя да нарани лицето му. Почти заслепена, грабна чантата от пода и хукна по коридора. Сети се за задното стълбище; отправи се натам и докато тичаше, ровеше за скрития в чантата пистолет.

Гърлото ѝ гореше; от всяка глътка въздух я болеше цялото тяло. Постепенно ярките светлини избледняха и тя се изправи пред мрачната действителност. Пъхна се в дрешника и затръшна вратата зад себе си.

Спря за момент, пое си дъх и се обърна с пистолет в ръка. Пусна чантата на пода. Направи отчаян опит да спре треперенето на ръцете си, ала не откъсваше поглед от вратата; чакаше.

Всяка глътка въздух я изгаряше; всяка секунда ѝ се струваше дълга като часове. Като на забавен каданс видя как дръжката се завърта. Пръстът ѝ върху спусъка трепна; чуха се няколко оглушителни изстрела.

Без да проявява никакво любопитство, дали някой от куршумите е попаднал в целта, тя се обърна и побягна. Поради къntenето в ушите си нямаше представа дали той е по петите ѝ. Хукна по стълбите и стъпи върху теракотата в кухнята с боси крака — явно по време на борбата бе изгубила някъде обувките си. Треперещите ѝ ръце все пак се справиха с резето на френския прозорец. Разтвори го широко и изскочи в задния двор.

Пистолетът все още беше в ръката ѝ, но нямаше нито ключове за колата, нито как да сложи преграда между себе си и цялата тази лудост. Питаше се колко ли куршума е изстреляла. *Два патрона ли ѝ оставаха? Или три?*

Приведена се придвижи към храстите; тичешком прекоси откритото пространство и стигна до портичката. Беше заключена! А как ли е влязъл Маккей, зачуди се тя. Но докато си даваше сметка, че няма къде да се скрие, бързо прогони безполезната мисъл. Върна се да потърси прикритие в храстите по задната стена; очите ѝ не се откъсваха от прозорците, сякаш очакваше някакво предупреждение от огромната пуста къща. И о, чудо! По някакъв начин го получи.

Движение в кухнята я накара да замръзне на място. На мивката Чък Маккей грижливо миеше кръвта от ръцете и лицето си. Той вдигна глава, загледа се през прозореца и се усмихна.

Явно я беше забелязал, но кой знае защо не бързаше. Изведнъж всичко ѝ стана ясно. „Той убива жените заради спорта. Копелето си въобразява, че е спечелило! Дава ми преднината, за да му бъде по-забавно. За него това е игра!“

Ярдли хукна; опита да си вдъхне смелост, като си повтаряше ядосано: „Голяма грешка, Чък. Никога не подценявай врага, особено ако е жена, на която наистина ѝ е писнало!“

В тъмния прашен багажник на хондата нямаше абсолютно нищо, което Ким да използва като оръжие. Докато Остин караше безразсъдно из града, тя търсеше начин да се освободи от пленничеството си. Затвори очи и пое дълбоко дъх. Внезапно се сети за едно предаване, посветено на отвличането на деца. Между другото водещият бе дал

съвети какво да се прави в случай, че някое дете се озове затворено в багажник на кола.

Ким мигом отвори очи. През стоповете се процеждаше достатъчно светлина, за да види каквото ѝ трябва. Макар да се движеше трудно, зае криво-ляво подходяща поза и започна бясно да рита вътрешната страна на единия стоп — трябваше да го избие от гнездото, та някой в минаваща кола да я види в багажника. Понеже беше боса, след всеки удар стъпалото я заболяваше все повече, но тя не се отказа, докато топлата, лепкава кръв, която усети да се стича чак до глезена ѝ, не я принуди да спре.

Все още решена да се освободи, се претърколи и се озова точно над задната гума. С мъчителни движения — ръцете ѝ бяха завързани зад гърба — опипваше багажника и най-после се докопа до някакви жици: горещо се надяваше да са за светлините на спирачките. Хвана проводниците и изчака Остин да вземе остро някой завой; възползва се от центробежната сила, която я изхвърли в другия край на багажника, но не ѝ пукаше — беше изтръгнала жиците. Изви се обратно и направи същото и с втория стоп. Знаеше колко голяма вероятност има полицията да спре кола с повредени стопове.

Операцията напълно я изтощи, но затова пък я изпълни с надежда. Кръв се стичаше от раните по краката и челото ѝ, ала тя отказваше да се предаде. Придвижи се към купето и успя да отвори отделението за крика. Ако го извади по някакъв начин, би могла да освободи ръцете си, като протрие въжетото на острия му ръб, а после да го използва, за да пребие Остин.

Ярдли съзнаваше, че без обувки няма да стигне далеч, а и едва ли ще ѝ се удаде да прескочи високата ограда на имението. Нямахше полза и да вика — съседите от прекалено отдалечените къщи едва ли щяха да я чуят. Чък все още не бе използвал оръжие срещу нея, но подозираше, че той разполага със скрит пистолет или нож. Много внимателно — да не би поклащане на храстите да издаде местонахождението ѝ — се насочи към къщата. Сърцето ѝ се бе свило, защото съзнаваше, че няма да ѝ бъде лесно да се спаси.

Облегна се на каменната къща, загледа се и в главата ѝ постепенно се оформи идея. От земята до втория етаж външната стена

бе иззидана от големи камъни, които се издаваха достатъчно от хоросана — човек би могъл да се покачи по тях, но разстоянието не бе никак малко.

— По дяволите — промърмори Ярдли и напъха пистолета в джоба на якето.

Прескочи внимателно лехата с червени лалета и започна изкачването си.

Припомняйки си всичко научено от Кайл, тя търсеше места, където да стъпи или да се захване. Камъните стърчаха от хоросана само на по няколко сантиметра, а тя се вкопчваше с всичка сила и скоро пръстите ѝ се ожуха. Без креда за ръцете и подходящи обувки катеренето не беше никак забавно. И въпреки това напредваше по-бързо, отколкото очакваше; скоро главата ѝ се удари в долния край на стряхата.

„Кайл би казал, че това е само един малък «таван», дребно препятствие между мен и върха. Намери сигурно място, на което да стъпиш, праметни крак и се притегли нагоре.“

Гласът на Маккей, долетял от задния двор, ѝ даде така нужния ѝ тласък. Хвана се здраво с лявата ръка, сви пръстите на крака върху издадените камъни и протегна нагоре дясната си ръка. Като опипваше, изведнъж го усети: пирон! Сграбчи го и докато се надигаше с всички сили, се помоли да издържи тежестта ѝ. Друг пирон закачи крачола ѝ, но тя успя да праметне крак през ръба. Изведнъж се озова отгоре на стряхата; лежеше върху покрива запъхтяна.

Чък Маккей мина бавно по тясната пътека край къщата. Стиснал одрасканата си от куршума ръка, той търсеше. Беше чакал този момент от месеци — знаеше, че Ярдли ще бъде най-голямото предизвикателство. Поспря да избърше с ръкав кръвта от пресните рани по лицето си. Бил е прав.

На устните му се появи усмивка. До изцапаната му с кръв маратонка лежеше издайническа червена диря — премазано лале. Осветена от следобедното слънце, в основата му проблесваше перлената дръжка на малък пистолет. Вдигна го и усети все още съхранената ѝ топлина. Беше близо. Много, много близо.

Върна се по пътя, по който дойде, без да си даде труда да погледне нагоре. Знаеше, че Ярдли е там и чака. „Умна си точно колкото очаквах... Обещавам ти да не останеш разочарована... А и аз няма да бъда разочарован...“

Тя предпазливо се придвижваше нагоре по топлите керемиди. Ако е вятре, дори и най-малкият шум ще я издаде. Каменният комин се издигаше на метър от върха на скосения покрив и предлагаше прикритие срещу поглед от двора долу. Зад нея върхът на покрива я криеше откъм улицата — идеалното място за укритие!

Придвижваше се бавно към комина, но само на сантиметри от него се подхлъзна върху хлабава керемиди. Залитна, загуби равновесие, падна и се плъзна към ръба на покрива. Успя да намери пролука, за която да се задържи. Направи гримаса при вида на хлабавата керемиди, едва не провалила фатално всичките ѝ усилия.

Затвори очи и отпусна глава върху коленете си — вслушваше се напрегнато. Слабо бучене в ушите ѝ напомни за неотдашните изстрели. Бръкна в джоба да извади пистолета, но не го откри. Едва разпозна собствения си глас, когато дрезгаво прошепна:

— О, Боже, не...

Макар да ѝ се струваха часове, знаеше, че са минали само няколко минути. Събра смелост и надникна иззад комина. Задният двор беше празен. Маккей не се виждаше никакъв. Облекчението ѝ обаче не трая дълго.

Извърна се назад и видя ръцете му да се подават през върха на покрива. Пистолетът ѝ бе в дясната му ръка; показалецът му беше върху спусъка, готов да стреля.

Ярдли измъкна хлабавата керемиди и безразсъдно тръгна по покрива. Точно когато злите му очи се подадоха, тя запрати с всички сили керемидата в лицето му. Сепнат, той неволно разтвори ръка, пистолетът се плъзна надолу по покрива и спря, удряйки се в комина. Маккей се просна през покрива: ръцете и главата му — от едната страна, тялото и краката — от другата.

Ярдли се изправи, без да откъсва поглед от него. Все още дишаше, но тя беше сигурна, че е в безсъзнание.

— Ярдли!

Дочула гласа на Кайл някъде отдолу, тя замръзна. Въздъхна с огромно облекчение. Извърна се да извика:

— Помощ! Тук съм, горе!

В следващия миг усети как ръката на Маккей хваща глезена ѝ. От внезапното дръпване се просна по корем върху стръмния покрив. С изненадваща лекота той скочи на гърба ѝ — тежестта му я притискаше към керемидите, но двамата започнаха бавно да се плъзгат надолу.

Ярдли се съсредоточи върху оръжието и същевременно се молеше коминът да ѝ попречи да падне. Протегна ръка към пистолета, ала не успя да го достигне. Двамата тежко се блъснаха в тухления комин.

Маккей сграбчи ръката ѝ, болезнено я изви зад гърба ѝ, после обърна младата жена настрани, така че тя легна върху лакътя си. Възседна я и впи пръсти в шията ѝ. Със зловеща усмивка на устните закрещя:

— Спечелих! Спечелих!

— Какво, по дяволите, става там горе? — провикна се Кайл.

Маккей замръзна, после леко се наведе напред, за да погледне през ръба на покрива. Променяйки центъра на тежестта си, той даде така необходимата на Ярдли възможност — с всички сили го оттласна и го запрати на земята два етажа по-долу.

Тя мигновено изпита облекчение, но от рязкото движение се плъзна към стрехата. Отчаяно търсеше за какво да се залови. Увисна на ръба с една ръка вкопчена в улука. Отдолу дочу спокойния глас на Кайл:

— Добре си! Има чудесна стъпенка само на няколко сантиметра от левия ти крак. Ето, намери я. Сега протегни дясната ръка към комина и се отблъсни, докато усетиш, че тежестта ти се е прехвърлила върху крака. Браво! Да ти помагам или вече можеш да слезеш и сама?

Лицето ѝ се намираше на сантиметри от каменната стена.

— Къде е следващата стъпенка?

— Надолу и наляво. Дръж тежестта върху десния крак. Добре. Сега се отпусни...

Беше на метър от земята, когато силите ѝ я напуснаха. Не уцели последната стъпенка и падна в ръцете на Кайл.

Той я притисна силно в прегръдките си и прошепна:

— Много бързо се учиш.

Тя не отговори. Няколко секунди потъна в насладата да усеща твърда почва под краката си, свеж въздух в дробовете си, приятна

топлота в грижовната прегръдка на Кайл.

Най-после вдигна глава; сияйната му усмивка ѝ вдъхна сили. Видя Чък Маккей, проснат по очи на тротоара с глава, заобиколена от лалета. Неестествено извитият му врат ѝ подсказа, че го е счупил при падането. Едва след като се увери, че тя може да се държи на крака, Кайл я пусна. Отиде до Маккей, коленичи, за да провери дали има пулс — поклати глава и се изправи.

— Мъртъв е.

— Слава Богу — въздъхна облекчено Ярдли.

Със смесица от смайване и тревога Кайл попита:

— Кой, по дяволите, е той?

— Името му е Чък Маккей. Той е... беше ми началник.

— И защо го запокити от покрива?

Тя се взря в очите му и с безизразен тон заяви:

— Той е убиецът от празните къщи.

В продължение на няколко секунди стояха до тялото на Маккей. Най-сетне тя проговори:

— Трябва да взема клетъчния телефон от чантата си и да се обадя в полицията. Гор е.

Той кимна и я подкрепи, защото тя тръгна твърде неуверено. Видимо загрижен, попита:

— Сигурна ли си, че си добре? Шията ти ми изглежда насинена, а и краката ти кървят. Веднага трябва да те види лекар.

Ярдли плъзна ръка по натъртената си шия.

— Копелето се опита да ме удуши, а и явно съм се порязала по керемидите.

— Очевидно. Но как въобще се озова горе?

— Изкатерих се — отвърна тя с лукава усмивка.

— Впечатляващо. Имаше ли някакви проблеми?

— Имам добър учител, пък и извадих късмет при преодоляването на стряхата. — Посочи нагоре и гордо обяви:

— Вкопчих се в един от пироните, на който вероятно са закачали коледната украса, и прехвърлих крак. Другият сам последва, както казваше ти.

Той я прегърна отново, а тя шеговито го побутна в ребрата.

— Урокът ти по катерене ми спаси живота. Нямам думи да ти благодаря.

Минаха покрай рисунката ѝ с червените като кръв лалета и Кайл попита:

— Между другото, къде е Ким?

Ярдли се напрегна.

— Не е идвала тук. Нямахте ли я вкъщи?

— Може и да е била, но не се обади. Всичко обаче изглеждаше спокойно, затова дойдох.

— Каза, че Чък ѝ се обадил да не идва. Бас държа, че клетият Вини си е изкарал ума, докато си звънял. Звънецът го подлудява.

Забеляза изопнатото лице на Кайл и предпазливо попита:

— Чу го да лае, нали?

Той поклати мрачно глава:

— Нито чух звук, нито го видях. А звъних много пъти... Дори тропах по задната врата.

Тя се втурна да вземе чантата, а Кайл я последва вътре. Понеже не помнеше къде я е оставила, Ярдли предложи:

— Ще погледна на задното стълбище, а ти провери в главната спалня.

Разделиха се: Кайл хукна нагоре по парадното стълбище, а Ярдли закуцука в обратна посока. В празната спалня нямаше никаква чанта, но тъкмо да излезе, и нещо привлече погледа му. Наведе се и нежно вдигна брошката на Ярдли. Закопчалката бе счупена, а златната заострена четка — изкривена и покрита с кръв. Докато я поставяше в джоба си, чу младата жена да вика:

— Намерих я!

Срещнаха се в кухнята. Той погледна чантата и попита:

— Къде е пистолетът?

— Чък го държеше на покрива, но го изпусна, когато го замерих с керемидата. — Забеляза закачливите пламъчета в очите му и се сопна: — И да не си посмял да ми напомниш: „Нали ти казах!“

С лукава усмивка Кайл отвърна:

— След всичко, което си преживяла, дори не ми минава през ума.

— Пистолетът е все още на покрива. Удари се в комина. Дали ще ни е нужен, за да помогнем на Ким?

— Дълбоко се надявам да не ни потрябва. Защо не се обадиш на полицията по клетъчния телефон? В това време ще се изкатери да взема пистолета... За всеки случай.

Ярдли извади клетъчния телефон. Дигиталният монитор беше празен, затова натисна копчето за включване. Нищо не стана. Чукна го леко по плота и опита повторно, но разбра, че всъщност е излязъл от строя — вероятно при сбиването с Маккей.

— По дяволите — изруга тя.

Грабна чантата и излезе през задната врата. Преди да успее да извика на Кайл, чу шум зад себе си и се извърна. Озова се лице в лице с Остин.

— Къде е? — провикна се той. — Знам, че го криеш за Ким. Постоянно я защитаваш, нали, кучко?

Ярдли забеляза скритата му зад гърба ръка. Отстъпвайки бавно, тя едва не се препъна в кутията с боите.

— Къде е Ким? Какво си й сторил?

— Не ми отговори на въпроса. Къде е той?

Измъкна рязко дясната си ръка иззад гърба и пред очите ѝ блесна дълъг нож.

— Представа нямам за кого говориш, Остин. Наистина. Тук чакам Ким. А в това време се появи единствено убиецът от празните къщи.

Надяваше се разкритието да го разсее от болезнената му ревност.

— О, няма? — Остин размаха ножа на сантиметри от лицето ѝ.

— Истината ти казвам. Зад ъгъла е. Мъртъв е. Аз го убих. — Вдигна клетъчния телефон и продължи: — Току-що се обадох в полицията. Всеки момент ще дойдат.

— Е, тогава да побързам... — нахвърли се той отгоре ѝ.

Без никакво затруднение Кайл се изкачи до комина. Дамският „Смит“ лежеше точно където каза Ярдли. Той бързо извади патроните и с изненада установи, че само два от петте не са изстреляни. Пъкна ги в джоба и започна да слиза надолу. Гласове от двора го накараха да замръзне на място.

Изпълзя отново нагоре по покрива и предпазливо застана точно над Ярдли и някакъв мъж, който размахваше нож пред лицето ѝ. Наблюдаваше мълчаливо. В един момент направо се шокира: високият мъж изведнъж ѝ се нахвърли. Готов за скок, изчакваше мига, когато няма да застраши живота на Ярдли. Тя се съпротивляваше, но само след секунди мъжът лесно се справи с нея.

Два етажа над тях Кайл видя как мъжът опира ножа в шията на Ярдли и изкрещява:

— Знам, че си тук някъде! Ще убия тая кучка, ако не си дотътриш задника при мен веднага!

За втори път през последния час Ярдли тревожно се питаше още колко ѝ остава да живее. Сълзи от гняв и изтощение пареха очите ѝ:

— Остин, престани. Наистина! Мъжът, когото търсиш, вече е мъртъв. Убих го. Там е, на тротоара зад ъгъла, със счупен врат.

— Не си достатъчно силна, за да счупиш врата на когото и да било — присмя се той.

— Изкарах курс по самоотбрана. Сигурно Ким ти е разказала. Накараха всички жени от службата да...

Той се изсмя и болезнено затегна хватката.

— И много си се научила там, виждам.

Тя повиши глас:

— Погледни. Без обувки съм, панталонът ми е скъсан, ръцете и краката ми кървят. Повярвай ми — убих го, за да не ме убие той!

Шепотът на Остин в ухото ѝ бе дрезгав:

— Добре. Но ще те нарежа на парчета, ако само си помислиш да ме излъжеш. Къде е трупът?

Тя кимна в посоката, накъдето преди няколко минути пое Кайл; молеше се да е разбрал какво го очаква. Остин я притисна още по-силно — по-скоро я влачеше, отколкото носеше. Зад завоя тя с облекчение откри, че се вижда единствено тялото на Чък Маккей.

Заговори с цялата твърдост, на която беше способна:

— Виждаш ли? Нали ти казах? Вратът му е счупен. Сега ще ме пуснеш ли?

Остин внимателно гледаше тялото на тротоара и бавно пристъпваше към него. Ярдли се опасяваше да не би като се приближи съвсем близо, да разбере, че това не е Кайл.

Без да вдига глава — беше извъртяла нагоре само очи, — видя Кайл на покрива. Съобрази, че трябва да разсее Остин. Престори се, че е обзета от истерия, и се развика колкото ѝ глас държи:

— Той се опита да ме убие! Не ме карай да се приближавам. Моля те!

Успя да се измъкне от ръцете на Остин.

През рамо видя как Кайл скочи от покрива и падна върху Остин. Двата мъже се затъркаляха из тревата, но Остин все още стискаше ножа. В продължение на няколко секунди, цялата изтръпнала, тя ги наблюдаваше, но се сети, че е необходимо да помогне на Кайл.

Затича се с всички сили към двора да потърси нещо, което да използва като оръжие. Видя единствено кутията си с боите и четките. Хукна натам. Трескаво изсипа четките, тубите, гъбичките за акварели. Усмихна се — най-последно зърна нещо поне отчасти опасно — трите нови, добре подострени моливи от Кайл.

Върна се бързо, но когато взе завоя, ахна. Остин бе успял да вземе надмощие. Ръцете на Кайл трепереха, докато се напъваше да попречи на острието на ножа да се заби в гърдите му.

Ярдли решително изтича по меката трева, вдигнала над глава съмнителното оръжие в ръцете си, сякаш то притежава смъртоносно острие от блестяща стомана. Спря точно зад гърба на Остин, за да е сигурна, че ще намери подходящия ъгъл. Свлече се на колене и безжалостно заби острието моливи в гърба му. Убеди се в точното си попадение — остриетата потънаха в меката плът. Нечовешки вик се изтръгна от него, преди той да падне настрана. Гърчейки се от болка, запрати ножа към нея.

Ярдли се наведе настрана — ножът прелетя на сантиметри от нея. Отиде при Кайл и го прегърна.

— Добре ли си?

— Ударих си рамото при скока... — Пресегна се, измъкна дамския пистолет от задния джоб и й го подаде. — ... и ще имам страхотна синина, задето паднах върху това нещо, но иначе съм добре.

— Съжалявам, че...

Ярдли почувства ужасна отпадналост, нямаше сили да продължи. Той изпълзя, поклати глава и промърмори:

— За Бога, наоколо има ли още много луди, обзети от манията да те убият?

Очите й не се откъсваха от растящото петно кръв около моливите, забити в гърба на Остин.

— Всъщност той искаше да убие теб, а не мен.

Кайл погледна към ранения.

— Но аз не съм го виждал никога през живота си!

— Това е бившето гадже на Ким. Дълга история. В момента мисля, че трябва да открием Ким. Не е изключено да я е наранил, преди да тръгне по дирите ти.

Макар Остин да изглеждаше в безсъзнание, Кайл взе един градински маркуч и с помощта на Ярдли го омота около ръцете и краката му, в случай, че буйният ревнивец се раздвижи.

— Къде, по дяволите, се бави полицията? — попита той, след като свършиха работата си.

— Клетъчният ми телефон е счупен и не успях да се свържа.

Кайл я прегърна през раменете.

— Тогава да използваме телефона в колата ми — предложи.

Мълчаливо прекосиха къщата, излязоха на предната веранда и замръзнаха на място. От алеята се чуваше странно тупуркане. Втурнаха се по пътеката и дочуха приглушения глас на Ким.

Кайл изтегли ръчката при шофьорското място, за да освободи капака на багажника, а Ярдли бързо го вдигна.

— Ким! Наранена ли си?

— Къде е Остин? — извика тя дрезгаво. — Да бягаме! Извади ме от тук.

Кайл се появи в полезрението ѝ, докато Ярдли я успокояваше:

— Всичко е наред. Остин в момента не е... проблем.

— Нито пък Чък Маккей, убиеца от празните къщи — добави Кайл.

Ким промърмори:

— Шегата не е никак смешна.

Като ѝ помагаше да излезе, приятелката ѝ отбеляза:

— Повярвай ми — не е никаква шега.

ГЛАВА 34

— Успокой се, Ким. Не е толкова трудно, колкото изглежда. Концентрирай се върху движенията, едно по едно.

— Лесно ти е на теб да говориш! Сигурно си се катерила по тази скала поне десет пъти миналия месец. Повярвай ми — не е така лесно, както твърдиш.

От върха на скалата Кайл се засмя и извика:

— Преди няколко седмици Ярдли се кълнеше, че никога вече няма да се катери. А сега тя е водач.

— Което означава, че трябва да ми имаш доверие, Ким — обади се Ярдли. — Ще преодолееш „тавана“ без усилие. Само прави като мен.

— Трябваше да си остана вкъщи и да се гушнем с Вини — промърмори Ким. — Той поне не очаква от мен да правя друго, освен да вървя по равна, стабилна земя.

— Престани да хленчиш. Почти стигнахме — срязва я другата жена.

— А как се оправя Вини? — любопитства Кайл.

— Според доктор Нида се е възстановил от мозъчното сътресение, но вероятно ще мине доста време, преди да започне да се доверява на мъж — отвърна Ярдли.

Ким пълзеше по скалата и мърмореше:

— Ако вие двамата не ме бяхте спасили от Остин, нямаше да съм тук сега. Което, като се замисля, не ми звучи така лошо. Как въобще допуснах да ме уговорите за това катерене!

— Наблюдавай ме внимателно — посъветва я Ярдли и преодоля „тавана“, сякаш е поредният метър скала; после се усмихна широко на Кайл, който я посрещна горе. След миг тя надникна през ръба и шепнешком го попита: — Мислиш ли, че ще падне?

Кайл обгърна талията ѝ с ръце, но така, че въжетата да са свободни, за да изтегли Ким, и отвърна:

— Няма начин.

— Всичко ли направих както трябва?

Той бе наблюдавал всяко нейно движение.

— Разбира се. Имала си добър учител.

Ярдли повиши глас и се провикна:

— Готова съм, щом кажеш!

И двамата чуха Ким да измърморва:

— По дяволите! Ще загина.

Секунди по-късно се разнесоха писъците ѝ.

Кайл и Ярдли надникнаха над ръба. Ким висеше на въжетата няколко метра под тях. Ярдли извика:

— Добре ли си?

Тя ѝ отвърна с писък:

— Приличам ли ти на човек, на когото му е добре? Вися като паяк до стената. Махни ме от тук!

Усмихнат, Кайл помогна на Ярдли да я изтегли през ръба. Накрая отбеляза:

— Знаеш ли, някои хора просто не са създадени за катерене.

Стъпила най-последна на здрава почва, Ким го погледна враждебно:

— Нима? Но аз никога повече няма да се катеря. Никога!

Ярдли поклати глава и се обърна към Кайл:

— Ти ли ще ѝ кажеш, или аз?

— Сърце не ми дава. Тя ти е най-добрата приятелка. Ти ѝ кажи.

Ким скочи на крака. С широко отворени очи попита:

— Какво да ми каже? Господи! Какво още има за преодоляване?

Ярдли прехапа долната си устна и направи гримаса.

— Начина да се измъкнеш...

— Това пък какво е? — простена Ким.

Кайл кимна към земята далече под тях и съобщи:

— Слизането е далеч по-трудно.

Ким пребледня и обяви:

— Извикайте спасителната служба. Кажете им, че съм получила сърдечен пристъп. Кажете им каквото искате, но да докарат хеликоптер да ме свали от тук. Няма да се спусна обратно по това... ужасяващо чудовище!

Кайл и Ярдли прихнаха — повече не можеха да се сдържат. Ким веднага се успокои.

— Много смешно, няма що! И все пак как ще слезем оттук?

Кайл ѝ отговори:

— Ще си починем малко и ще се спуснем надолу. Много е просто. Наистина.

Ким отчаяно промърмори:

— И друг път съм го чувала.

Ярдли прегърна Кайл:

— Не й обръщай внимание. Всичко ще й мине, щом се приберем.
— Леко погали долната част на гърба му. — Снощи забелязах, че синината ти най-последно е изчезнала. Казах ли ти, че разкарах дамския пистолет? Окончателно.

— Слава Богу! — прегърна я на свой ред той.

— Но трябва да признаеш, че свърши работа.

— Нали не искаш да започваме този спор наново? — върху лицето му се изписа лукава усмивка.

Тя също се ухили и го целуна, преди да признае:

— Като си посипвам главата с пепел, май трябва да ти призная и още нещо.

— Нима? Какво?

— Помниш ли онзи ужасен ден — говорихме за виденията, които ми се мярнаха, когато бях...

Ким я прекъсна:

— ... като умряла. Точно каквато ще бъда аз след няколко минути, щом тръгнем да се плъзгаме надолу по това глупаво въже.

Кайл се засмя и погледна Ярдли:

— О, най-последно намести снимките в семейния албум?

— Все още не мога да го повярвам — прошепна тя. — Трябва да е била майка ми, която видях в онази светлина...

Той я прегърна и я прекъсна:

— Това ми напомня, че имам изненада за теб. Намирам мястото идеално за случая.

Отвори торбичката, закачена на сбруята му, извади кадифена бижутерска кутийка и й я поднесе.

Ярдли засия, когато очите й, срещайки неговите, съзряха безпределната му обич. Отвори кутийката и ахна. Вътре лежеше брошката на баба й.

— Кайл! Като нова е! — Присви очи. — Но нали каза, че полицията я е задържала като улика.

— Е, успях да я измъкна. Бижутерът сложи нова закопчалка, изправи четката, почисти я. Огледай я добре — всичко ли ти харесва?

Тя вдигна брошката от кутийката и на слънчевата светлина проблесна диамантеният пръстен, скрит под палитрата. Просълзи се, когато Кайл падна на колене.

— Влюбих се в теб в мига, щом те видях да рисуваш жълтите теменужки. Ще станеш ли моя съпруга, Ярдли Смит?

— Разбира се!

— Изглежда, че ще се наложи Вини да се научи да се доверява поне на един мъж — засмя се Ким. Погледна през ръба на скалата и добави: — Моля ви, кажете ми, че ще се венчаем на хубава, здрава земя.

ЕПИЛОГ

Дори за претъпкания бар на международното летище в Сейнт Луис в петък вечер не бе обичайно да се видят четири изключително красиви жени, седнали на едно място. Хората ги зяпаха с нескрит интерес, а четиримата мъже, разположили се в отдалечения край на помещението, се забавляваха при всяко подсвиркване или подмятане и се хилеха.

— Наистина великолепна гледка, нали? — отбеляза мъжът, представен на другите трима само някъде преди тридесетина минути като Джейк.

— Определено — съгласи се Питър ентузиазирано.

Имаше предвид всичките, но не сваляше поглед от едната: тази, която му стана съпруга преди пет месеца.

Етън държеше чашата с бренди и ги изучаваше с окото на творец.

— Знаете ли — странното е, че и поотделно всяка е изключителна и прекрасна. Дайна и Лорън имат еднакви коси и тен, но Дайна е миньонче, докато Ярдли притежава по-универсална красота, или ангелска вероятно е по-подходящата дума. Лорън пък изцяло покрива типа на Одри Хепбърн или Джаклин Кенеди.

— А твоето момиче просто излъчва чувственост — обади се Кайл.

Етън се засмя.

— Така е. Но ако за минутка се взрете внимателно, ще откриете една наистина впечатляваща прилика.

— Очите — предположи Питър Кейн.

— О! Не съм съгласен — възрази Джейк. — Според мен устните. Вижте ги само, когато се смеят. Омагьосващо е.

— Ако питате мен — физиката — обади се Кайл. — Нямам предвид само лицата, а фигурите като цяло. Какво ще кажеш, Етън?

— Всеки от вас има право, но е повече от механичния сбор на това, което споменахте — отвърна Етън, възприемайки ролята на

авторитет. — По-скоро е в поведението, в достойнството им и в душевната сила, ако щете, които нито трагедията, нито годините на раздяла не са накърнили.

— Е, поне с целия този товар се свърши — заключи Кайл. Вдигна бирата, изпи я и направи знак на бармана да повтори поръчките. После погледна мъжете, с които съвсем скоро му предстоеше да се сроди. — И докато говорим за товарите от миналото, настоях Ярдли да се отърве от онзи проклет пистолет завинаги.

— О, да, небезизвестния дамски „Смит“. Радвам се. А то какво се оказа — Дайна през цялото време го е носила в чантата си и спокойно е могла да ме убие — обади се Джейк със свъсени вежди при спомена за кошмарната им Коледа.

— Ъхъ... Ярдли го уви в хубав копринен шал с бележка, че тя щяла да пази семейните ценности. Голяма ценност! Все едно да запазиш зъбите на гърмяща змия, която те е ухапала и едва не те е убила! — Кайл Бейкър поклати глава озадачен. — Съжалявам, но не виждам никакъв сантиментален момент в подобно поведение.

— Разбирам какво имаш предвид, Бейкър. Но въпреки всичко не ме напуска странното чувство, че по някакъв зловец, необясним начин пистолетът всъщност ни донесе голям късмет. — Питър, естественият в държането си милионер, се усмихна широко и отново се загледа в съпругата си. — Поне в моя случай с ръка на сърцето признавам значителната му роля за хармонията и любовта, която открих заедно с Лорън.

— Добре го каза. — Кайл потупа Питър по рамото и намигна на другите двама. — Защо да не предложи на Ярдли да го изпрати обратно на Лорън, щом си толкова привързан към него?

— Почакайте — намеси се Етън. — Познавам добре цялата история на пистолета — всъщност прекалено добре. Знам защо Лорън го е изпратила на Ардат и защо е искала Дайна да го носи със себе си... Но ако Дайна го е предала на Ярдли за съхранение, кое те накара да настояваш тя да се отърве от него?

По лицето на Кайл Бейкър премина сянка — спомни си изпитанието с убиеца на няколко брокерки по недвижими имоти, който едва не уби и Ярдли. Ала след миг погледът му попадна върху жената, която обичаше, и успя да се усмихне:

— Дайна го изпрати на Ярдли, увит в шала, който Джейк използвал да я завърже. Ярдли намира цялата история за твърде романтична; сравнява я с Шекспирова трагедия.

Въздъхна, отпи от бирата и разказа накратко за убийствата на брокерките.

— Охо! — възкликна Етън. — Нищо чудно защо си я накарал да обещае да се отърве завинаги от пистолета.

— Чакайте — намеси се Питър. — Не схващайте думите ми превратно. Дори никога повече да не видя пистолета, няма да загубя съня си, но по странен начин вярвам в ролята му да ни събере. А и съм любопитен, Бейкър — тя какво направи с него?

— И аз бих искал да знам — додаде Джейк. — Каквито и чувства да изпитваме от обстоятелството, че някоя от тях се разхожда с пистолета, Дайна гласува огромно доверие на Ярдли, като ѝ го изпрати. Многократно ми е споделяла, че всички намират Ярдли за най-сентименталната сред тях и именно затова ѝ поверяват да пази семейната история.

— Тя определено е сантиментална — съгласи се Кайл и прихна. — И смятам, че ще одобрите начина, по който изпълни молбата ми да се отърве от оръжието. — Кимна към другия край на помещението — в момента четирите жени отваряха малки кадифени кутии. — Оттук не можете да видите какво има вътре, но ще разберете кое ме разсмива, щом нашите дами приключат отпразнуването на тази своя среща.

Питър повдигна леко ръкава на кашмиреното си яке, за да погледне часовника, и се обади:

— Което, опасявам се, трябва да прекъснем след броени минути, защото е време ние с Лорън да хванем полета за Париж.

— Това ме подсеца — обади се Джейк. — Защо предприемате второ пътуване до Париж само четири-пет месеца след медения ви месец?

— Защото през пролетта Париж е още по-великолепен, отколкото през есента. — След кратка пауза Питър се усмихна самодоволно и се наведе напред да сподели: — А за известно време вероятно е и последната ни възможност да пътуваме. Впрочем, със сигурност е последното ни пътуване само двамата.

— Ей, да не намекваш... — започна Кайл.

— Лорън е бременна — потвърди Питър, а зелените му като гората очи заблестяха гордо.

— Е, честито, човече! — поздрави го Джейк, вдигна чашата и кимайки към останалите, ги подкани да последват примера му. Чукнаха се и той вдигна тост. — За теб, Питър. Като един от четиримата най-късметливи мъже на този свят. Честно казано, отлично си се справил, приятелю. — И ухилен, добави: — Бих те посъветвал да продължаваш в този дух, но ти току-що доказа, че знаеш как да се справиш и без нашите напътствия.

Докато всички се смееха, Питър остави няколко двадесетдоларови банкноти на масата, отказвайки предложението на другите да се включат в сметката.

— Следващия път ти черпиш, Етън — каза той. — Ще се върнем навреме за сватбата ви другия месец.

— Само посмейте да не се явите! — закани се привлекателният писател. — А после заминаваме за Оклахома за големия ден на Кайл и Ярдли. Чакам го с нетърпение, защото тя обеща да ми покаже рисунките си. Ардат твърди, че е доста талантива.

— Надарена — поправи го Кайл.

— Е, канех се да те попитам, Бейкър, дали се притесняваш да узакониш официално връзката ви, но по ухилената ти физиономия разбирам колко излишен е въпросът.

— И все пак ще отговоря. Не, ни най-малко не се притеснявам. Напротив — нямам търпение. Ако зависеше от мен, щяхме да се венчаем още сега, както направиха Дайна и Джейк по Нова година. Но Ярдли е неотстъпчива. Настоява за традиционна църковна сватба, с цветя и всичко по реда си. И твърдо е решила да е през юни. — Погледна към бъдещата си съпруга и трите ѝ сестри, които прекосяваха заведението, събрали възхищението на всички.

— Заяви, че е изключено да пропусне възможността да покаже най-красивите шаферки на света. И само ги погледнете! Как да ѝ възразя?

— Дори не се опитвай — посъветва го Питър. — Няма начин да успееш.

Четиримата мъже се надигнаха и започнаха да си проправят път през претъпканата зала и ръчния багаж по пода. Джейк спря близо до

вратата и накара останалите да обърнат внимание на медальоните със сребърни верижки, появили се върху шията на всяка от четирите жени.

— Да не би... — започна той и погледна Кайл.

— Както виждате — отвърна Кайл.

Приблжиха се, за да разгледат по-добре необикновените бижута, изящно изработени от перлени люспи.

— Господи! — възкликна Етън. — Та те носят проклетия пистолет на шиите си.

— Точно така — съгласи се Джейк, — но трябва да признаеш, че добре им стои.

— По някакъв начин той е част от тях — тихо добави Питър, улови погледа на съпругата си и се усмихна.

Всички се разцелуваха. Доволен от находчивата идея на годеницата си, Кайл отбеляза:

— Да. Какъв по-добър начин да го запазиш във фамилията, пък и му отива да го носи всяка от дамите Смит.

Издание:

Катрин Стоун, Ан Стюарт, Дона Джулиан, Джоди Ларсън.
Сестри и тайни

Американска. Първо издание

Редактор: Лилия Анастасова

Художествено оформление на корицата: „Megachrom“, Петър
Христов

ISBN: 954-585-060-4

ИК „Бард“, София 1999

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.